

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

№ 344

Κ. Τ. ΚΑΡΥΩΝ Α. Ε.
Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΤΟΜΟΥ

Στις 16 Πραιριά, δηλαδή, στις 5 Μαΐου 1794, στο Παρίσι, η θύελλα της επανάστασης παρέσυρε το κάθε τι στο πέρασμά της. Είπε η στιγμή των εγκαινίων της νέας θρησκείας που έχει για μέγιστον ιερέα της τον Ροβεσπιέρ.

Το πλήθος ούρλιαζε εξαγριωμένο. Έβρασαν μία κραυγή δυνατή ακούγεται:

— Έβδη, πολίτες!... Μία άγνη μεταμφιεσμένη προσπαθεί να μας ξεφύγει. Μία στιγμή αργότερα, σ' ένα όριζόμενο σημείο της πλατείας έχουν μαζεωθεί εκατό περσικοί επαναστάτες σκεπάζοντας με το πανδαμόνιο τους την δούση φωνή της νέας γυναίκας ή οποία λικνύει:

— Αφήστε με, πολίτες!... Είμαι μία απλή πλύστρα.

— Μία πλύστρα με τέτοια γέμια! φωνάζει γελόντας άγρια ο πολίτης Μπαγιάρ, ο οποίος την προσέχει πρώτος. Μία κυτάζει λοιπόν τα χέρια της.

Και σφίγγοντας με τα χοντρά του δάχτυλα το κατάλευκο και λεπτοκαμμένο χεράκι της, το σήκωσε πάνω απ' τα κεφάλια του πλήθους.

— Αυτή, πλύστρα; Όχι δά! Στο φρέσκο!... ακούγονται πολλές φωνές.

— Στις φυλακές του θόρος! προσθέτουν άλλοι.

Θόρος! Πένθος στο θάνατο του δρόμου προς τον Γολγοθά. Φυλακή σκοτεινή και άπαισία, όπου οι φυλακισμένοι δεν είναι παρά άσπρη και άσπαστα πλάσματα, χωρίς σκέψη, χωρίς

κωμική ελπίδα σωτηρίας. 'Η νέα γυναίκα κλαίει και φωνάζει άδίστακα:

— Είμαι μία φταγιά πλύστρα. Λέγονται 'Αννα Μαρία Λαρουά... Σας τ' ορκίζομαι!... Μπορεί να λέγεται και άλλη, συλλογίζονται οι δεσποφύλακες της. Υπάρχουν τόσες νέες κόρες ευγενών, ανάμεσα στις πολιτικές αυτές με το λεπτό δέρμα!

Οι μέρες περνούν και η νέα γυναίκα αρχίζει ν' απελπίζεται. Κάποια μέρα αλλάζουν οι σκοπέλοι, νεοφερμένοι διακρίνουν ένα νέο όψηλο, ξανθό, με διαυγές βλέμμα που την κυττάζει έπιμονα.

Κλείνει τα μάτια της και γίνεται κατάκλημα. Μέσα σε μία στιγμή όλες οι ελπίδες της γκρεμίζονται και πνίγονται μέσα σε μακρινές αναμνήσεις. Θυμάται τον πυργό της του Λαμπέλι χαμένο μέσα στο καταπράσινο δάσος, θυμάται τον ήλιωμένο και ζηλιάρη μαρκελίο, σύζυγό της, θυμάται και το νέο εκείνο, τον Ρομπέρ Μπερνάρ, άρχικαμωμένη της άλλοτε και τώρα επαναστάτη.

Περμένει πιά το τέλος, την αναποφειτική καταδίκριση. Δεν συμβαίνει όμως τίποτε. Οι μέρες περνούν και ο νέος περιορίζεται στο να την κυττάζει και να σαπαίνει. Τέλος, όκτω μέρες αργότερα, σε μία στιγμή που βρέθηκαν έντελως μόνοι, ο νέος πλησίον της μαρκησία.

— Ξέρω πως θα με στείλεις στο Ικρίσιμα! του είπε τότε ε-

κείνη. Μην άργείτε όμως περνούστερο γιατί δεν αντέχω πιά! — Θα σας σώσω! απάντησε ο νέος. Φορέστε γρήγορα τα ρούχα μου και δώστε μου τα δικά σας. Τυλίχθηκε καλά με το μαυρό μου. Το σύνθημα είναι «Έλευθερία - Ροβεσπιέρ». Φύγετε άμέσως προτού μας αντιληφθούν.

— Κι' έσεις; — Θα τα βγάλω πέρα. Μη φοβάστε!

— Έλάτε να με δήτε μόλις θα μπορέσετε. Μένω με τον άνδρα μου στην οδό Πουσσινέ.

— Θα έλθω και θα χτυπήσω τρεις φορές την πόρτα!

Το δελνιό της επομένης ήμερας, ενώ ο ήλιος έβριχνε τις τελευταίες του άκτινες στην άνοιξη, χαρά της άνθισης, άνοιξε, τρεις χτύποι ακούστηκαν στη χαμηλή πορτίτσα και σκόρπισαν την άνακούφισή σε μία καρδιά που τους περιέμενε με άγανάπη.

Πού είναι ο μαρκησιός; ρώτησε η μαρκησία ο Ρομπέρ, μπαίνοντας.

— Έπαινα, κοιμάται, θέλετε να του φωνάξω;

— Όχι, αφήστε τον. Πρέπει να σας μιλήσω ιδιαιτέρως. Δεν μπορώ πιά να σας κρύψω αυτό που αισθάνομαι για σας.

Η μαρκησία τον κύτταζε κατάπληκτη.

— Όταν μου ζητήσατε να έλθω εδώ, συνέχισε εκείνος, σας το υποσχέθηκα, ενώ ήμουν βέβαιος πως ποτέ δεν θα σας ξαναδύνα.

— Ήταν ψευδία, πώς θα κατάφερνα να γλυτώσω. Να, όμολογώ πως ποδοπάνα να πεθάνω για σας. Γιατί τώρα που έζησα δεν μπορώ να σιωπάσω.

— Άλγο πριν ξημερώση έφθασε μία διαταγή άποφυλακίσεως της πλύστρας 'Αννας - Μαρίας Λαρουά. Τί έφτανε της τύχης! 'Η άσπρη μου πήγαινε χαμένη!

— Ένώ θα πεθάνω και σεις θα κινδυνεύετε να ξανασυλληφθήτε. Ένα μόνο μέσον σωτηρίας ύπρχε. Έπρεπε να βγώ απ' τη φυλακή διατηρώντας την προσωπικότητά σας και χωρίς κανείς να αντιληφθή το παρα-

μύθο.

Πλησίασε λοιπόν την πόρτα κι' έδωσε με τρόπο μία κλωτσιά στο πανόρι του δεσποφύλακα, σπώνοντας το.

— Ε, δεν προσέχετε λιγάκι μόνη πλύστρα; μου φώναξε θυμωμένος.

Χωρίς να του απαντήσω προχώρησα προς την έξωπορτα και βγήκα. Έτρεξε σε κάποιο δικό μου σπίτι, άλλαξα ρούχα και έρχομαι τώρα να σας ιδώ... Δεν μπορώ να σωθώ πιά μαρκησία... σας άσπασ! Έγινε επαναστάτης γιατί σας άγαπούσα και σας ένοιωθα μακριά μου!

— Ρομπέρ! ψιθύρισε εκείνη άκούμπωντας το κεφάλι της στο πλατό στήθος του επαναστάτη... Κι' έγω...

Την ίδια στιγμή όμως φάνηκε στην πόρτα ο γέρος μαρκησιός Λαμπιερίε ο οποίος της είπε σαρκαστικά, διακόποντάς την:

— Βλέπω, μαρκησία, ότι άποκτήσατε και γούστα πλύστρας!

Κατά τις τελευταίες μέρες του 'Ιουνίου έφθασε στο επαναστατικό δικαστήριο τών Παρισίων ένα γράμμα το οποίο άπελάυπε την πραγματική ταυτότητα της πλύστρας 'Αννας Μαρίας Λαρουά και την προδοσία του έθνοφύλακα Ρομπέρ Μπερνάρ.

Άλγες μέρες αργότερα συνέληφθησαν και οι δύο. Όσο για τον μαρκησία, αυτός είχε δραπέτευσε άφω έστειλε το γράμμα και βρισκόταν τώρα άσφαλισμένος στην Άγγλία, ίκανοποιημένος από την έκδίκρισή του.

Καταδικασμένος σε θάνατο όπως κι' η μαρκησία, ο Μπερνάρ ζήτησε και πέτυχε μία τελευταία χάρι: να πεθάνει μαζί με τη γυναίκα που τόσο είχε άγαπήσει.

MARIA MAINTRON

ΤΑ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ έρωτικά γράμματα

Ο Τζιμίλ στην Μπιμπά

Πριν από τέσσερες χιλιάδες χρόνια ένας νέος έγραψε ένα έρωτικό γράμμα στην έκλεκτή του. Κι' ένας χημικός κι' ένας αρχαιολόγος τελευταίως ανέλυσαν το διάβασμά του... Πρέπει να έξηγησούμε εδώ ότι το γράμμα αυτό βρέθηκε στις άνασκαφές της Βαδυλίνος κι' ήταν χαραγμένο πάνω σε μία μικρή πλίνθη πλάκα.

Στα πανάρχαια χρόνια της άκμης του βαδυλινιακού πολιτισμού, οι άνθρωποι έγραφαν πάνω σε τέτοιες πλάκες από ύγρο πηλό, χαράζοντάς τις με την τριγωνική μύτη ενός κονδυλίου.

Έπειτα τις έζεραιναν στον ήλιο. Μόνο σε εξακριβικές περιπτώσεις τις έξηγαν σε φούρνο.

Άλλα οι πλάκες αυτές έμειναν θαμμένες στη γη τόσες χιλιάδες χρόνια, κι' έγιναν μαλακές και εύθρυπτες. Κατά τις άνασκαφές λοιπόν, κινδυνεύουν να τριφούν, να γίνουν σκόνη. Έξ άλλου, κι' όταν άκόμα διατηρούν κάποια άντοχη, έχουν συνήθως σκεπασθή με ένα στρώμα από άλατα.

Ένας έμπειρος χημικός άσπολήθηκε συστηματικά μ' αυτό το ζήτημα. Πειραματίστηκε με παρόμοιες πλάκες, δικής του κατασκευής, και έπινόησε μία μέθοδο για να βγαίνουν απ' τη γη άκέραιες οι βαδυλινιακές πλάκες, έζεραινώνται στον ήλιο, να ψήνονται έπειτα σε ηλεκτρικό φούρνο και να γίνονται έτοι άνεκτικές. Βρήκε έπίσης τον τρόπο της κατεργασίας τους με ώριμένα όξέα, που διαλύουν το ξένο στρώμα των αλάτων χωρίς να πειράζουν τον ψήνιμο πηλό.

Τώρα έπρεπε να διαβασθούν αυτές οι πλάκες. Και δεν ήταν δύλου εύκολο, γιατί οι βαδυλινιοί χρησιμοποίησαν τη λεγομένη «σημνοειδή» γραφή, με τόσα πολλά και διάφορα γραμμικά σημεία, ώστε κανείς άνθρωπος δεν θα μπορούσε να τα άπομνημονεύση όλα.

Θα χρειαζόταν λοιπόν για καθένα σημείο δολοκλήτων ώρων ψάξιμο σε είδικά βιβλία - άλφαβητάρια. Το ζήτημα λυθήκε από τον αρχαιολόγο Κάρλ Νόφ, του πανεπιστημίου της Νοτίου Καλιφορνίας, που έπινόησε ένα έξυπνο σύστημα «όπτικού πινάκος», με το όποιο μπορεί να έρμηνευθή σχεδόν άμέσως καθένα σημείο με διαφόρους συνδυασμούς.

Έτσι, οι έρευνήται μπόρεσαν πιά να είσωκωρσουν στην ιδιωτική ζωή των βαδυλινίων.

Και να τί έγραφε ο άρελής έρωτευμένος στην έκλεκτή του:

«Στη Μπιμπά. Είθε οι θεοί να φυλάξουν πάντα την ύγεια σου για χάρι μου. Πες μου τί κανείς. 'Ηλθα στην πόλη, αλλά δεν σε είδα. Είμαι πολύ άπογοητευμένος. Γράψε μου γιατί με έχασαίς έτσι. Εύχομαι να είσαι πάντα καλά.

ΤΖΙΜΙΛ».

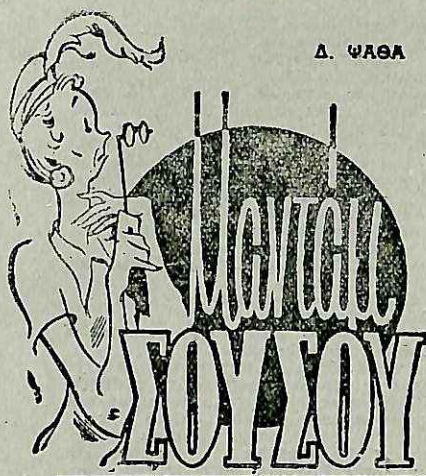
Δεν σάς φαίνεται ότι διαβάζετε ένα σημερινό έρωτικό ραβασάκι;...

Στις έμπειρες τους υποθέσεις, οι βαδυλινιοί έφηρμον ανανά ένα άσφαλισμένο μέσον κατά της πλαστογραφίας, καλλίτερο απ' όλα όσα έχουν έπινόηθι ως σήμερα. Άποδο έγραφαν ένα έμπορικό έγγραφο σε μία πλίνθη πλάκα και το υπέγραφαν ο μάρτυρας, το σέπαζαν έπειτα μ' ένα κουτί έπίσης πλίνθη. Το κείμενο ξαναγραφόταν στο κουτί και υπαγραφόταν πάλι.

Το κουτί προφύλασσε άποτελεσματικά το έγγραφο από κάθε πλαστογράφηση. Έάν γεννιόταν δε όποιοδήποτε άμφισβήτητο σχετικό με το κείμενον που ύπρχε γραμμένο στο έξωτερικό, τότε μόνο έπαζαν το κουτί κι' έξέταζαν την έσωτερική πλάκα.

Οι άγράμματοι άνθρωποι του λαού, που υπάγοναν ένα γράμμα ή έγγραφο σε κάποιο δημόσιο «γραφείο», το σφράνιζαν κατόπιν με τον «κύλινδρο της υπαγογραφής» τους. Οι κύλινδροι αυτοί ήταν πέτρινοι, μικροί και σκαλισμένοι με σκηνές της καθημερινής ζωής. Κάθε άνθρωπος είχε τη δική του, άτομική σκηνή. Για να σφραγίσουν λοιπόν ένα έγγραφο, όκοιούσε μόνο να περιστρέψουν τον κύλινδρο πιέζοντάς τον πάνω στην ύγρη πλίνθη πλάκα, ώστε ν' άποτυπώθι ή σκηνή. Πρέπει να σημειωθή ότι οι σκηνές αυτές ήταν σκαλισμένες ανάποδα, για ν' άποτυπωθούν κανονικά. Μπορούσε να πούμε λοιπόν ότι ή συνήθεια αυτή ήταν ή άρχαιότερη προσπάθεια τυπογραφίας.

Δ. ΨΑΘΑ

ΤΕΛΟΣ

Τα τελευταία γεγονότα έδειξαν πως το ζευγάρι ήταν πιά άδύνατο να ζήσει μαζί. Χάος είχε δημιουργηθή άναμεσα στη μαντάμ Σουσου και τών Παναγιωτάκη που με τίποτε δεν μπορούσε να γεφυρωθή. Κι' αυτό, βέβαια, όχι γιατί ή πυργοδίσπινα του Βούθουλα ήταν τέτοια που ήταν, άλλα πρό πάντων γιατί ζύπνησε ο Παναγιωτάκης και δεν άνεχόταν πιά να βασανίζεται απ' τις παλαδομάρες της γυναίκας του.

Η τελευταία πρό πάντων υποχώρησή που είχε κάνει κι' ο έξευτελισμός που είχε υποστή τών έκαναν τρομερά εύχρηστο και μόνο με τη πόδα της έξαγριωνόταν.

— Σουσου, τέλειωσε πιά.

— Άπασθ; — Δεν μπορώ πιά, πάρτο άπόφαση. Τέσσερα χρόνια κατοχή μου σπάσανε τα νεύρα μου. Γερμάνο από τη μία μεριά. 'Ιταλό από την άλλη μεριά με βασάνισαν άρετά. Θάνατο. Δεν μπορεί να συνεχίζεται τούτη ή δουλειά. Να βασανίζω, δηλαδή, άκόμα από σένα, πάλι στο διάολο! Έχω και φιλότιμο.

Και ή Σουσου:

— Και δι' αυτό άποπειράσαι σκίσιμο γατών;

— Μωρέ και γάτες και σκύλους και ανθρώπους κι' εμένα άκόμα θα σκίσω καμιά μέρα. Άκούσε; Το λοιπόν κανόνισε τη θέσι σου. Η καλύτερα να κανονίσω με τη θέσι μας. Στην δουλειά σου και στην δουλειά μου, το μαγαζί βαρά διάλυσι.

Διάλυσι.

Σ' αυτή την άπόφαση έφτασε ο Παναγιωτάκης που είδε πως άλλη λύσις δεν χωρούσε. Κι' ή Σουσου πειραχτική με τί στάσι αυτή του άναθού άντρός της που δεν τόν είχε άξιο να πάρη τέτοιες άποφάσεις. Γύρισε, λοιπόν, και τόν κυτάξε:

— Μπά; — Μπάξ; — Άγριεύεις βλέπω, άνόπτε.

— Άγριεύω δεν θα πή τίποτε μαντάμ. Θηρίο γίνομαι. Άκούσε; Το λοιπόν λέγε και πάρε γρήγορα τις άποφάσεις σου. Θα φύγης ή θα φύγω; Γιατί ενώ πηγαίνω στον δικηγόρο μου να κανονίσω το διαζύγιο.

— Προηγίθη, βλάξ.

— Καλά έκανες.

— Και να σου πληρώνω εύχαρίσως και διατροφή και να έξέλθω το διαζύγιον εξ υπατιότητός μου. Γιατί ένώ σε χωρίζω και όχι εσύ.

— Έξ άλλου, καλ' εσύ πτωχός καθ' όσον ενώ ίδιοκτίτριά του πυργού και έπαρκώς πλούσια.

— Είσαι βιολί.

— Χούστ.

— Άσε τις σκαλαμάρες.

Της πήρε τών άέρα για καλά ο Παναγιωτάκης κι' ούτε πιά άπαντούσε με μουρμούρα κι' ούτε κατέδαζε το κεφάλι του. Όπου για πρώτη φορά στη ζωή της ή μαντάμ Σουσου έκανε ύπομνη, για πρώτη και μοναδική φορά, κι' έκανε μίαν άναφορά στον δικηγόρο της.

«Κύριε δικηγόρε,

Ένεκα πού ο σύζυγός μου πολύ άπεθρασύνθη και δεν γυναιξίζω τι συμβαίνει άδύνατος ή διαβίωσις και παρολινότι τών λυπών, καθότι

φουκαράς, άποφάσισα άριστικώς να τόν διαζεύξω. Κάθε λοιπόν, ένα άυτόκινητρο — υπό πληρωμήν προσωπικήν μου — και πήγαίνε εις τόν πρόεδρον του 'Αρείου Πάγου, καθότι από κατώτερον δικαστήριον δεν έννοώ να έδικασθώ, να έλθω να άναλάβω την άποκατάστασιν της έλευθερίας μου και τα λοιπά. Λόγοι διαζυγίου ή πτωχότης ψυχική του χαρακτήρος του, αντιλαμβανέσθε, άσυμφωνία. Καθότι άνθρωπος χονδρός και λαοιτυχικός και άν τόσο χρόνια δεν ύπόμεινα λόγους ή παροϊμώδους μεγαλοφυχίας μίας μαντάμ Σουσου και τη γνώριζε δολοκλήρο το Κολωνάκι. Έπιθυμώ να μονάσω και σύζυγος δεν μου χρειάζεται, άμα θέλω παίρνω έγγλέξο. Προσθέσατε εις τόν διοικητήν του 'Αρείου Πάγου ότι παρεκτός τούς άπρεπείς τρόπους του συζύγου μου πολλά τα έλαττώματά του και χρόνια προσπαθώ να τόν συνήθίσω να βάζη το βράδυ μία πικρία τη νύχτα ως κύριος καθώς πρέπει και έκείνος προτιμά εσώδρακο, πράγμα άποδιστικόν να βλέπω εις τα περίχωρα της κλίνης μου παρόμοια θεάματα. Και άλλα πολλά μυρίζε φάρλα και τών νύχτα ροχαλίζει. Δανταστής κ. δικηγόρε έγώ να πέφτω στο κρεβάτι και να παραδίδωμαι εις καθώς πρέπει ρεμβασμούς περί άριστοκρατίας, τέχνους, δεξιώσεις, κορούς μετμψισμένους, όμιάς εις άγγλικών, γαλλικών και άλλος ένας γλωσσας και αυτός να ροχαλίζει άπρεπώς και να σου προκαλή φρικην και άλοχος. Παρεκτός αυτόν, έχει και συνήθειας λαϊκας πίνει ποτά τού λαού, ρετσίνα και όζα και άλλα άποδιστικά και τραγουδά χόπλα - χόπλα ή χορεύει μετά καρούσες παλαυπέλου, πελεκουδι, να μη φέξη, γιατί σου ζαργάνα μου και άλλα. Το ποτήρι έξεκρίλισε και ένεργήσατε το ταχύτερον.

Μετά τιμής
Ιδικής σας
Μαντάμ Σουσου

Καθυστρογράφως. Περίπτω να άναφέρω ότι είναι και κουκουές πράγμα άπελπιστικόν.

Μετά τιμής (Ιδικής σας)
Η 'Ιδία»

Διάβασε το γράμμα αυτό στον Παναγιωτάκη που το δέχτηκε με ειρωνικό χαμόγελο:

— Όραιο είναι ζαργάνα.

— Μπά; — Μπάξ και ξερός.

Τότε ή Σουσου έννευε θηρίο:

— Έξω βλάξ! Έξω γελώεις τύπε και σκαλε και άναδέεσάτε! που τομάς να ύψωνε βλέμα και φωνή και αντίς να ντρεπείσαι και να χαμυλώνης το βλέμα όμυλεις μπας και ξερός, και άλλα λαϊκά. Όποτε μας πού άπέκτησε νεύρα και ο κ. Παναγιωτάκης! Αυτό δά μας έλειπε.

Άλλα λύσι δεν ύπρχε.

Σκέφτηκε ο Παναγιωτάκης πως έπρεπε να φύγη ο ίδιος άφου το σπίτι ήταν πιά γυναικός του και δεν μπορούσε άλλωστε να την πετάξη και στον δρόμο. Γι' αυτό άρχισε να έτοιμάζει τα πράματα του, ότι είχε και δεν είχε, ρούχα, εσώρουκα, κάλτσες, το κουπέλο, τού τα ποτούτα του, πράματα, δηλαδή, που τού ήταν άπολύτως άπαραίτητα. Καθώς τόν έβλεπε ή μαντάμ Σουσου σε μία πλινθια άνακάτα έτασσε για μία στιγμή.

— Έτοιμάζεσαι Παναγιωτάκη;

— Έτοιμάζομαι Σουσου.

— Και πού δά μένης;

— Τι σε νοιάζει;

— Έάν ποτέ λάθης την άνάγκη μου, είτε άρρωστήσης, είτε πεθάνης να γυναιξίζω.

— Δεν πεθάνω. Μη φοβάσαι.

— Διατρείς άναμνήσεις;

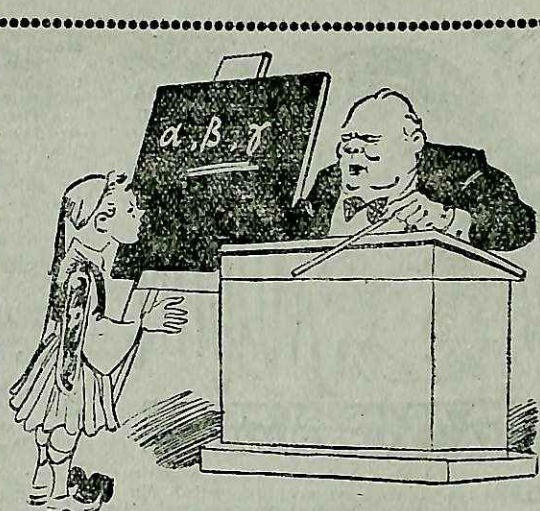
— Όχι!

— Έννευεις;

— Αυτό πού δεν έννευεις εσύ, ζαργάνα μου: οι δύο μας δεν κάνουμε πιά χωρίο. Άστα να πάν στο διάολο, ως πού να βγύ το διαζύγιο θέλω να κρατάς το όνομα μου στη θέσι πού τού πρέπει. Άμα το πάρω το διαζύγιο βγάλ' τα μάτια σου με όποιον θέλεις.

Αυτά είπε ο Παναγιωτάκης πήρε τη βαλίτσα του και έγινε άφαντος. Κι' από τότε ούτε κανένας τόν είδε, ούτε άκουσε γι' αυτόν. Και το θρηλικό ζευγάρι έτοι διαλύθηκε και τελείωσαν οι περιπέτειές του. Αυτή τη φορά άριστικά.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

—Για πές μου, μικρέ, τις προθέσεις.
—Ανά-παρα-διά!

'Αθναϊκά έπίκαιρα

Καμιά σύγχισις

Ο Χίτλερ εξακολουθεί πολύ να μας παιδεύη, κι' έτσι ο κόσμος ο μισός πως πεθανε πιστεύει κι' ο άλλος πάλι ο μισός πιστεύει ότι ζή ο μουστακάκις μπουγιάντζης και κραταίος Ναζί!

Άκούμε δσα λέγονται με ασοσιμένο ύφος και του 'Αδόλφου ή ζωή για μας είν' ένας γρίφος που, όσο κι' αν βελήσουμε, ποτέ δεν θα μπόρεσουμε βεβαίως να τόν λύσουμε.

Νά ζή λοιπόν ή να μη ζή; 'Ιδού ή άπορία! Άν πράγματι σκοτώθηκε θα πάψ' ή φασορία υ' αν μπόρεσε και έζωπυε θα γίνη καμιά νίλα. Κανείς δεν ξέρει. Ζή; Δεν ζή; Και είχα μία σκα- (σίλα!...)

'Αλλο βάσανο

Μεγάλο, πράγματι, κακό και τούτο το Συριακό που ζαρκικά μας έβαλε σε ταραχή μεγάλη κι' έγιν' αίτια ν' άρπαχτούν οι Άγγλοι και οι Γάλλοι.

Άχι πόσα βάσανα τραβάς, βρε κόσμε κακομοίρη! Άν το καινούργιο ζήτημα τών κόσμω παρασύρη σε κάποιο νέο πόλεμο το βρισκό φυσικό πως άπρεπε να λέγεται... παρα-συριακό!

'Ανεύθυνος γνώμη

Νά γίνη δημοφιλής ή έκλογος να γίνουν; Αυτό το μέγα πρόβλημα μας άλλαζε τα φώτα κι' οι συζητήσεις μιλνόνται και παίρνουνε και δι- (νουν),

μα δεν άποφασίστηκε το τί θα γίνη πρώτα!

Ομνάζουμε οι έξυπνοι κι' άκούνε οι χαζοί, μα για να ήσυχάζουμε νομίζω, αν δεν σφάλλω, πως άπρεπε να γίνουμε ή και τα δύο μαζί ή να μη γίνουμε ποτέ και τόνα και το άλλο!

Πλημμύρα έντύπων

Κανείς δεν ξέρει το γιατί γίνονται τόσες στο χαρτί άφάνταστες σπατάλες και κάθε τόσο βγαίνουνε κι' έφημερίδες άλλες.

Καλέ μου αναγνώστη μου, καθώς κι' εσύ θα είδες πλημμύρια ή Πρωτεύουσα από έφημερίδες και περιοδικά...

που έχουν κατανάλωσι, αλλά... με την όκλι!

Άλλες πηγαίνουνε καλά, πουλίσουνται φύλλα τους πολλά, αλλά οι περισσότερες — γιατί να μην το είπω; — κυκλοφορούνε, όπως λέν, μονάχα για τόν τύπο...!

Ούνρα

Πάν τα ώραία όνειρα και οι ελπίδες ποδχα! Άπό τήν Ούνρα, βρε παιδί, δεν πήρ' άκόμα ρούχα και θα με πάρουν άσφαλώς οι πάντες στο μεζέ διότι θα κυκλοφορή σε λίγο νεγκλίζε!

Θά κάνω πιά τόν παλαδό — τί πόνο και τί θλίψις — και καί' άνάγκη να προδθ σε λίαν ένδιαφέρουσες κι' έγω... (ψείζει!...)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

9ον Σε λίγο ηκούσε κάπως η άρρωστη. Φάνηκε να κινήθηκε, κι' η Μαρίνα πήγε στο διπλανό δωμάτιο. 'Η μητέρα της αγκοκλαινε. 'Ο Μιχάλης την κούταζε με άγνοια ερωτηματικά. 'Η Μαρίνα κατέβασε τα μάτια.

— Μαρίνα, ψιθύρισε ο Μιχάλης Κοντός Ικετευτικά. Πες μου, τι σου είπε;... Τι σου είπε για μένα;... Γιατί σκοτώθηκε;... Μήπως νόμιζε πως της φέρθηκε ψυχρά;... 'Η άγασή του φυσιολογικά ήταν γεμάτη τό-φει.

— Όχι, Μιχάλη, του αποκρίθηκε η Μαρίνα, μαλακά, με συγχνιξη. Μην έχεις καμμία τύφι έσθ. Προφέρει τ'όνομά σου με ευγνωμοσύνη. Τότε, τι έπαισε;... Τι της ήλθε;... 'Αν είχα πάρει έσθνα αν είχες κάνει εσύ ένα τέ-τοιο πράγμα, θα εύρισκα μία δικαιολογία... 'Αλλά η 'Όλγα δεν άγαπούσε κανένα, δεν άγαπούσε τώρα, τουλάχιστον... Τι σου είπε; Γιατί τόκανε αυτό;

— Δίστασε η κοπέλλα μία στιγμή. Στο τέλος αποκρίθηκε, δίχως να τον κοιτάξει:

— Αυτό δε θα το μάθουμε ποτέ. Δε θέλει να το πη. Μία φορά έσθ δε φταίς σε τίποτα, Μι-χάλη... 'Αν ήσθ, μπορεί μία μέρα να σου έξηγηση...

Την κούταζε πολλή ώρα, γεμάτος συλλογή ο άμμορος άντρας. 'Αέφωνα, μία φωνή από μέσα από το δωμάτιο της άρρωστης, τους έ-κανε ν' ανατριχιάσουν και να πεταχτούν.

— 'Η 'Όλγα καίγονταν από τον πυρετό και παραιμώσε. Στριφογύριζε σαν πληγωμένο φίλι στο κρεβάτι της και τα χείλη της κοπ-μένα, στεγνά, πρόσφεραν δυνατά, ένα όνομα: — Θέμο!... Θέμο!...

— Ποιόν φωνάζει; ρώτησε δίχως να θυμηθί τ'όνομα ο Μιχάλης.

— 'Αέφωνα, το αίμα ανέβηκε στα μάγουλά του. Θέμο δε λένε τον άντρα που άγαπας εσύ, Μαρίνα; ρώτησε με φωνή αλλοιωμένη.

— Ναι, αποκρίθηκε με φρίκη η Μαρία.

Τα μάτια του Μιχάλη έγιναν πελώρια. Για μία στιγμή φοβήθηκε η Μαρίνα πως θα του έρ-χόταν συμφορά. 'Επί τέλους, πλύνοντας το κεφάλι του με τα δυο του χέρια, σωριάστηκε σε μία καρέκλα. Το δυνατό κορμί του τραντα-ζόταν από αναπλήλτα. 'Η φωνή του ακού-στηκε απαρκική:

— Συμφορά μου! Τι έπαθα. Τι κοκό έκανα δίχως να το ξέρω! 'Ω, γιατί να μη μου το πη.

— Αναίσθητη η πληγωμένη παραλήθαυρε. Τά-νομα του Θέμου ακούστηκε πολλές φορές. Πότε σαν πένθιμη ήχώ, πότε σαν χαθή, πότε σαν έ-παισε, όταν χάραιε η σήλη κι' οι πρώτες ροδίτες άχτίδες ήπικαν από τα μαυκλώστα δίχως να έναλλάθι στις αίσθήσεις της, ξεψύχησε

— Συμφορά μου! Τι έπαθα. Τι κοκό έκανα δίχως να το ξέρω! 'Ω, γιατί να μη μου το πη.

— Αναίσθητη η πληγωμένη παραλήθαυρε. Τά-νομα του Θέμου ακούστηκε πολλές φορές. Πότε σαν πένθιμη ήχώ, πότε σαν χαθή, πότε σαν έ-παισε, όταν χάραιε η σήλη κι' οι πρώτες ροδίτες άχτίδες ήπικαν από τα μαυκλώστα δίχως να έναλλάθι στις αίσθήσεις της, ξεψύχησε

— Συμφορά μου! Τι έπαθα. Τι κοκό έκανα δίχως να το ξέρω! 'Ω, γιατί να μη μου το πη.

— Αναίσθητη η πληγωμένη παραλήθαυρε. Τά-νομα του Θέμου ακούστηκε πολλές φορές. Πότε σαν πένθιμη ήχώ, πότε σαν χαθή, πότε σαν έ-παισε, όταν χάραιε η σήλη κι' οι πρώτες ροδίτες άχτίδες ήπικαν από τα μαυκλώστα δίχως να έναλλάθι στις αίσθήσεις της, ξεψύχησε

— Συμφορά μου! Τι έπαθα. Τι κοκό έκανα δίχως να το ξέρω! 'Ω, γιατί να μη μου το πη.

— Αναίσθητη η πληγωμένη παραλήθαυρε. Τά-νομα του Θέμου ακούστηκε πολλές φορές. Πότε σαν πένθιμη ήχώ, πότε σαν χαθή, πότε σαν έ-παισε, όταν χάραιε η σήλη κι' οι πρώτες ροδίτες άχτίδες ήπικαν από τα μαυκλώστα δίχως να έναλλάθι στις αίσθήσεις της, ξεψύχησε

— Συμφορά μου! Τι έπαθα. Τι κοκό έκανα δίχως να το ξέρω! 'Ω, γιατί να μη μου το πη.

— Αναίσθητη η πληγωμένη παραλήθαυρε. Τά-νομα του Θέμου ακούστηκε πολλές φορές. Πότε σαν πένθιμη ήχώ, πότε σαν χαθή, πότε σαν έ-παισε, όταν χάραιε η σήλη κι' οι πρώτες ροδίτες άχτίδες ήπικαν από τα μαυκλώστα δίχως να έναλλάθι στις αίσθήσεις της, ξεψύχησε

— Συμφορά μου! Τι έπαθα. Τι κοκό έκανα δίχως να το ξέρω! 'Ω, γιατί να μη μου το πη.

— Αναίσθητη η πληγωμένη παραλήθαυρε. Τά-νομα του Θέμου ακούστηκε πολλές φορές. Πότε σαν πένθιμη ήχώ, πότε σαν χαθή, πότε σαν έ-παισε, όταν χάραιε η σήλη κι' οι πρώτες ροδίτες άχτίδες ήπικαν από τα μαυκλώστα δίχως να έναλλάθι στις αίσθήσεις της, ξεψύχησε

— Συμφορά μου! Τι έπαθα. Τι κοκό έκανα δίχως να το ξέρω! 'Ω, γιατί να μη μου το πη.

— Αναίσθητη η πληγωμένη παραλήθαυρε. Τά-νομα του Θέμου ακούστηκε πολλές φορές. Πότε σαν πένθιμη ήχώ, πότε σαν χαθή, πότε σαν έ-παισε, όταν χάραιε η σήλη κι' οι πρώτες ροδίτες άχτίδες ήπικαν από τα μαυκλώστα δίχως να έναλλάθι στις αίσθήσεις της, ξεψύχησε

— Συμφορά μου! Τι έπαθα. Τι κοκό έκανα δίχως να το ξέρω! 'Ω, γιατί να μη μου το πη.

— Αναίσθητη η πληγωμένη παραλήθαυρε. Τά-νομα του Θέμου ακούστηκε πολλές φορές. Πότε σαν πένθιμη ήχώ, πότε σαν χαθή, πότε σαν έ-παισε, όταν χάραιε η σήλη κι' οι πρώτες ροδίτες άχτίδες ήπικαν από τα μαυκλώστα δίχως να έναλλάθι στις αίσθήσεις της, ξεψύχησε

— Όλγα! Τους άγγησε ακόμα, 'Όλγα! Δέν μου αποκρίθηκε.

— 'Ελα, έπ' ξαναφώναζε. Τι κάνεις; Πάλι καμμία άποκριση.

— Αποφάσισε να σηκωθεί, να ιδθ. Το κρε-βάτι μου έτριξε καθώς σηκώθηκα. Βέβαια, κα-τάλασε η 'Όλγα πως σηκώνόμουν. Θέσασε και τα πρώτα μου βήματα. 'Ερθασα στο γυμνά-σιο και είδα πως είχε άναμμένο το φως της κου-ζίνας. 'Η πόρτα ήταν κλειστή. Το φως έβγαί-νε από τη γαραμύδα. 'Απλώσα το χέρι μου στο πόμολο. Τότε άκουσα τον πυροβολισμό.

— Στοιώητρε, με μάτια γεμάτα φρίκη.

— Την βρήκα σωρισμένη κάτω.

— Συχώρα με. Δε μπορούσα να ζήσω, μου ψιθύρισε.

— Δεν άφησε κανένα γράμμα;

— Απολύτως τίποτα.

— Μα έσθ, μητέρα, που ήσουν; ρώτησε η Μαρίνα. Δέν ήσουν εδθ;

— 'Εδθ, αποκρίθηκε η μητέρα. 'Εγώ είχα φύγει για λίγες ημέρες, για να τους αφή-σω μόνους. 'Ο Μιχάλης ήλθε τραλλές και με ά-νιζε. Φέραμε άμέσως γιατρό. 'Αλλά μάς ά-πλήλιε από την πρώτη στιγμή. Κρίμα την κο-πέλλα, κρίμα την κοπέλλα... 'Ανάθεμα τα τρισανδέκα στών Πρανίτση, που σάς έκανε μά-για και τάν δυο και σάς ξετρελλάνε.

— Μαρίνα, ρώτησε ο Μιχάλης, κάνοντας φα-νερή προσπάθεια για να μιλήση, πότε θα παντρευτής με το Θέμο; Πότε θα βγθ από το νοσοκομείο; Τι τραύμα έχει;

— 'Η Μαρίνα κοκκίνισε. Δίστασε ν' άποκριθί.

— Στο τέλος η φωνή της ακούστηκε βασιανισμένη.

— Μιχάλη, άν μ' άπάντησε ποτέ σου, σ' έ-ξορκίζω, μη με ξαναρωτήσεις για το Θέμο. Πες ότι πέθανε. Δέν έχει κανένα τραύμα, αλλά δέν πρόκειται να παντρευθ μαζί του ποτέ.

Το αίμα ανέβηκε τώρα στα μάγουλά του Μι-χάλη. 'Ανογιόκλεισε τα χείλη του σά να ήθελε έσθγε, λημμένος σά σκιά, με βήμα ουρτό, γε-ροντικό.

Την άλλη μέρα άποχαίρετρε τις δυο γυναί-κες στο σταθμό.

— Μαρίνα, έλεε σιγά, μήπως θέλεις να σε βοηθήσω;

— Όχι, τον έκοψε περήφανη η κοπέλλα. Το μόνο που μπορείς να κάνης για μένα, είναι να φύγης από τη ζωή μου οριστικά.

Στη γειτονιά, είχαν λίγες κουβέντες. Μερι-κές, πιο γνωστές της θείας Μαρίτσας, πότε-ποτε εύκολα πως η Μαρίνα έχασε τον άντρα της στον πόλεμο. Μαυροφωρέθηκε κιόλας η κοπέ-λλα, κι' έτσι οι γειτονισσες την κούταζαν με συμπόνια.

Μία μέρα όμως έγινε κάτι το άνεπέντεχο. Γύριζε η Μαρίνα στο σπίτι όταν είδε πως κου-βαλούσαν στο άντικρυνό σπίτι. 'Ηταν καινούρ-γιο σπίτι, όμοιο, και μήνες τώρα είχε μείνει άδειο. 'Ενα μεγάλο φορτηγό στεκόταν στην πόρτα, και είχε φέρει επίπλα πολύ καλά, κοι-μά, πολυτελή.

— 'Η Μαρίνα μπήκε στο σπίτι της και πήρε το μωρό της στην άγκυαλιά της.

Το άναμα λίγες βόλτες όπως το συνήθιζε, κι' έπειτα, σπρωγμένη από μία φυσική περιέργεια, πήγε στο παράθυρο και κούταζε τη μεσοκόμνη.

— Νοίκιαστηκε επί τέλους το σπίτι, της έλε από δίπλα, η κυρά - Σταμάταινα, η γειτόνισσα.

— Ναι, έκανε η Μαρίνα, κι' εξακολούθησε να κούταζε άφορημένη.

— Τι κάνει το μαρουδάκι σας; ρώτησε πάλι η κυρά - Σταμάταινα.

— Καλά, εύχαριστώ, αποκρίθηκε η Μαρίνα με χαμόγελο.

— Πότε θα το βαφτίσετε; ξαναρώτησε η υπο-χρεωτική γειτόνισσα.

— Ναι, πρέπει να το βαφτίσω, άναστέναιζε η κοπέλλα, είνε καιρός πιά.

— 'Αέφωνα μία δροσερή νεανική φωνή ακού-στηκε.

— Μαρίνα!

— 'Η Μαρίνα πετάχθηκε σάν να την χτύπησε κατακέφαλα. Κατάλαβε άμέσως τίνας ήταν η φωνή.

Στην πόρτα του σπιτιού όπου γινόταν η με-τακόμιση, στεκόταν η Πόπη, η παιδική της φίλη, από την πατρίδα της. Ξανθή, παχιά, βαμμένη, δροσερή, σά να ήσαν είχαν περάσει γι' αυτήν δέκα μήνες με υπηρέσεις, δέκα μήνες με άγνα-νία. Από τους πρώτους κιάλας βομβαρδισμούς είχαν έρθει στην 'Αθήνα. 'Η Μαρίνα είχε χάσει τα ίχνη της. Και να που τώρα παρουσιάζο-ταν γειτόνισσά της. Τα μάτια της Πόπης ά-σπραταν από περιέργεια και διαβολία. Κούταζε μία αυτή και μία το μωρό στην άγκυαλιά της. Στο τέλος ρώτησε:

— Τίνος είνε, καλέ, το μωρό;

— 'Η καρδιά της Μαρίνας φτερούγιζε. Πρώτη φορά που δίστασε ν' άποκριθί για το παιδί της. Στο τέλος όμως η φωνή της ακούστηκε σταθερή:

— Δικό μου.

— Δικό σου; έκανε η Πόπη, πέφτοντας από τα σύννεφα.

— Ναι, δικό μου, επάνελασε η Μαρίνα και κούταζε την παλιά της φίλη στα μάτια.

— 'Α, έκανε η κοπέλλα. Δέν το ήξερα, δέν το ήξερα.

— 'Η κυρά - Σταμάταινα από πλάι, παρακολου-δούσε με περιέργεια τη συζήτηση. Τώρα μήκε στο μέση:

— 'Ο πάλαρος μάς έκανε άνω κάτω, κόρη μου. Θάχεται καιρό να ιδωθήτε, έ;

— 'Η Μαρίνα είδε την τελετή να τελειώνει, είδε τους νεόνυμφους να στεκούνται με τυπικά ναιόγνελα και να δέχονται συγχαρητήρια. 'Ε-

— 'Ε, άγγησε ακόμα, 'Όλγα! Δέν μου αποκρίθηκε.

— 'Ελα, έπ' ξαναφώναζε. Τι κάνεις; Πάλι καμμία άποκριση.

— Αποφάσισε να σηκωθεί, να ιδθ. Το κρε-βάτι μου έτριξε καθώς σηκώθηκα. Βέβαια, κα-τάλασε η 'Όλγα πως σηκώνόμουν. Θέσασε και τα πρώτα μου βήματα. 'Ερθασα στο γυμνά-σιο και είδα πως είχε άναμμένο το φως της κου-ζίνας. 'Η πόρτα ήταν κλειστή. Το φως έβγαί-νε από τη γαραμύδα. 'Απλώσα το χέρι μου στο πόμολο. Τότε άκουσα τον πυροβολισμό.

— Στοιώητρε, με μάτια γεμάτα φρίκη.

— Την βρήκα σωρισμένη κάτω.

— Συχώρα με. Δε μπορούσα να ζήσω, μου ψιθύρισε.

— Δεν άφησε κανένα γράμμα;

— Απολύτως τίποτα.

— Μα έσθ, μητέρα, που ήσουν; ρώτησε η Μαρίνα. Δέν ήσουν εδθ;

— 'Εδθ, αποκρίθηκε η μητέρα. 'Εγώ είχα φύγει για λίγες ημέρες, για να τους αφή-σω μόνους. 'Ο Μιχάλης ήλθε τραλλές και με ά-νιζε. Φέραμε άμέσως γιατρό. 'Αλλά μάς ά-πλήλιε από την πρώτη στιγμή. Κρίμα την κο-πέλλα, κρίμα την κοπέλλα... 'Ανάθεμα τα τρισανδέκα στών Πρανίτση, που σάς έκανε μά-για και τάν δυο και σάς ξετρελλάνε.

— Μαρίνα, ρώτησε ο Μιχάλης, κάνοντας φα-νερή προσπάθεια για να μιλήση, πότε θα παντρευτής με το Θέμο; Πότε θα βγθ από το νοσοκομείο; Τι τραύμα έχει;

— 'Η Μαρίνα κοκκίνισε. Δίστασε ν' άποκριθί.

— Στο τέλος η φωνή της ακούστηκε βασιανισμένη.

— Μιχάλη, άν μ' άπάντησε ποτέ σου, σ' έ-ξορκίζω, μη με ξαναρωτήσεις για το Θέμο. Πες ότι πέθανε. Δέν έχει κανένα τραύμα, αλλά δέν πρόκειται να παντρευθ μαζί του ποτέ.

Το αίμα ανέβηκε τώρα στα μάγουλά του Μι-χάλη. 'Ανογιόκλεισε τα χείλη του σά να ήθελε έσθγε, λημμένος σά σκιά, με βήμα ουρτό, γε-ροντικό.

Την άλλη μέρα άποχαίρετρε τις δυο γυναί-κες στο σταθμό.

— Μαρίνα, έλεε σιγά, μήπως θέλεις να σε βοηθήσω;

— Όχι, τον έκοψε περήφανη η κοπέλλα. Το μόνο που μπορείς να κάνης για μένα, είναι να φύγης από τη ζωή μου οριστικά.

Στη γειτονιά, είχαν λίγες κουβέντες. Μερι-κές, πιο γνωστές της θείας Μαρίτσας, πότε-ποτε εύκολα πως η Μαρίνα έχασε τον άντρα της στον πόλεμο. Μαυροφωρέθηκε κιόλας η κοπέ-λλα, κι' έτσι οι γειτονισσες την κούταζαν με συμπόνια.

Μία μέρα όμως έγινε κάτι το άνεπέντεχο. Γύριζε η Μαρίνα στο σπίτι όταν είδε πως κου-βαλούσαν στο άντικρυνό σπίτι. 'Ηταν καινούρ-γιο σπίτι, όμοιο, και μήνες τώρα είχε μείνει άδειο. 'Ενα μεγάλο φορτηγό στεκόταν στην πόρτα, και είχε φέρει επίπλα πολύ καλά, κοι-μά, πολυτελή.

— 'Η Μαρίνα μπήκε στο σπίτι της και πήρε το μωρό της στην άγκυαλιά της.

Το άναμα λίγες βόλτες όπως το συνήθιζε, κι' έπειτα, σπρωγμένη από μία φυσική περιέργεια, πήγε στο παράθυρο και κούταζε τη μεσοκόμνη.

— Νοίκιαστηκε επί τέλους το σπίτι, της έλε από δίπλα, η κυρά - Σταμάταινα, η γειτόνισσα.

— Ναι, έκανε η Μαρίνα, κι' εξακολούθησε να κούταζε άφορημένη.

— Τι κάνει το μαρουδάκι σας; ρώτησε πάλι η κυρά - Σταμάταινα.

— Καλά, εύχαριστώ, αποκρίθηκε η Μαρίνα με χαμόγελο.

— Πότε θα το βαφτίσετε; ξαναρώτησε η υπο-χρεωτική γειτόνισσα.

— Ναι, πρέπει να το βαφτίσω, άναστέναιζε η κοπέλλα, είνε καιρός πιά.

— 'Αέφωνα μία δροσερή νεανική φωνή ακού-στηκε.

— Μαρίνα!

— 'Η Μαρίνα πετάχθηκε σάν να την χτύπησε κατακέφαλα. Κατάλαβε άμέσως τίνας ήταν η φωνή.

Στην πόρτα του σπιτιού όπου γινόταν η με-τακόμιση, στεκόταν η Πόπη, η παιδική της φίλη, από την πατρίδα της. Ξανθή, παχιά, βαμμένη, δροσερή, σά να ήσαν είχαν περάσει γι' αυτήν δέκα μήνες με υπηρέσεις, δέκα μήνες με άγνα-νία. Από τους πρώτους κιάλας βομβαρδισμούς είχαν έρθει στην 'Αθήνα. 'Η Μαρίνα είχε χάσει τα ίχνη της. Και να που τώρα παρουσιάζο-ταν γειτόνισσά της. Τα μάτια της Πόπης ά-σπραταν από περιέργεια και διαβολία. Κούταζε μία αυτή και μία το μωρό στην άγκυαλιά της. Στο τέλος ρώτησε:

— Τίνος είνε, καλέ, το μωρό;

— 'Η καρδιά της Μαρίνας φτερούγιζε. Πρώτη φορά που δίστασε ν' άποκριθί για το παιδί της. Στο τέλος όμως η φωνή της ακούστηκε σταθερή:

— Δικό μου.

— Δικό σου; έκανε η Πόπη, πέφτοντας από τα σύννεφα.

— Ναι, δικό μου, επάνελασε η Μαρίνα και κούταζε την παλιά της φίλη στα μάτια.

— 'Α, έκανε η κοπέλλα. Δέν το ήξερα, δέν το ήξερα.

— 'Η κυρά - Σταμάταινα από πλάι, παρακολου-δούσε με περιέργεια τη συζήτηση. Τώρα μήκε στο μέση:

— 'Ο πάλαρος μάς έκανε άνω κάτω, κόρη μου. Θάχεται καιρό να ιδωθήτε, έ;

— 'Η Μαρίνα είδε την τελετή να τελειώνει, είδε τους νεόνυμφους να στεκούνται με τυπικά ναιόγνελα και να δέχονται συγχαρητήρια. 'Ε-

— 'Ε, άγγησε ακόμα, 'Όλγα! Δέν μου αποκρίθηκε.

— 'Ελα, έπ' ξαναφώναζε. Τι κάνεις; Πάλι καμμία άποκριση.

— Αποφάσισε να σηκωθεί, να ιδθ. Το κρε-βάτι μου έτριξε καθώς σηκώθηκα. Βέβαια, κα-τάλασε η 'Όλγα πως σηκώνόμουν. Θέσασε και τα πρώτα μου βήματα. 'Ερθασα στο γυμνά-σιο και είδα πως είχε άναμμένο το φως της κου-ζίνας. 'Η πόρτα ήταν κλειστή. Το φως έβγαί-νε από τη γαραμύδα. 'Απλώσα το χέρι μου στο πόμολο. Τότε άκουσα τον πυροβολισμό.

— Στοιώητρε, με μάτια γεμάτα φρίκη.

— Την βρήκα σωρισμένη κάτω.

— Συχώρα με. Δε μπορούσα να ζήσω, μου ψιθύρισε.

— Δεν άφησε κανένα γράμμα;

— Απολύτως τίποτα.

— Μα έσθ, μητέρα, που ήσουν; ρώτησε η Μαρίνα. Δέν ήσουν εδθ;

— 'Εδθ, αποκρίθηκε η μητέρα. 'Εγώ είχα φύγει για λίγες ημέρες, για να τους αφή-σω μόνους. 'Ο Μιχάλης ήλθε τραλλές και με ά-νιζε. Φέραμε άμέσως γιατρό. 'Αλλά μάς ά-πλήλιε από την πρώτη στιγμή. Κρίμα την κο-πέλλα, κρίμα την κοπέλλα... 'Ανάθεμα τα τρισανδέκα στών Πρανίτση, που σάς έκανε μά-για και τάν δυο και σάς ξετρελλάνε.

— Μαρίνα, ρώτησε ο Μιχάλης, κάνοντας φα-νερή προσπάθεια για να μιλήση, πότε θα παντρευτής με το Θέμο; Πότε θα βγθ από το νοσοκομείο; Τι τραύμα έχει;

— 'Η Μαρίνα κοκκίνισε. Δίστασε ν' άποκριθί.

— Στο τέλος η φωνή της ακούστηκε βασιανισμένη.

— Μιχάλη, άν μ' άπάντησε ποτέ σου, σ' έ-ξορκίζω, μη με ξαναρωτήσεις για το Θέμο. Πες ότι πέθανε. Δέν έχει κανένα τραύμα, αλλά δέν πρόκειται να παντρευθ μαζί του ποτέ.

Το αίμα ανέβηκε τώρα στα μάγουλά του Μι-χάλη. 'Ανογιόκλεισε τα χείλη του σά να ήθελε έσθγε, λημμένος σά σκιά, με βήμα ουρτό, γε-ροντικό.

Την άλλη μέρα άποχαίρετρε τις δυο γυναί-κες στο σταθμό.

— Μαρίνα, έλεε σιγά, μήπως θέλεις να σε βοηθήσω;

— Όχι, τον έκοψε περήφανη η κοπέλλα. Το μόνο που μπορείς να κάνης για μένα, είναι να φύγης από τη ζωή μου οριστικά.

Στη γειτονιά, είχαν λίγες κουβέντες. Μερι-κές, πιο γνωστές της θείας Μαρίτσας, πότε-ποτε εύκολα πως η Μαρίνα έχασε τον άντρα της στον πόλεμο. Μαυροφωρέθηκε κιόλας η κοπέ-λλα, κι' έτσι οι γειτονισσες την κούταζαν με συμπόνια.

Μία μέρα όμως έγινε κάτι το άνεπέντεχο. Γύριζε η Μαρίνα στο σπίτι όταν είδε πως κου-βαλούσαν στο άντικρυνό σπίτι. 'Ηταν καινούρ-γιο σπίτι, όμοιο, και μήνες τώρα είχε μείνει άδειο. 'Ενα μεγάλο φορτηγό στεκόταν στην πόρτα, και είχε φέρει επίπλα πολύ καλά, κοι-μά, πολυτελή.

— 'Η Μαρίνα μπήκε στο σπίτι της και πήρε το μωρό της στην άγκυαλιά της.

Το άναμα λίγες βόλτες όπως το συνήθιζε, κι' έπειτα, σπρωγμένη από μία φυσική περιέργεια, πήγε στο παράθυρο και κούταζε τη μεσοκόμνη.

— Νοίκιαστηκε επί τέλους το σπίτι, της έλε από δίπλα, η κυρά - Σταμάταινα, η γειτόνισσα.

— Ναι, έκανε η Μαρίνα, κι' εξακολούθησε να κούταζε άφορημένη.

— Τι κάνει το μαρουδάκι σας; ρώτησε πάλι η κυρά - Σταμάταινα.

— Καλά, εύχαριστώ, αποκρίθηκε η Μαρίνα με χαμόγελο.

— Πότε θα το βαφτίσετε; ξαναρώτησε η υπο-χρεωτική γειτόνισσα.

— Ναι, πρέπει να το βαφτίσω, άναστέναιζε η κοπέλλα, είνε καιρός πιά.

— 'Αέφωνα μία δροσερή νεανική φωνή ακού-στηκε.

— Μαρίνα!

— 'Η Μαρίνα πετάχθηκε σάν να την χτύπησε κατακέφαλα. Κατάλαβε άμέσως τίνας ήταν η φωνή.

Στην πόρτα του σπιτιού όπου γινόταν η με-τακόμιση, στεκόταν η Πόπη, η παιδική της φίλη, από την πατρίδα της. Ξανθή, παχιά, βαμμένη, δροσερή, σά να ήσαν είχαν περάσει γι' αυτήν δέκα μήνες με υπηρέσεις, δέκα μήνες με άγνα-νία. Από τους πρώτους κιάλας βομβαρδισμούς είχαν έρθει στην 'Αθήνα. 'Η Μαρίνα είχε χάσει τα ίχνη της. Και να που τώρα παρουσιάζο-ταν γειτόνισσά της. Τα μάτια της Πόπης ά-σπραταν από περιέργεια και διαβολία. Κούταζε μία αυτή και μία το μωρό στην άγκυαλιά της. Στο τέλος ρώτησε:

— Τίνος είνε, καλέ, το μωρό;

— 'Η καρδιά της Μαρίνας φτερούγιζε. Πρώτη φορά που δίστασε ν' άποκριθί για το παιδί της. Στο τέλος όμως η φωνή της ακούστηκε σταθερή:

— Δικό μου.

— Δικό σου; έκανε η Πόπη, πέφτοντας από τα σύννεφα.

— Ναι, δικό μου, επάνελασε η Μαρίνα και κούταζε την παλιά της φίλη στα μάτια.

— 'Α, έκανε η κοπέλλα. Δέν το ήξερα, δέν το ήξερα.

— 'Η κυρά - Σταμάταινα από πλάι, παρακολου-δούσε με περιέργεια τη συζήτηση. Τώρα μήκε στο μέση:

— 'Ο πάλαρος μάς έκανε άνω κάτω, κόρη μου. Θάχεται καιρό να ιδωθήτε, έ;

— 'Η Μαρίνα είδε την τελετή να τελειώνει, είδε τους νεόνυμφους να στεκούνται με τυπικά ναιόγνελα και να δέχονται συγχαρητήρια. 'Ε-

ΛΑΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

Ρατέδες...

Άργα, τη νύχτα, κάτω απ' τα νταγμένα φάτα, δυο σκιές περπατούσαν. Η μία ανέβαινε το βελί πεζοδρόμιο, η άλλη το κατέβαινε. Μια γυναίκα κι ένας άντρας. Καμπουριασμένοι και οι δυο, γέρτοι, αβυσθημένοι. Τα βήματα τους αβέβαια — μεθύσι, πείνα, ηρωίνη. Και ξαφνικά, πέραν ο ένας πάνω στον άλλο.

Δυο φωνές: — Άγγελε! — Άλκη! — Εσύ... — Εγώ...

Ο άντρας αλλάζει κατεύθυνση. Τώρα, αντί γ' ανέβαση το βελί πεζοδρόμιο, το κατεβαίνει δίπλα στη γυναίκα. — Τι έγινε;... Έγώ νομίζα πως είχες πεθάνει...

Η γυναίκα μιλάει. Ο άντρας της αποκρίνεται μ' ένα άριστο κίνημα του χεριού. — Κι' εσύ;... Ο άντρας σιωπάει τώρα.

Εγώ;... Είχα πάει με το θάσσο του Γεράνι, στην Τρίτολη... — Καταρερίσται;... Η γυναίκα γελάει μ' ένα σπασμένο γέλιο: — Άλλά; Τι;... Ένθεν;... Όχι πιά λουίζα στις «Δυο Όρφανες», «Άγγελος» γρή-Φροσάρ!...

Καθόμουν 'Αλκη... Άλλα βήματα χωρίς κουβέντα, κάτω απ' τα νταγμένα λαμπιόνια. Ύστερα, η γυναίκα ρωτάει: — Εσύ;... Εγώ;... Εγώ, καλή μου 'Αλκη, δεν ήμουν ποτέ κακός θυμάσαι μεγάλας θεατρίνες... Περισσότερο κράταγαν τους λογαριασμούς των θιάσων κι' έκαναν τον οδηγό. Γερνώντας, κατέβηκαν πιο χαμηλά: στο υποδόλιο... Κι' εκεί έβλεπα ως πέραν στο μουσικοδραματικό θέατρο του Χρηστίδη, τρώγοντας κάπου κάπου κατά λάθος καμιά κλατάκι απ' τον αφηνιασμένο Όθελλο, ή καταπίνοντας το χώμα που σπάνει το μπαλέτο στις επιθεωρήσεις...

— Καθόμουν 'Άγγελε!... Έχει και συνέχεια η κατάντια... Έπαθαν τα μάτια μου καταρράχτη... Χρειαζόμουν εγχείρησι. Την έκανα στη...

ΛΑΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- ★ Παναγιά κι' αγιασμήνηρα, φέρνινε κι' ός είνε χήρα.
- ★ Εγώ, φούρνε, που ο' έχτισα, εγώ θα ο'ε χαλάσω.
- ★ Θυμιάδες νεκρά, και βόηθα τον κακό.
- ★ Η θάλασσα κι' ο άκαρπος ποτέ τους δεν χορταίνουν.
- ★ Μέσ' στο τρούπι το σακί, θέλεις βάνε, θέλεις μη.
- ★ Μήνας που δεν έχει ρό το κρασί θέλει νερό.
- ★ Ός κρέας βάλε αίμα, φάε φάρι φτύσε φλέμα.
- ★ Ένα φαί, καλό φαί, βαστάει πέντε μέρες.
- ★ Ο λόγος έχει αντίλογο, τ' αντίλογο έχει πικρά.
- ★ Δουλεύουν τ' άλογα να φάνε τ' αϊδούρια.
- ★ Ποπυτοής ζυπόλυτος και ράφτης εσχισμένος.
- ★ Κι' εκείνη και παντρεύτηκε κι' όπου την πήρ' ός κλαίει.
- ★ Ό, τι πωθαίνει το κορμί το φταίει το κεφάλι.

Σύρα. Ο θάσος όμως πούρεπα να πάη στο Ναύπλιο, έφυγε χωρίς έμένα, και με υποδόλια στη θέσι μου έναν άλλον...

— Κι' ύστερα;... — Μπήκα λαθρεπιβάτης σ' ένα καϊκι, άναμεσα σ'ε δυο σκοπιά με πατάτες, και βήκα στον Πειραιά... Είχα τσακιστή όμως πιά... Γεράματα, 'Αλκη!... Φρόντισα και πήρα τη σύνταξή μου, κι' έτσι έχω τσιγάρα για τρεις μέρες το μήνα: φαί για καμιά!...

— Φτωχέ μου 'Άγγελε!... Άίνα βήματα άκόμα σιωπλά. Τώρα, το ζευγάρι των γερο-ρατέδων είχε αφήσει τα κέντρα και προχώρησε άνάμεσα στη δενδροστοχία ενός συνοικιακού δρόμου.

— Θυμάσαι, 'Αλκη;... — Η φωνή του, σπασμένη, συγκινημένη, σιγή... — Άν θυμάμαι!...

— Μην πής πόσα χρόνια πέρασαν από τότε!... — Άγαπούσα σαν τρελός!... Ήμαστέ δυο μικρά θεατρίνοι, δυο πτωχοί τοίχειροι του παλαιοκέντρου, κι' όμως οι καρδιές μας χτυπούσαν ερωτευμένες και τολμηρές σε πεταγμένα...

— Μόλιγες πόες θα γινόμαστε μεγάλοι, διάσπομα καλλιτεχνικό ζευγάρι, πώς στην εμφάνισή μας δόξαζε το θέατρο στα χειροκροτήματα, πώς στις πρεμιέρες θα μας πνίγανε τα μπουκάλια και θα γέμιζαν οι κριτικές τόν έφημερίδων με έπαινους για μας... Κι' ό, αυτά τα όμορφα, τα τολμηρά, μας τα χρωματίζε χρυσά και ρόδινα ό έρωτας που φλόγιζε τις καρδιές μας! Είμαστε νέοι, αγαπιόμαστε, μπροστά μας άνοιγόταν ό δρόμος για τη φήμη... Τι άλλο θέλαμε;...

— Εκείνοι ή φωνή άκούγεται, σά λυγμός: — Κι' όμως, πραγματικά δεν είχαμε τίποτε, και δεν βρήκαμε τίποτε!... Μόνο κέρδος μας βετικό απ' τη ζωή, έμεινε κείνος ό παλιός 'Έρως που μας ένωσε περσιδικά τα χείλια... Κι' ύστερα, τα χρόνια πέρασαν, και μας άφήσανε πίσω, χωρίς γ' άκούσουμε ποτέ χειροκροτήματα, και χωρίς να μάς πνίξουν τα λουλούδια κι' οι έπαινοι στις έφημερίδες... — Ώσπου, με τις ρυτίδες, ή εξέλιξη: 'Εσύ, Φροσάρ με το θάσσο του Γεράνι, στην Τρίτολη. 'Εγώ, υποδόλιας στο μπουλούκι του Χρηστίδη, στη Σύρα.

— Ένα παγκάκι, μέσ' στη δενδροστοχία, μέσ' στη νύχτα. — Καθόμαστε, 'Άγγελε;... — Καθόμαστε... Άυό γεροντάκια, πάνω στο παγκάκι μιας έρημης δενδροστοχίας... — Είμαι τόσο κουρασμένη, 'Άγγελε! — Κι' εγώ, 'Αλκη;... Δέ μπορώ να περπατήσω πιά... Ες ήσαν να τελώνων δια, πάνω σ' αυτό το παγκάκι! Της γυναίκας τα μάτια λαμπρουνε μέσ' στο σκοτάδι: — Θέλεις;... Ένα μπουκαλάκι στα χέρια της. — Τι είναι;... — Μορφίνη... Ο θάνατος με μορφή όπνου... Ξεκουράστος, ώμορφος, άπαλός...

— Δόσμου... — Μισό μπουκαλάκι αυτή, μισό αυτός... Ύστερα, δυο γέροι άγκυλωμένοι πάνω στο παγκάκι με μισοκλειστά μάτια: — 'Αλκη... Είμαστε νέοι... Παιδιά!... Θα γίνουμε διάσπομα... 'Αγαπιόμαστε... — Ναί... Στις πρεμιέρες μας θα φτάνουνε σωρά το καλόθια... Κι' οι κριτικές θάνα θριαμβοί...

— Ο άστυφλόκακος την όρα της περιπαλας του τούς-πύρε ευλασμένους κι' άγκυλωμένους άκόμα. Άπτα τους, το μπουκαλάκι της μορφής άδειο. Κι' άπάνω απ' τα κρύβια κεφάλια τους, τα άνερα της ευσυχίας, τα ψευτικά, κι' άσπληλα άνειρα, που δεν είχαν ποτέ γίνει πραγματικότητες στη ζωή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Κατά των διαρρηκτών

Ξέρετε, βέβαια, ότι υπάρχουν διάφορα όσηματα κινδύνου έναντι των διαρρηκτών. Τώρα λοιπόν επινοήθηκε άκόμα ένα, όπου, αντί κουδουνισό ή σερβιόν, αντίκει για ένα μικρό μηχανάκι, που αποτελείται από ένα επικρουστήρα με έλατηρι, σαν του τουφεκιού, ό οποίος συγκρούεται σε μικρή απόσταση από ένα άσφαρι φοσιόγιο. Το μηχανάκι στερώνεται στην κορυφή μιας πόρτας ή ενός παραθύρου, έτσι ώστε, με το άνοιγμα, έλευθερώνεται ό επικρουστήρ, χτυπάει το καρφούλι και σκάζει το φοσιόγιο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Μία παράξενη δηλητηρίασις

Η 'Αλλεργία' και τα συμπτώματά της

Λίγο πριν απ' τον πόλεμο, μια Τρίτη άπόγεμα, ένας νέος παρουσιάσθηκε στο Ιατρείο κάποιου γυναικού παρισινού δερματολόγου και του είπε με ταραχή:

— Ο, γιατρέ μου! Βγήκαν και πάλι στο κορμί μου αυτές οι κόκκινες κηλίδες! Πρέπει να με βοηθήσετε, να με γιατρέψετε!

Ο γιατρός τον καθουόκασε, τον εξέτασε και βρήκε πραγματικά το όσημα του γεμάτο από κόκκινα σημάδια. Κατάλαβε ότι έπρόκειτο για περίπτωση 'αλλεργίας', ότι δηλαδή ό οργανισμός του παρυσίαζε αυτή την αντίδραση, γιατί δεν άνεχόταν την επίδραση μιας ώριμης ουσίας. Έξακριβώσε άκόμη ότι ό πελάτης του ήταν γαλλοίαν ρεστωράν, κι' ότι οι κόκκινες κηλίδες του παρυσίαζόντουσαν μόνο κάθε Τρίτη και Πέμπτη άπόγεμα.

Έκαμε λοιπόν μια έπίσκεψη στο ρεστωράν, όπου εργαζόταν ό νέος, κι' έμαθε εκεί ότι τα άπογεύματα της Τρίτης και Πέμπτης έδραζαν στην κουζίνα άστακό, που ήταν 'σπεσιαλιτέ' του καταστήματος. Ο άμμος απ' το βράσινο του άστακού προκαλούσε τα κόκκινα σημάδια στο δέρμα του γκαρσονιού. Ο οργανισμός του ήταν 'αλλεργικός' προς τον άστακό.

Ο γιατρός του συνέστησε να μείνη μακριά απ' την κουζίνα, τα άπογεύματα αυτά. Και πραγματικά, ή πάθος του γιατρέψτηκε έτοι όριστικά. Καθώς βεβαιώνουν οι έπιστημονες, σε κάθε τρία άτομα το ένα παρουσιάζει 'αλλεργία' για κάτι τι: για μία τροφή, ένα ζωό, ένα πουλί ή ένα φυτό. Πολλοί άνθρωποι ωστόσο περνούν όλη τους τη ζωή, χωρίς να μάθουν ποτέ αυτό το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της ιδιουγκρασίας τους.

Έχει διαπιστωθεί έπίσης ότι μόνο οι οργανικές ουσίες, ζωντανές ή νεκρές, μπορούν να προκαλέσουν 'αλλεργία'. Τα μεταλλά ή οι πέτρες δεν φέρουν ποτέ τέτοια επίδραση σ' ένα άτομο. Το γάλα, το τυρί και τα γαλακτερά έν νένει είναι απ' τα πιο συνήθισμένα 'αλλεργικά' τρόφιμα για ένα μεγάλο αριθμό ανθρώπων.

Το πρόσωπο, που παρουσιάζει 'αλλεργία' για κάτι τι, ό η λ η τ η ρ ε ε τ α ι κυριόλεκτικά όταν το τρώη, ή όταν άναπνέη τη μυρωδιά του, ή όταν βρίσκεται σε διαρκή έπαση μ' αυτό. Πρόκειται όμως για μια δηλητηρίαση έλαφράς μορφής, που δεν φέρνει συνήθως άλλες δυσάρεστες συνέπειες εκτός από μερικές δερματικές εκδηλώσεις. Ωστόσο, σε ώριμένες σοβαρές περιπτώσεις, ή 'αλλεργία' μπορεί να προκαλέση πεπτικές διαταραχές, ή ακόμα και άσθμα.

Κάποτε, ένας γιατρός είχε αναλάβει να κουράρη μια όλόκληρη οικογένεια, που υπέφερε από άσθμα άρκετά σοβαρές μορφής. Άφου άναζήτησε για καιρό την αίτια της παθήσεως αυτής, άνακάλυψε στο τέλος ότι υπήρχαν κάποιες, Όλα τα μέλη της οικογένειας έπασχον από 'αλλεργία', την οποία τους προκαλούσαν τα μικροσκοπικά πουπούλα των σπουργιτών που αιώροντο στον άέρα των δωμάτων. Αυτή τους έφερεν το άσθμα. Όταν κάλασαν τις φωτιές, ή κατάστασι τους καλλιτέρεψε γρήγορα, και δεν άργησαν να γίνουν έντελώς καλά.

Μια μορφή αλλεργίας είναι κι' ό άρκετά φηλός πυρετός, που προκαλείται σε διάφορα άτομα απ' την γύρι των λουλουδιών. Έπίσης ένα άλλο είδος πυρετού προκαλείται σε ώριμένους ανθρώπους απ' τα σάκχα, την έποχή του θεριού.

Συνήθισμένες αιτίες 'αλλεργίας' είναι το μαλλί των ζώων και τα διάφορα βερνίκια. Θα θυμάσθε, των ζώων, ότι πρό έτών είχε γίνει πολύ τις υόδας άσφαλώς, τους κομψούς κύκλους της Εύρώπης ένα σ' όλους κινέζικο παιγνίδι, το 'Μα-ζόγκ'. Έ λοιπόν, παλιό κινέζικο, παρουσιάσθηκε μια έπιδημία εκζέτην ίδια έποχή, παρουσιάσθηκε στη ή δερματική ματος, κι' οι γιατροί άνακάλυψαν ότι ή δερματική αυτή άρρώστεια ώφειλετο στο γυαλιστερό βερνίκι αυτή 'κομμωσιών' του 'Μα-ζόγκ', το οποίο προκαλούσε 'αλλεργία' σε διάφορα άτομα.

Μερικά φαινόμενα, που έθεωρούντο άλλοτε άποτέλεσματα δηλητηρίασεως από φάρια, θαλασσινά, γάλα, σοκολάτα, κλπ., σήμερα έξηγοούνται με την αλλεργία.

Έπίσης μπορούν να προκαλέσουν αλλεργικά φαινόμενα διάφορα φάρμακα, όπως π.χ. ή άσπιρίνη, νόμενα διάφορα άφροδιαστικά, ή επί το πλείστον τέτα, ή αλλεργία εκδηλώνεται ως επί το πλείστον με φαγούρα, σπειράκια, κοκκινίλια κι' άλλα τέτοια δερματικά φαινόμενα. Άλλοτε ή αλλεργία αυτή εκδηλώνεται ως δυνατό συνάχι!

Άλλά κι' οι τοπικές αντίδρασεις που φέρνουν το συνήθισμένο υπόλι κατά τις ευλογίας, καθώς και το διαγνωστικό αντιφωσφωρικό έμβολίο, δεν είναι παρά φαινόμενα αλλεργίας του οργανισμού.

Γενικώς, όσάκις παρατηρούμε τέτοιου είδους συμπτώματα έπάνω μας, δεν πρέπει άμέσως να τρομοκρατούμεθα και να νομίζουμε ότι πάθαμε σοβαρή δηλητηρίαση. Σε πολλές περιπτώσεις, δεν πρόκειται παρά για μια απλή αλλεργία, συνέπεια μιας ώριμης τροφής που δεν ήν δέχεται ό οργανισμός μας και που πρέπει να την άποφεινουμε στο έξής.

Τα δάκρυα των άστέρων

Ένα άδρρο της Μπέττυ Νταϊβίς

Οι φίλοι μου, όταν θέλουν να με πειράξουν μου λένε πως έχω τα δάκρυα στην άκρη των βλεφάρων μου και πως όταν θαλασσω να συγκινησώ τους θεατές μου, έξαπλώω μια μικρή... ύπορα από δάκρυα. Δεν πρέπει να γυρίζω κανείς το δικό του άπο τους έρωτας, το γεγονός όμως είναι πως πράγματι κλαίω πολύ εύκολα. Οι σκηνοθέτες των φίλμ μου είναι πάντοτε κατευθυνόμενοι μαζί μου. Γι' αυτό κι' όταν θέλω να μάθω πόσες αισθηματικές σκηνές μεγάλης συγκινησεως έχω να παίζω στο φίλμ που έτοιμαζαν και στο οποίο πρόκειται να πρωταγωνιστήσω, τους ρωτά:

— Πόσες φορές θα κλάψω στο φίλμ αυτό; — Όμολογώ καθώς βλέπετε πως είμαι πολύ εύκολη στα δάκρυα. Δεν κλαίω έγώ ποτέ μου μπροστά στο φακό με δάκρυα... γλυκερίνης και νομίζω πως είναι κι' αυτό ένα μεγάλο χάρισμα για μια βεντέτα.

Φαντασθήτε πως για την φίλμ μου Κάθριν Χέιμπορν λέγουν ότι τα βλεφάρά της είναι πιο στεγνά κι' από τις έρηρες και άγονες πεδιάδες του Ουέστ. Η Κάθριν δεν μπορεί ποτέ της να κλάψη, όσο κι' άν βιάση τον έαυτό της. Άλλωστε μόλις καταβάλλει την παραμικρή προσπάθεια για να το επιτύχθ αυτό έχανει άμέσως το ρόλο της και μείνει σαν στήλη άλατος μπροστά στο φακό του έπατε-ρε. Εύτυχώς όμως υπάρχει το σταγονόμετρο με τη γλυκερίνη κι' έτσι σώζεται ή κατάσταση.

Μία άλλη ήθοσιος, ή Μύρτα Λού, όταν θέλη να κλάψη καταφεύγει σε μια άπλουσιότατη μέθοδο: φαντάζεται πως έπασε θύμα μιας μεγάλης καταστροφής, παραδίδεται γυμνά χάρην, ότι της άναγώρευσαν να παίζη στην κινηματογράφο ή ότι κάμπε το σπίτι της, ή τέλος ότι ή Τράπεζα, στην οποία έχει καταθέσει όλη την περιουσία της χρεοκόπησε.

Δεν νομίζω πως είναι άδικα κρισία άν άποκαλώη και ένα έπαγγελματικό μυστικό της ρομαντικής Πριουίλας Λέιν. Η χαριτωμένη αυτή και νεαρά φίλη μου, όταν θέλη να κλάψη μπροστά στον κινηματογραφικό φακό, κάνει την σκέψη πως ό άνδρας της που άναπα σκόταθηκε σ' ένα αστυνομιστικό ή ασυμμετρικό δυστύχημα. Τα αποτελέσματα είναι κεραυνόβολο. Η Πριουίλα κλαίει τότε πολύ περισσότερο απ' ό,τι χρειάζεται ό σκηνοθέτης.

Έξαιρετικά δύσκολη στα δάκρυα είναι και ή Μάρλεν Ντήτριχ. Άλλά ό Γιόζεφ Στέρνιπεργκ, ό περίφημος σκηνοθέτης που την άνακάλυψε και την άνέδειξε, είχε άνακάλυψε ένα τρόπο να την κάνει να χύνη τα δάκρυα που του χρειαζόντουσαν. Βρήκε πως ή Μάρλεν τότε μόνο έκλαιγε όταν της πληγώναν την υπερφάνεια της ή τον έγωισμό της. Μία μέρα, κατά το γύρισμα μιας δραματικής σκηνής έπρεπε να έξαπση σ' ένα ώριμένο σημείο σε λυγμούς άπογοήσεως. Η Μάρλεν έβλεπε όλα τα δυνατότα της, αλλά όσες της οι προσπάθειες δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Ούτε ό παραμικρός λυγμός δεν άνατάρχετο το στήθος της κατά τρόπον φυσικό.

Ο Γιόζεφ φόν Στέρνιπεργκ είχε τότε μια έμπνευση: Προσέποιή τον θυμώδη τον κή δόλωσε μπροστά σ' ένα κορμί που δεν ήν άναλόγη έθνοσιος, τεχνίτης και φιγούρα, πως παρ' όλη τη φι-

— Άν καμιά φορά όμως οι θεαματικές του τόν-δούν να διακρίνη σε μια σκηνή, τότε μπορούν να είναι βέβαιες πως τα δάκρυά του είναι άληθινά, γιατί ό μεγάλος αυτός ήθοσιος παίζει πάντοτε με ειλικρίνεια.

Αντιθέτως ό Φρέντερικ Μάρς δεν συγκινείται εύκολα και ή άνασθησία του είναι παρσιωδής στο Χόλλυγουντ. Μπορείτε λοιπόν να είσθε βέβαιοι όταν τον βλέπετε δακρυμένο σε μια σκηνή πως τα δάκρυά του είναι κάθε άλλο παρά φυσικά.

Μεγάλη κατανάλωση γλυκερίνης κάνει και ό Ρόμπερτ Γουόγκ, ό όποιος γίνεται έξω φρενών μόλις μόλις ότι θα χρειάζη να κλάψη σε μια σκηνή του φίλμ που πρόκειται να γυρίση. Ο άγαπώσιμος αυτός συνάδελφος και φίλος άπεχθάνεται τρομερά τις υπερβολικά αισθηματικές σκηνές.

ΜΠΕΤΤΥ ΝΤΑΙΒΙΣ

Ο Κάρο Γκράντ λυσασμένος

Ένα σκυλί έδάσκαλος που καιρού τον Κάρο Γκράντ και τον άνάγκαζε να πείη στο κρεβάτι. Ο γιατρός που τον εξέτασε άμέσως έβλεψε πως ή περίπτωση είχε σοβαρά γιατί ό σκύλος ήταν λυσασμένος.

Ο Κάρο ζήτησε τότε άμέσως πέννα και χαρτί. — Μά δεν είναι και τόσο σοβαρά τα πράγματα ώστε να κάνετε τη διαθήκη σας! παρατήρησε ό γιατρός.

— Δεν πρόκειται να κάνω την διαθήκη μου, άπάντησε ό ήθοσιος, θέλω άπλως να συντάξω ένα κατάλογο των συνάδελφων και των διευθυντών μου τους όποιους σκοπεώ να... δαγκώσω!...

Υπάρχουν βεντέτες της όθνης, ή ιστορία των όποιων μοιάζει με ένα γουστεικό παρμεζόνι. Τέτοια είναι και ή ιστορία της ζωής της Άννας Νήγκλ, μια ζωή γεμάτη έρωτα. Άρκει να όπτε το φωνεϊνό κι' άδωθ βλέμμα των έκφραστικών ματιών της, το γλυκό της πρόσωπο και το άκόμη πιο γλυκό χαμόγέλο της για να μαντέψετε την ιστορία της. Γιατί είναι άδύνατον μια τόσο όμορφη βεντέτα με μια τόσο άδωθ έκφραση στο βλέμμα να έχη μια τρικυμώδη ζωή γεμάτη θλίψη και άπογοητεύσεις.

Μά σε την άφήσιμη να μάς μιλήη ή ίδια για την ζωή της: — Γεννήθηκα στην κομητεία του Έσεξ, στην Άγγλια, σε μια άγρέπαυλη γεμάτη λουλούδια, δέντρα και ζωά. Στην άγρέπαυλη αυτή του πατέρα μου πέρεσα τα πιο εύτυχισμένα χρόνια της ζωής μου. Είχα όμως δυο άωστηρες γκυο-θερνάντες που με πρόσεχαν διαρκώς και με στενοχωρούσαν με τους περιορισμούς τους. Μά έγώ δεν άπογοητεύομουν. Τις άφωνα ν' άφροισθουν στο διάσπομα των αισθηματικών μυθιστορημάτων τους και το έσκαζα κατόπιν άσθρονα από κοντά τους.

Σε ηλικία επτά χρόνων ήμουν τόσο ζωηρή ώστε οι γονείς μου άναγκάστηκαν να με κλείσουν έσωτερική σ' ένα σχολείο για να φρονιμώ. Ξέρετε τι θα πη ένα τέτοιο σχολείο; Θεέ μου, άκόμη και σήμερα όταν το θυμώμαι άνατριχιάζω. Οι καθηγητές ήσαν άσπρηλοι και γκριναριόδες. Τους φοβόμουν γιατί έπιαναν τους μαθητές τους απ' τ' αυτί και τους κλείδωναν το βράδυ να κοιμηθούν όλομνάχοι μέσα σ' ένα κασκότεινο δωμάτιο. Στο σχολείο αυτό όμως βρήκα ένα πιότο και άφροισμένο φίλο στον οποίο έλεγα όλες τις στενοχωρίες και τα παράπονα μου. Ήταν ένας άμορφος κατά-μυρος γάτος με μεγάλη ούρα και μύτερα νύχια. Μ' άγαπούσε τόσο, ώστε κατάφερα να τρυπώη άκόμη και μέσα στη τάξη και να τρέβεται στα πόδια μου.

Στα μαθήματά μου δεν έπαίρνα και τόσο καλούς βαθμούς. Στο μόνο μάθημα που έρχόμουν πάντα πρώτη ήταν το μάθημα της ωδίκης και του χορού. Η μουσική με γούτεσε και ό χορός έβασε φτερά στα πόδια μου. Μόλις άκούνα ένα τραγούδι άισθανόμουν την έπιθυμία να το έρμηνεύω με ρυθμικές κινήσεις και να ώσω συγχρόνως στο πρόσωπο μου την άνάλογη έκφραση. Η δασκάλα μου δεν άργησε φυσικά να

Μπροντγουάιν και μ' έδωκε...

— Άδριο φεύγωμε για την Άμερική. Όσο για τον μισό σας, μπορείτε να ζητήσετε δια θέλε- όπως άποψε, σαν μ' ένδιαφέρει είναι να χορεύετε. Έτσι βρήκα στο Μπροντγουάιν, σημείωσα προτάσεις από κινηματογραφικές εταιρείες.

Οι προτάσεις αυτές έφεραν την Άννα στο Χόλλυγουντ και άργότερα διάσημη πιά. Ξαναγύρισε στο Λονδίνο για να γυρίση το έβδομην έργο 'Βασίλισσα Βικτωρία' και 'Έξοδα δόξα-σμένα χρόνια'. Τελευταίως είδαμε την Άννα Νήγκλ σ' ένα ρόλο που της έπέτρεψε να έπιδείξη το άσσυμμετρικό χορευτικό της ταλέντο. Πρόκειται για το φίλμ 'Αίριν', ένα πραγματικό κινηματογραφικό κομφοτέκνημα.

ΣΙΝΕ-ΣΤΑΡ

ΑΝΝΑ ΝΗΓΚΛ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΜΕΣΟΥΦΑΝΟΥΝ

ΑΝΝΑ ΝΗΓΚΛ

Κινηματογραφικά νέα

Το σπίτι του Τζόελ-Μαν-Κορ έθεωρήθη από μια άρχαιολογική εταιρία ως ή ώραιότερη μονοκατοικία της Άμερικής.

Το συμβόλαιο της Έλντορ Πάουελ της άπαγορεύει μετ'όλην άλλων να πνιγώνη με ποδήλατο και ήπασι, από φόβο μήπως πάθη κανένο άτύχημα που δεν θα της έπιτρήθη να έκτελη τους δυσκόλους χορούς που απαιτούν ό ρόλο της.

Η Ζαννέτ Μακτόναλτ διατρεί την ώρια γαλλική προφορά της συναμλύντας με την Γαλλίδα καμαριέρα της που δεν έέρει λέξη άγγλική.

Η Έλσα Λάνκαστερ, σύζυγος του περιφημού Τσάουλς Λάτον πρόκειται να 'γυρίση' στην Άγγλια ένα νέο φίλμ, ύστερα από μακροχρόνιο άπομάκρυνσι απ' τον κινηματογράφο.

Η Ροζάλιν Ροβόσαλ, ένα νέο λαμπρό άστέρι του Χόλλυγουντ κάνει συλλογή έπιστολών που έχουν γραφί από μεγάλους ήθοσιους του θεάτρου και της όθνης. Τις έπιστολές αυτές θα τις χρησιμοποιήη καθώς λέγει ή ίδια, για να έκδοση ένα περιπούδαστο γραφολογικό έργο.

Ο Κλάρκ Γκέμπλ έπεσε πρό καιρού θύμα λυποδύτων που τον έγδυσαν κυριολεκτικά. Έκλειψαν απ' την άποθήκη του πλυντηρίου του σπιτιού του τα φρεσκοπλυμένα άσπρорука του.

Κατά την κινηματογραφική περίοδο 1945-1946 οι Άθηναίοι θα υποδράσουν να ίδουν, επί τέλους, το άριστογρηματικό φίλμ 'Όσο παίρνη ό άνεμος' που θεωρείται το πιο δυνατό έργο που μάς παρουσίασε ποτέ ό κινηματογράφος.

Μακρούα στη Ρωσία, τη χώρα των Τσάρων, οι γονείς του Μάξ Φάκτορ, του παρτιζάνο σιμερα μακιγιέρ του Χόλλυγουντ, άνειρεύοντο να ίδουν τον γυιό τους άδοντογιατρός.Για ένα διάστημα και ό Μάξ ζύωσε με το δνερνο αυτό. Η τέχνη του μακιγιαζ όμως τον κατέκτησε τελειωτικά για πάντα.

το προσέξη αυτό και μία μέρα κάλεσε τους γονείς μου στο σχολείο και τους είπε:

— Η κόρη σας έχει μεγάλο χορευτικό ταλέντο. Δεν πρέπει να άδίκησετε και να την άφήσετε να καλλιερνήση το ταλέντο της αυτό και θα όπτε πως δεν θα βγύτη ζήμιωμένοι.

Οι γονείς μου διάσαν στην αρχή ύστερα όμως κατάλαβαν πως ή δασκάλα μου είχε δικιο και με πήραν απ' το σχολείο εκείνο για να με κλείσουν σ' ένα άλλο, στο οποίο θα μάθαινα χορό.

Η πειθαρχία και ή άυστηρότης ήσαν κι' έδω μεγάλες αλλά δεν με στενοχωρούσαν. Η ιδέα πως μία μέρα θα φορούσα άραχνούφανα μεταξωτά και θα χορεύα σ' ένα κατάφυτο θέατρο με γέμειζε ένθουσιασμό. Έτσι άφισα έχρηστους τους καθηγητές μου, να με τσιπώσουν στη γυμναστική και να με κάνουν μια λαοτιπένια κούκλα. Με το πείσμα μου και τις φροντίδες των καθηγητών μου έγινα μια πραγματικά λαοτιπένια μπαλαρίνα, έλαφρή σαν πουπούλο. Θα μπορούσα να χορεύω τρεις όλόκληρες μέρες χωρίς να κουραστώ. Έτσι άλλωστε κέρδινα και το πρώτο βραβείο σ' ένα διαγωνισμό χορού που ώργάνωσε ένα μεγάλο ξενοδοχείο του Λονδίνου.

Μη πρώτη φορά τότε ή φωτογραφία μου δημοσιεύτηκε στις έφημερίδες κάτω απ' τον τίτλο 'Βασίλισσα του χορού'. Το ίδιο νύχας βράδυ με έπεσκέψη κάποιος κύριος Κόχραν, μεγάλος σκηνοθέτης των μιούζικ-χάλ του Μπροντγουάιν και μ' έδωκε...

— Άδριο φεύγωμε για την Άμερική. Όσο για τον μισό σας, μπορείτε να ζητήσετε δια θέλε- όπως άποψε, σαν μ' ένδιαφέρει είναι να χορεύετε. Έτσι βρήκα στο Μπροντγουάιν, σημείωσα προτάσεις από κινηματογραφικές εταιρείες.

Οι προτάσεις αυτές έφεραν την Άννα στο Χόλλυγουντ και άργότερα διάσημη πιά. Ξαναγύρισε στο Λονδίνο για να γυρίση το έβδομην έργο 'Βασίλισσα Βικτωρία' και 'Έξοδα δόξα-σμένα χρόνια'. Τελευταίως είδαμε την Άννα Νήγκλ σ' ένα ρόλο που της έπέτρεψε να έπιδείξη το άσσυμμετρικό χορευτικό της ταλέντο. Πρόκειται για το φίλμ 'Αίριν', ένα πραγματικό κινηματογραφικό κομφοτέκνημα.

ΣΙΝΕ-ΣΤΑΡ

ΑΝΝΑ ΝΗΓΚΛ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΜΕΣΟΥΦΑΝΟΥΝ

ΑΝΝΑ ΝΗΓΚΛ

Η φονική μάχη ΤΟΥ ΚΑΛΤΡΑΕΘ

Είκοσι ολόκληρα χρόνια κράτεις η αντί-
στασις των αυτοχθόνων κατοίκων των
Βρετανικών νησιών, που οι περισσότεροι
ήταν Κελτικές καταγωγής, εναντίον των
ξενών επιδρομέων του Βορρά. Οι Άγγλοι
κέρδιζαν ολόενα εδάφη, αλλά κάθε και-
νούργιο κομμάτι γης ήταν υποχρεωμένοι
να το πληρώσουν με μεγάλες δυνάμεις. Για-
τί οι αντίπαλοι τους υπερασπίσαν με πεί-
σμα την ελευθερία και την ανεξαρτησία
τους.

«Αντί να πληρώνετε φόρους, τραγου-
δούσαν οι οάρδοι τους, ακονίστε τα πτε-
ρά σας. Έτσι τα κτυπήματά τους θα είναι
πιο θανατηφόρα».

«Ο θρήνος των ηρώων και των όρφανών
γέμισε την πεδιάδα. Ποιος είναι εκείνος
που νομίζει ότι δεν έσβησαν ή ώρα για τις
γυναίκες και τα παιδιά των εχθρών
μας; Οι πολέμιοι μάς θα κυνηγούν σαν
άρκούδες από τα βουνά, για να εκδικη-
θούν τον θάνατο των προγόνων τους! Τα
άγρια φάργγια αντίλαλουν κίους από
το όρμητικό τρέξιμό τους. Ανκριβήτα
όρνια έρχονται πίσω τους, διψασμένα για
άνθρωπινο αίμα».

«Όταν οι εχθροί μας και οι θάνατος
βρεθούν πρόσωπο με πρόσωπο και τα πτε-
ρά τους με τις καταρρακτώδεις σαρ-
κες σφαιριστούν γύρω από τους άρχηγούς
τους, τότε θα έχουμε εκδικηθεί τους νε-
κρούς μας κι η κραυγή της χαράς μας
θα αντηχίσει πελώρια ως τον ουρανό!»

Παρακινούμενοι από τα ένδοξοιστικά
αυτά τραγούδια, οι πολέμιοι των δικτο-
ρων Κελτών φυλών έπαιρναν τα όπλα
και συνέχιζαν χωρίς καμιά διακοπή τον
αγώνα, άλλοτε στην πεδιάδα κι' άλλοτε
πάνω στα βουνά. Οι άρχηγοί τους σκοτώ-
νανται ή ένεσι έπειτα από τον άλλον,
αλλά πάντα βρίσκονταν καινούργιοι για
να πάρουν τη θέση τους και για να εξα-
κολουθήσουν τον πόλεμο εναντίον του
κατακτητού.

Κοντά στις έκβολες του ποταμού
Κλάυντ, ύψωνόταν την εποχή εκείνη το
παλιό φρούριο του Κάλτραεθ, που αποτε-
λούσε έναν ανυπερόβιμο φράγμα στην
πορεία των Άγγλων.

Εκεί συγκεντρώθηκαν οι τελευταίοι
Κέλται πολέμιοι, σε μια στενή ηρωική
αντίσταση. Από τα όρη του Ρένκεντ και
πό την κοιλάδα της Κλάυντ και το όρη,
οι άρχηγοί των φυλών έτασαν μαζί με
φρούριο, αποφασισμένοι προς το άκυρο
να πεθάνουν.

«Ήταν τριακόσιοι έξι άνθρωποι, τρεις άρχη-
γοί, ύψωνόταν μια παλιά ψήλη, που φο-
ρούσε στο λαιμό το χρυσό περιδέραιο,
τους. Ήταν τριακόσιοι έξι άνθρωποι, τρεις
οι άρχηγοί, ύψωνόταν μια παλιά ψήλη, που φο-
ρούσε στο λαιμό το χρυσό περιδέραιο, τους».

Οι μεγαλύτερες δυνάμεις κλείσθηκαν
μέσα στο Κάλτραεθ, οι προφυλάξεις τους,
έμπης, άπλωνόταν ως τα παλιά ρωμαϊκά
τείχη και τον πορθμό του όρη.
«Ο Ίντα, ο βασιλιάς των Άγγλων, δεν
βιάσθηκε καθόλου για να έπιτεθεί εναν-
τίον τους. Καρδοκούσε την κατάλληλη
σπέρμα. Και η εύκαιρη αυτή παρουσιά-
σθηκε σε λίγο».

Οι Κέλται, πανηγύριζαν την εποχή έ-
κείνη μια έθνική έορτη τους και, βλέπον-
τας πως οι εχθροί τους δεν τους ένω-
χλούσαν, παραδόθηκαν σε γλέντια και
διασκεδάσεις.

«Ο Ίντα είχε προσέξει, όμως, πως οι

σκοποί ήταν ελάχιστοι στο βορειοανατολι-
κό μέρος του φρουρίου, που έβλεπε προς
τις απόκρημνες όκτες του όρη, γιατί,
πραγματικά, μια έπιθεση από την πλευρά
αυτή θα ήταν άδύνατη».

Εστέλε, λοιπόν, εκεί μερικούς από
τους ανδρείοτερους πολέμιους του, που
κατάρρωναν, επωφελομένοι από το σκο-
τάδι της νύκτας, να σκαρφαλώσουν πάνω
στα τείχη και να γλυστορήσουν μέσα στο
φρούριο.

Οι λίγοι αυτοί Άγγλοι φθάσαν σε λίγο
σε μια από τις πύλες του Κάλτραεθ, σφα-
ξαν άδύρκα εκείνους που την φρουρού-
σαν και την άνοιξαν διάπλατα στο στρα-
τό του Ίντα.

«Πώς να άφηνθώ, λέει ο Βρετανός
βαρδός, την τρομερή σφαγή, που διαδε-
χθηκε τα χαρούμενα τραγούδια και τις
έορταστικές κραυγές; Γύρω από το μεγα-
λο τροπέζι, όπου τόσο άφθονο είχε ρεύ-
σει το ύδωρ μέλι, έτρεχε τώρα το αίμα
των πιο ανδρείων πολέμιων. Οι γυναί-
κες ζέσχιζαν τα στήθη τους κι' έτρεχαν
σαν τρελλές μέσα στη σκοταδερή νύκτα».

Οι Άγγλοι είχαν όρμησει μέσα στο
φρούριο σε μια στιγμή που δεν τους πε-
ρίμενε κανείς και ήταν τόσο άπροσδοκί-
τη η εμφάνισή τους, που, για άρκετη ώ-
ρα, δεν είχαν να κάνουν τίποτε άλλο από
το να σφάζουν τους άνηπερσπιστους
εχθρούς τους.

«Αλλά όταν πέρασε η πρώτη έκπληξις,
οι Κέλται άρχισαν να συγκεντρών-
ουν τους πολέμιούς τους και να όργα-
νώνουν την άμυνα, ένω, από τ' άλλο μέ-
ρος, είδοποιούσαν με όχημα εκείνους
που βρίσκοντοσαν έξω από το φρούριο
να τρέξουν για να τους βοηθήσουν».

Κατά τα έξημερμματα, η μάχη είχε
φουντωσει ταυτόχρονα μέσα στο Καλ-
τραεθ και σ' όλη τη γύρω περιοχή.

Και η φονική αυτή άνγκυρσις κράτεις
έφτά ολόκληρες μέρες και έφτά ολόκλη-
ρες νύκτες, χωρίς καμμία διακοπή, χωρίς
καμμία άνάπαυσις.

Τρεις φορές οι Κέλται κυνήγησαν τους
Άγγλους ως τα χείλη των έπαλξεων του
φρουρίου και θα τους πέταγαν κάτω από
τα τείχη, αν και τις τρεις φορές δεν τους
έσχεε η άνδρεία του άρχηγού τους.

«Το ταξέουσι του, λέει ο βαρδός της
εποχής, έσπεσε το τείχος των εχθρών και
το ξίφος του άνοιξε πέρασμα για τους
δικούς του, που βρίσκονταν, έσπρινικά, πω-
σω από κείνους που τους καταδίωκαν πριν
από τους έσπριναν αυτοί τώρα προς το
βάσθηρο, που άνοιγόταν κάτω από τα
τείχη».

«Αλλά οι Άγγλοι είχαν να κάμουν διμέ-
τωπο άγώνα, γιατί οι εχθροί που βρίσκόν-
ταν έξω από το φρούριο ήταν πολυάριθ-
οι και, αν κατώρθωναν να ύψουν μέσα, η θέ-
σις τους θα γινόταν πολύ δύσκολη».

Εμπρός στον κίνδυνο αυτό, ο Ίντα δεν
δίστασε καθόλου. Έυπιστοέθηκε μια από
τις πύλες του φρουρίου σε υερικούς δια-
λεκτούς πολέμιους, που του ώρκίσθηκαν
ότι «θα τους ξανάβρισκε ζωντανούς ή νε-
κρούς στις ίδιες θέσεις» και με όλες τις
άλλες δυνάμεις του ώρμησε έξω από το
Κάλτραεθ.

«Επί δύο ήμέρες και δύο νύκτες, ο θό-
ρυβος της φεβερής μάχης που γινόταν
έξω από τα τείχη, γέμισε την άγρόσυρ-
ρα. Και έπειτα, όλα ήσυχασαν έσπρινικά».

Οι Κέλται που ήταν κλεισμένοι μέσα
στο φρούριο προέμναν με άμυνια το ά-
ποτέλεσμα. «Αλλά, κατά τα έξημερμματα
της τρίτης ή έρας, αντί για τους συντρι-
φούς τους, είδαν να έμφανίζεται μπροστά
στα τείχη ο Ίντα με το στρατό του».

«Από τους στρατιώτες που είχαν άφθσει
για να σφουρηθούν την πύλη ένας μόνο ά-
πόμεινε ζωντανός για να του άνοέξη. Άλ-
λά το σώμα του ήταν κατατρυπημένο από
άναρβήπτες πλάνες και, την ίδια στιγμή,
σφαιρισθηκε κι' αυτός νεκρός, πλάι στους
σκοτωμένους συντρόφους του».

Οι Άγγλοι ήμψαν σαν όρμητικοί σί-
φους μέσα στο φρούριο και κατέσφηναν
ποταμίσια να πεθάνουν παρά να ύποτα-
χθούν».

«Από τους τριακόσιους έξι άνθρωποι, τρεις άρ-
χηγούς με το χρυσό περιδέραιο, σφίχκαν
γύρω πάνω στα βουνά».

«Επειτα από τη φονική αυτή μάχη, οι
Άγγλοι άπλωναν όριστική την κυριαρχία
μέρος των νησιών και συνήνευσαν σιγά-
σιγά τις παλιές Κελτικές φυλές».

●●●
«Αμερικανικές άμμοδύλλες

Οι άπέραντες Αμερικανικές πεδιάδες με-
ταξύ του ποταμού Μισσουρι και των Βραχω-
δών Όρεών ήταν άλλοτε σκεπασμένες με ένα
κοινό χορτάρι, που έβιβε σινοχή στο έδαφος.
Διάφοροι όμως κτηματίες το έσπριναν, για
να μεταβάλλουν τα λιβάδια αυτά σε άγρους

δημητριακών. Το αποτέλεσμα ήταν όλεθρο:
Οι δυνατό άνεμοι, που φυσούν συχνά σε αυτά
τα μέρη, άνασπώνουν την άμμο, η όποια δεν
συγκρατείται πιά άπ' τις ρίζες του χορταριού.
Η άμμος αυτή πετάει καταπληκτική ταχύ-
τητα. Εισχωρεί στα στήια Μπαίνει στα νοσο-
κομεία κι' έμποδίζει τις έγχειρήσεις. Χώνεται
στους μύλους κι' άνακατεύεται με το άλευρι.
Άέρνει με τόση όρμη τα αυτοκίνητα, ώστ' εύνει
το βενίκι τους. Καθώς εινε έξ άλλου ήλεκτρι-
σμένη άπ' την άτμόσφαιρα, προκαλεί κυκλώ-
ματα στα τηλεφωνικά σύστημα και διακόπτει
την έπικοινωνία. Τα άγκαστά σύρματοπλέγμα
ήλεκτρίζονται άπ' αυτήν, τόσο ώστε δεν μπορεί
κανείς να τ' άγγίξη. Τα κέρτα των βωδίων
βγάζουν ήλεκτρικές σπίδες. Έξ άλλου το άμ-
μώδες έδαφος σκάβεται άπ' τον άνεμο σε βά-
θος 30 - 40 πότωνα, κι' έτσι ξεριζώνονται
τα στάχυα. Η μόνη θεραπεία του κακού εινε
να γίνει μια έντατική έργασια, για να ξανα-
ελασθήση το χορτάρι που είχε σπείρει η σοφή
και προδλεπτική Φύσις.

Είμαι μόλις συνκι-
νημένο και μόλις γο-
ρούμενο μαζί, το
σημερινό ήμερα. Το
Τζοβάνι άσπινε ύψ-
κεία στο μπέλλα
Γκρέτσια. Σήμειο
παρτίτο! Παρτίτο
πέρ λα υπέλλα Νά-
πολι, το παρτίνο του! Οίνιτο το κα-
τοχή μου ότι Έλλάντα και οίπόρνο
στο Ίτάλια. Είχα πάει το άποφάσι να
μείνω τούτα μια βίτο στο Άτίντα και να
το περνώ φίνα. Το γκλάσσα έλληνι-
κό τούσα μόλις μπόν, τσινουκι άνι,
που ήβα βιτορίόζο οολντάτο, με το
ντιβίζιόνα ντι άλβινι, στο Έλλάντα.
Και πέρσα υπέλλα ζωή. Εινε το υπε-
κάλο βερτά. Μετά από το μεγάλω-
μας βιττόρια στο Άλυνάνια, άντράτε
στο Έλλάντα και κατοχή στο Άτίντα.
Έγκω το Τζοβάνι, γράφιμο το μού
«Βιττορέμμο» στο τοίχο άθηνάικο. Πα-
ράτα έκανα με το κοκοροφτόρε, κοί-
τοια πολλά άγκάπια και όλα κοροϊδε-
ψιμο έμμέν».

Υότερο, όταν το Ίμπερο Ρουάνο
πατέριόμο, το γκερμάνο άρπαέμο
έμας το Ιταλιάνι, όοσιμο μόλις καρπά-
ζι άρπάέμο το τούρεκο και ρεντικολά-
ρε μπροστά στο μάτι του πόπλο
γκρέκο. Άλλά το πόπλο γκρέκο μόλι-
ς μόλις με το Ιταλιάνι. Και τσινκα-
ρέτο να δίνη, όταν γυρίζεμε έστουλι-
τίσιμο στο κέντρα και το συνοικία,
και μοτζάρε και βίνο και παρέα να κά-
νη και να μάς βέρη να λέμε το γκράν-
τε βιττόρια ντι άρμάτο Ιταλιάνο. Άλ-
λά τούτα το τμήμα είδοποιήσιμο Τζο-
βάνι παρτίτο πέρ λα Ίτάλια. Πολύ,
λέει, καθίσιο στο Έλλάντα και δεν
χωράει. Είπα να γίνω υπήκοο γκρέκο,
νό λένε. Δεν έχουμε άνάγκη. Και τώ-
ρα παίνω στο καράβι και πάω για το
Ίτάλια».

«Αι με πόσο πόνο άφάσιμο το Άθι-
να! Το άκρόπολι, το τσινκαρέτο Παπα-
να! Το ρετινέλλα, το μορίδα ντι
σπάρο, το σπίνι που ήτανε το Κουάν-
το Πάτοσ και το μπέλλα κορίτσια ντε-
λα Γκρέτσια. Τώρα η Μνντόνα γυναι-
κό τι συναντίσιμο το Τζοβάνι, το Ί-
μο τι συναντίσιμο το Γκιουζελόνα,
τάλια. Θα βέρη τάχα το Γκιουζελόνα,
τό Ντόμινο, το Άννα-Μαρία; ή θα κά-
νουνε κομπανία με το Ιννέζκι και ά-
μερικάνοι σολντάτι και το Τζοβάνι
μπονίσιο από μακρύν, άναστενέσιμο
κι' αυτοκτονίσιομο; Αι άν εινε
γυραρέτο να ίδω το Τζοβάνι τέτοιο
καζο, καλύτερα να πέση στο Μάρε Νό-
τρουμ να πνιγέτω. Θα ίδω το Ίτάλια
στρώμ να πνιγέτω, χωρίς Τόισνο, χωρίς
Έντα, χωρίς φασιότα μαυροπουκουμ-
σάτο!...»

«Θέλω να λέω πολλά. Άλλά το παπ-
ό σφουρίζει, και παρτίτο. Έγκω για το
ρο σφουρίζο μόλις άύρε. Το μάτι
Έλλάντα μόλις μαύρο άκρύν. Άντιο
μου τρέξω μαύρο άκρύν. Άντιο
μπέλλα Γκρέτσια. Κι' άν δεν έκει κολό
ματζάρε στο Ίτάλια, προσμούντε
ματζάρε στο παρύν στο Άτίντα...
Άντιο υπέλλα κορίτσι! Άντιο Κομάντο
Κομάντο, Κομάντο Τάπα, Κομάντο Κο-
Πάτοσ. Άντιο «Θασαού» που
ραμπινιέρια... Άντιο «Θασαού» που
έγραφα το άθεντόρα μου. Και περι-
μένετε λάττερα από το Ίτάλια
ΤΖΟΒΑΝΝΙ

Τὰ παληὰ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ζώρζ Σουαζό: 35 χρόνων.
Νταίξη Σουαζό: 20 χρόνων.
Ζάν Λερούα: φίλος τους δικη-
γός, 36 χρόνων.
Μαρία: Ύψηλτρα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σε μια τραπεζαρία άστικού σπιτιού.
Πάνω στο στρώμενο τραπέζι βρίσκονται
δυο σερβίτσια. Ο Ζώρζ και η Νταίξη
βηματίζουν νευρικά πάνω-κάτω).
Μαρία (μπαίνοντας, σταματάει
και κυττάζει με έκπληξη τα άφεντικά της
που δεν ανταλλάσσουν λέξη): Νά σερ-
βίτσια!

(Ο Ζώρζ σταματά, την άγριοκυττάζει
και συνεχίζει κατόπι τις βόλτες του).
Νταίξη: Έγώ δεν θα φάω...
Μαρία: Τότε να σερβίρω τόν κύ-
ριο;

Ζώρζ (σταματά πάλι και ρίχνει
μια άγρια ματιά στη Μαρία): Νά το
φας έσύ το φαί. (Η Μαρία τρομοκρατη-
μένη φύγει κάνοντας το σταιρδ της.
Η Νταίξη κάθεται σε μια καρέλα. Ο
Ζώρζ συνεχίζει τις νευρικές του βόλτες).
Νταίξη: Θα πάμης επί τέλους
να τριγυρνάς σαν κολασμένος;

Ζώρζ (συνεχίζοντας τις βόλτες
του): Όχι!...

Νταίξη: Τότε να πάς στο δωμά-
τιό σου. Έκει μπορείς και να χορεύς
άν θέλεις.

Ζώρζ: Νομίζω πως οι κουδέντες
μεταξύ μας εινε πιά περιττές μια και
θα χωρισουμε.

Νταίξη: Αυτό εινε άναμφισβή-
ητο.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Χτυπάει η πόρτα και μπαίνει στη
τραπεζαρία ο Ζάν Λερούα).
Ζάν: Καλημέρα σας. (Στο Ζώρζ):
Τι συζητάει; Έλαβα το τηλεφώνημά
σου και ήρθα... Σάν άλλαγμένους σας
βλέπω.

Ζώρζ: Κάθισε πρώτα...
Νταίξη: Θα σου εξηγήσω έγω
άμέσως...

Ζάν: Κατάλαβα. Κανένα μικροκαυ-
γαλάκι πάλι.

Νταίξη: Όχι, δεν εινε σαν τις
άλλες φορές. Ο κύριος άπ' έδω που
δεν θέλω να τον ξαναδώ στο μάτια
μου...

Ζώρζ: Οι πολλές κουδέντες εινε
περιττές. Λοιπόν Ζάν, άπλοούστατε: Χω-
ρίς σου με!

Ζάν (άναπνέσά άπ' το καθίσμά του):
Τι έλεις;

Ζώρζ (το φωνάζει στ' ααίθρι):
Χω-ρίς σου με! Παίρνουμε διαίτιο!

Τ' άκουσες τώρα;
Νταίξη: (συμπληρώνει με πεί-
σμα): Και σαν δικηγόρος που είσαι σε
καλέσαμε για να σου ζητήσουμε τη
γνώμη σου!

Ζάν: Είστε πραγματικά άποφασισμέ-
νοι να χωρίσετε;

Ζώρζ και Νταίξη (συχρό-
νως): Είπαμε ναί!

Ζάν: Εινε νομικά η πρώτη φορά
μετά το γάμο σας που συμφωνείτε σε
κάτι. Τι κρίμα!... Και τώρα σαν δι-
κηγός πρέπει να φανώ άδίκαιος.
(Στη Νταίξη): Μήπως ο άνδρας σου
σε χτύπησε;

Νταίξη: Αυτό μάς έλεπε. «Αν
και όπως μου φερόθηκε σήμερα δεν ήταν
καθόλου άπειρο να το κάμνι κι' αυτό».

ΜΕ 10 ΛΕΞΕΙΣ

Το ταχύτερο σαιγκέρι
διανύει άπόστασις ενός μιλλίου
σε... 14 μέρες.

Το γκάκι πρωτοχρησι-
μοποιήθηκε στα 1803 ο' ένα θεα-
τρο του Λονδίνου.

Υπάρχουν στη Ρωσία πε-
ρί τις 12.000 γυναίκες έπιστήμο-
νες.

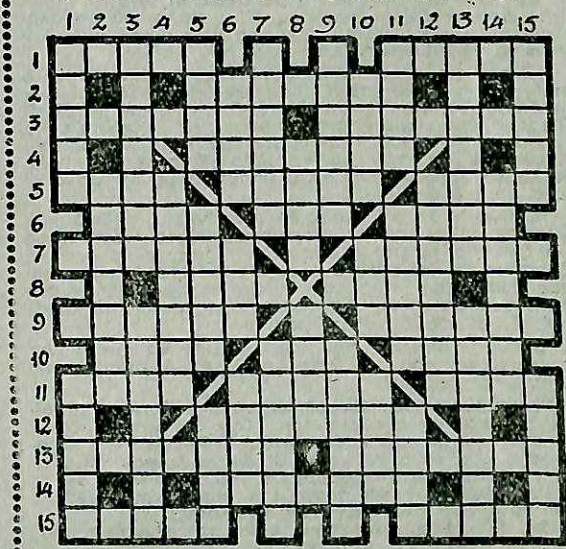
Σε μια ναυτική βάσι των
Ηνωμ. Πολιτειών, η ρουσική του
«σούγγκι» χραιοποιοείται για
να δίνη ρυθμό στους γυμτες που
πορτώνουν πυρομαχικά, να κά-
νη τις κινήσεις τους άρμονικές
και συγχρονισμένες και να προ-
λαμβάνη έτσι τα δυστυχήματα.

ΛΥΚ ΛΟΡΡΑΙΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ AP 22

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Τό... όλων των έλευθέρων λαών της γης ά-
πέναντι της μικρής Έλλάδος εινε κατ' γενικήν
άνανύριον μεγάλο.— Ορίσεται όταν χωριגעούμε
- 2) Όροσής Αττικής.
- 3) Μέγας άρχηγός κράτους.— Όριμος, σφριγπός
- 4) Έβόηθησε τον θόσος να φονεύση τόν Μινώ-
ταυρο.
- 5) Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπάρτης.—
Έπιτρέπει στους στρατιώτες να ξαναγυρίσουν
για λίγο στο σπίτι τους.— Μουσικό όργανο.
- 6) Ζών.— Συμπερασματικός συνδεσμος.— Μηδ'
ένος εξαιρουμένου.
- 7) Έπανερχομαι στη ζωή.— Παθητικό τραγούδι
της Άνατολής.
- 8) Συντελεστής έπιτυχίας (γαλλική).— Άνήκουν
στην Πάουερ.
- 9) Γίνεται με τόν νού.— Γρήγορα (ιταλική).

- 10) Οι κάτοικοι μιας χώρας.— Το ίδιο γράμμα εις
τριπλούν.— Η μεγαλύτερη νήσος των Άντιλλών.
- 11) Στρατιωτικό παράγγελμα.— Ζώο (γενική).—
Βυζαντινή πόλις της Καππαδοκίας.
- 12) Αισθάνεται τώρα τι θα πει πόλεμος.
- 13) Περιοχή της Γερμανίας.— Η κάτοικος χώρας
της Ευρώπης.
- 14) Αναφέρεται σε μια των εποχών.
- 15) Άνώμαλος κατάστασις του οργανισμού.— Σύμ-
φωνα προς το χρυσά ήθη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Η τελευταία γυνιά της Έλλάδος που άπη-
λευθέρωθ άπ' τους Γερμανούς.— Ευώδες έλαιον.
- 2) Μέσον με το όποιο όλοι οι έρωτευμένοι όνει-
ρεύτηκαν να τ' ειδέψουν.
- 3) Άξιολύπητα, οίκτρα.— Ό... άνακαινισμός της
φύσεως μας χάρις κι' έμης λίγη αιοιοδία κατά
την κατοχή.
- 4) Σημαντικός, άξιος προσοχής.
- 5) Καρποί.— Απαράμιττος στη ζωή του ανθρώ-
που.— Αποτελούν τους υψους του σώματός μας.
- 6) Μικρά παιδιά.— Ιδεώδης τροφή (καθαρ.).— Θεά
της άρχ. Μυθολογίας.
- 7) Στίγμα, λεκές (δημοτική).— Προκαταβολή
(ιταλική).
- 8) Η κραυγή αυτή τρούεζε τους Ίταλούς περισ-
σότερο άπ' τα κανόνια μας.— Αρθρική.
- 9) Έκει τελούνται άθλητικοί άγώνες (πληθ.).—
Όπλον.
- 10) Βραδυκίνητα, έκνηρα.— Συμπερασματικός συν-
δεσμος.— Έγκάταστασις για την φορτο-έκφορτωσι
σιτηρών.
- 11) Το αίσθημα μιας των αισθήσεων.— Δεν παρου-
σιάζουν καμμία άνομοιομορφία.— Μικρά δάση.
- 12) Η μάχη του... ήταν για τους Γερμανούς μια
άπαρη άναποδών που τους έφερνε στη κατάρρευσι.
- 13) Ουάνεν.— Σκυθρωπός, κατφής (πληθ.).
- 14) Συμβάλλει στην έκτύπωση του περιοδικού μας
βραβείι.— Όμας άνδρών πολέμικου πλοίου, σε είδικη
υπηρεσία στην ξηρά.
- 15) ΙΩΝΙΑ — ΕΚΙΕΣ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 21ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΣΥΡΙΑ — ΑΛΑΤΙ 2) ΓΕΝΕΙΟΝ. 3) ΛΙΓΗΡ — Ι-
ΜΗΛΟΣ. 4) ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ. 5) ΝΗΣΙΣ — ΑΚΑΤΑ. 6)
ΛΑΕΚΛΑΣ. 10) ΝΑΡΚΗ. 11) ΚΑΝΗΝ — ΑΝΙΣ. 12) ΤΟ
ΠΟΤΗΡΗΤΗΣ. 13) ΚΡΑΣΙ — ΟΣΙΟΙ. 14) ΟΙΚΕΙΟΝ. 15)
ΑΔΑΣ — ΑΛΣΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΣΩΛΗΝ — ΚΑΚΙΑ. 2) ΗΛΕΚΤΡΑ. 3) ΡΙΓΟΣ —
ΝΤΑΜΑ. 4) ΗΛΙΚΙΜΕΝΟΣ. 5) ΑΓΡΟΣ — ΗΠΙΟΣ. 6)
ΜΟΝΟΝ. 7) ΑΝΗΛΕΘΣ — ΝΑΥΤΙΚΑ. 9) ΑΙΘΡΙΟΣ — Α-
ΚΕΡΑΙΑ. 10) ΣΤΟΛΗ. 11) ΑΝΙΣΑ — ΑΤΟΝΑ. 12) ΔΙ-
ΚΑΙΟΛΥΝΗΣ. 13) ΑΝΙΣΑ — ΙΣΙΟΣ. 14) ΚΡΟΤΑΛΑ
15) ΙΩΝΙΑ — ΕΚΙΕΣ.

Ξένα διηγήματα

"Ενας απ' τους πιο έμπιστους κι' αφοσιωμένους ευγενείς του Τσαρού ήταν ο πρίγκιπ Μιχαήλ. Γι' αυτό είχε γίνει υπουργός της 'Αστυνομίας.

"Όλοι τον ζήλευσαν για τη θέση του, κι' άλλο τόσο για την ωραία γυναίκα του. 'Η πριγκίπισσα ανήκε σε μια απ' τις καλλίτερες αριστοκρατικές οικογένειες της Γαλλίας.

"Ο άντρας της την είχε γνωρίσει σ' ένα ταξίδι του στο Παρίσι, την είχε ερωτευθεί κεραυνόβολα κι' εκείνη είχε δεχθεί να γίνει γυναίκα του.

Δέν άργησε ωστόσο να μετανοήσει, γιατί ο πρίγκιπ ήταν φοβερά ζήλιος. Είχε βάλει να παρακολουθούν την αλληλογραφία της και να του φέρνουν όλα τα γράμματα που έλπιζε να της λάβαινε.

"Εκτός όμως απ' την άρεση της γυναίκας του, ο πρίγκιπς άνησχυε επίσης και για τη δράση των υπηκόων, που άπειλουν διαρκώς τη ζωή του Τσαρού. Μια μέρα λοιπόν, διάβασε με φρίκη το εξής γράμμα, που του παρέδωσαν οι κατάσκοποι του, σταλμένο απ' την πριγκίπισσα — άναγνώριζε πολύ καλά το γράψιμό της — και υπογράμμιμένο μόνο μ' ένα άρχειο ψήφιο:

"Θάναται ότι ο Τσαρός θα φύγει για το ταξίδι του γρηγορώτερα απ' ό,τι υπέλπιζε. Να είστε έτοιμοι να ξεκινήσετε μόλις σας είδοποιήσω, γιατί δεν θα ξαναβούω ίσως ποτέ τέτοια ευκαιρία. Ξέρете πόσες δυσκολίες υπάρχουν... Θα παρουσιάσετε στο σπίτι μου ως φίλος τις οικογένειές μου, που κάνει ταξίδι άναρχικώς στη Ρωσία!"

"Ο δυστυχισμένος πρίγκιπς ένοιωσε να σκάνουνται οι τρίχες του... "Όστε λοιπόν κι' η γυναίκα του ήταν υπηκόιστρία!

Τι θάκανε τώρα; Σκέφθηκε να σκοτώσει τη γυναίκα του και ν' αυτοκτονήσει. Τον σταμάτησε όμως το συναίσθημα του καθήκοντος: "Φοβίλε ν' ανακαλύψει όλους τους ένοχους, θ' άφινε λάθος να φτάσει το γράμμα στον προορισμό του, κι' έτσι ο δολοφόνος θαρόταν να περσι στα χέρια του. 'Ηξερε ήδη το όνομα του: Λεγόταν Νικόλοσ.

Μια βδομάδα άργότερα, είπε στη γυναίκα του, με προσηύχτη άδιαφορία:

"Ο Τσαρός θα φύγει την έρχομένη Πέμπτη.

Μα οι έφημερίδες γράφουν άλλη μέρα, παρατήρησε η πριγκίπισσα με κάποια ταραχή.

Το κάνουν για να ξεγελάσουν όσους έχουν τον έγκληματικό σχέδιο.

"Ήταν ένα τέχνασμα του πρίγκιπς, που πέτυχε περίφημα. Την ίδια μέρα, οι κατάσκοποι του τουξερσαν ένα τηλεγράφημα σταλμένο απ' τη γυναίκα του στο συνένοχό της:

"Θα φύγει την Πέμπτη. 'Ελάτε!"

"Η Πέμπτη πέρασε, χωρίς βέβαια να φύγει ο Τσαρός. 'Η πριγκίπισσα είχε άνησχυσει πολύ για την καινουργία αυτή άλλαγή... Την άλλη μέρα, παρουσιάστηκε στο σπίτι του πρίγκιπς ένας καλοντυμένος κύριος και ζήτησε να ιδί την πριγκίπισσα.

Είδοποιήσε την ότι την ζητεί ο δόκτωρ Νικόλοσ, είπε στο θυρωρό.

"Η κυρία πριγκίπισσα οδς περίμενε, άπάντησε εκείνος. Έχει πάει να επισκεφθεί κάποια φίλη της με το αυτοκίνητο.

Άίγο άργότερα, ο Νικόλοσ βρισκόταν... σ' ένα καλά φιακής με κωντρά κάγκελλα. Ο πρίγκιπς θείδευντο το πόν φακός.

Μα τι συμβαίνει; διαμαρτυρήθηκε εκείνος. Με ποιο δικαίωμα με πιάσατε; Τι είμαι, κλέφτης ή δολοφόνος;

Ξέρете την πριγκίπισσα; ρώτησε ψυχρά ο ύριος, ξένος υπάκουσ! Δεν μπορείτε να... Ψάξτε αυτόν τον άνθρωπο, με πολλή προσο-μαρτυρίες του ξένου.

"Άλλα οι άστυνομικοί του δεν βρήκαν πάνω στο Νικόλοσ τίποτε ύποπτο, εκτός από ένα μικρό κου-κτικό μηχανήμα. Ένας είδικός, 'Ήταν άραγε έκρη-τό άνοξες, με όλες τις απαιτούμενες προφυλάξεις, και τότε το έδωσε άνοιχτό στον πρίγκιπα. 'Εκείνος το πή του.

"Όστε λοιπόν, είπε στο Νικόλοσ, είδοε... Άμερικανός οδοντοπόρος. Μάλιστα, κύριε! "Ο απ' το άλογο κι' έσπεσε τα δόντια της. Της έφτισσε όδς βγήκαν ποτέ απ' το έργαστήριό μου. Τώρα ό-αντικαταστήσω. Κι' η πριγκίπισσα ήθελε να γίνει η δουλειά αυτή όταν θα λείπατε σε ταξίδι με τον Τσαρό, για να μη μάθετε το μυστικό της!"

ΛΕΟΝ ΝΤΕ ΤΙΝΕΡ

Το αεροδρόμιο τών δαυμάτων

Καταπληκτικές πολεμικές έφευρέσεις

Στην Κούλαδα Μάισιμ, στο νότιο Οχάϊο, υπάρχει ένα μεγάλο άμαλο γήπεδο, τριγυρισμένο από γραφικούς λόφους, με μερικά μεγάλα κτίρια στη μία πλευρά του. Μοιάζει σαν ένα ήσυχο κι' ειδικό-λακό τοπίο. Στην πραγματικότητα όμως, είναι ένας από τους δυο ή τρεις σπουδαιότερους μυστικούς στρατιωτικούς χώρους του κόσμου. Είναι το μέρος όπου δημιουργή-καν τα πολλαί της εκδίκησης, της τιμωρίας και της ελευθερίας: τα άμερικανικά αεροπλάνα.

"Εκεί, στο Ράιτ Φιλντ — όπως ονομάζεται — έχουν συγκεντρωθεί 10.000 είδικοί της αεροναυτικής, οι καλλίτεροι της γής, και πολλές χιλιάδες βοηθητικό προσωπικό. "Όλος αυτός ο στρατός των τεχνιτών σχεδιάζει καινουργία αεροπλάνα, καινών και μηχανήματα, και δοκιμάζει το άμωχο και το άνθρώπι-νο δάλο.

"Έχουν πραγματοποιηθεί στο Ράιτ Φιλντ έφευρέσεις που φαίνον-τουσαν χίμαιρες, ούτοπες: Μυ-δραλισόδα που τα χειρίζεται ο πολυεβολητής από μακριά, ένα καν-όνι τών 75 που βάλει από ένα αεροπλάνο χωρίς να το διαλύει με τη δύναμη της έκρηξης, διπλό έλικας που περιστρέφονται αντίθέ-τως για να άποδρεύεται η έρση, η κλίση του αεροπλάνου προς το ένα πλευρό, άλλοι έλικας που άρ-χίζουν να γυρίζουν άναόδοα κατά την προώγηση για να χρησι-μεύσουν ως φρένα του αεροπλάνου, μια συσκευή που δίνει κάθε στιγμή στον πιλότο το γεωγραφικό μήκος και πλάτος.

Οι τεχνικοί του Ράιτ Φιλντ έ-χουν αναπτύξει ιδιαίτερες την τέ-χνη της αεροφωτογραφίας. Οι φω-τογραφικές μηχανές λειτουργούν άυτόματως και πολλές μαζί, έτσι ώστε φωτογραφίζουν άλόκληρο τον γύρω όρίζοντα μέχρι άποστάσεως έκαστονάδων μιλίων, κι' έπειτα συνδυάζουν μεταξύ τους κανονικά τις διάφορες φωτογραφίες. Σε κα-θεμία από τις φωτογραφίες αυτές σημειώνεται άυτόματως η κλίση που έχει το αεροπλάνο — συνεπώς κι' η μηχανή — την όρα της λί-ψας. Και μια είδική συσκευή την παραλαμβάνει και την τροποποιεί έτσι ώστε να είνε σαν άρμένη έν-τελώς όριζόντια. Το σύστημα αυτό θεωρήθηκε εύκολότερο και απλού-στερο από μια άλλη λύση: απ' την έφαρμογή δηλαδή πάνω στα αερο-πλάνα ενός μηχανήματος που θα κρατούσε πάντα όριζόντια τη φω-τογραφική μηχανή, όδες κλίσεις ή τοίμπες κι' άν έκανε το αεροπλάνο.

Οι έβουτίτες των βομβαρδιστι-κών αεροπλάνων κατέουν έφορη-κή συσκευή, που καταβαίνουν προς το στόχο με ταχύτητα 600 μιλίων κι' έπειτα αρχίζουν άποτομώς να ξαναεβαίνον, προκαλών βέβαια τεράστια άναστάτωση στον άνθρά-πινο όργανισμό. Πρέπει λοιπόν να είνε γνωστή από πριν η έπίσρασις τους, τα μέσα, έξουδετερώσεως της κι' η άντοχή κάθε πιλότου. 'Η δο-κιμάσει αυτή γίνεται με την άκν-θροπιοφυγόκεντρο μηχανή."

Στο κέντρο μιας άπάντησης σάλ-λας, έπροβάλλει απ' το πάτωμα ένας άξων, στον όποιο είνε προ-σκησμένοι δυο μακρυάμματα. Στο άκρο του άξονα το ένος άπ-τά μακρόταυ αυτό υπάρχει στερεώ-μένο ένα κάθισμα κι' ένα ήλεκτρι-κό ταμπλό. Στο έξωτερό άκρο κρέμεται ένα έλας μεγάλου κλω-διού, στο όποιο βρισκονται επίσης ένα κάθισμα κι' ένα ταμπλό.

"Ένας παρατηρητής καθίσει στο έσωτερό κάθισμα, και στο άλλο ο έξετάζόμενος πιλότος. Το μηχανή-μα άρχίζει να γυρίζει με ήλε-κτρισμό, με βελγισμένη ταχύτητα. 'Η φυγόκεντρος δύναμις δίνει στο κλωδί όδει όριζόντια, έτσι ώστε το κεφάλι του πιλότου βρισκεται γυρισμένο προς το κέντρο και τα πόδια προς τα έξω. "Ο παρατηρη-τής παρακολουθεί ένα φως που άναδεδύει στο ταμπλό του κλω-διού και που δείχνει ότι ο έξετά-ζόμενος διατηρεί άκίνητο τις αισθη-σεις του. "Όταν το φως αυτό μείνι-πει άναμμένο συνεχώς, ο έξετάζο-μενος έχει λιποθυμήσει. 'Η φυγό-

κεντρος δύναμις έχει διώξει το αίμα απ' το μυαλό του, το όποιο έχει σταματήσει να λειτουργεί."

"Ετσι εξακριβώνεται σε ποση ταχύτητα κι' έπί ποση ώρα μπορεί ν' άντέξει κάθε άτομο. Το περίε-ρο είνε ότι, σε έπαπειλημένες δο-κιμές, το ίδιο άτομο παρουσιάζει σιγά-σιγά μια έλάττωσι της άν-τοχής του. Το φαινόμενο αυτό έ-ξηγείται εύκολα: Την πρώτη φορά, ο έξετάζόμενος φοβόταν, συνεπώς η πείσι του αίματος του ήταν με-γαλύτερη κι' άντδρούσε περισσό-τερο στη φυγόκεντρο. "Επειτα ό-μως συνήθισε λίγο-λίγο, το αίμα του κυκλοφορεί με λιγώτερη έντα-σι, κι' έτσι φεύγει εύκολότερα απ' το μυαλό.

Διάφορες πολεμικές έφευρέσεις των τεχνιτών του Ράιτ Φιλντ, θα χρησιμεύσουν πολύ και στον καιρό της ειρήνης. Μιά απ' αυτές είνε ένα καινουργιο σύστημα φωτισμού των αεροδρομίων σε περιπτώσι κα-κοκαιρίας με δυο σείρες χρωμα-τιστών φωτών, που δίνουν στον πι-λότο συνθηματικές όδηγιες τί ά-κριβώς πρέπει να κάνει κατά τη τε-λευταία και κρισμώτερα λεπτά της προώγησης.

"Έξαιρετικά ενδιαφέρων επίσης είνε ο «άυτόματος γυροσκοπικός πιλότος». Είνε ένα μηχανήμα που αντικαθιστά τον πιλότο στις πα-ρυνές και κοιραστικές πτήσεις, έ-πιπτερόντας του ν' άναπαύει για λίγο.

Μόλις το αεροπλάνο λοξοδρομή-ση λίγο, το μηχανήμα αυτό το έα-ναφέρνει στο κανονικό ύψος ή κα-τεύθυνση.

(Στην άκμή του Παλαιού εαλήρου. Έ-κείνη, ξανθή, με σκουφάκι γκρενά, με μαγιώ «μυροντύ», κα-πινόν, πολυτελείας, νοτισμένο άκόμει ά-πό το λουτρό, σφιγ-μένο γύρω από το φι-δίσιο, φιλόδολο κορ-μι της, να δείχνει τις απαλές καμπύλες λα-γώνων, γλουτών και ν' άφηνει έλευθερα τα σοκολατίνα μέλη της, τα ψημένα στην άμνη και στον ήλιο. "Εκείνος άθλη-τικός, μπρούντζινος, άρρενωπός, μελαχροινός, με το βλέμμα ώριμο, γεμάτο πείρα σαραντάρη, μ' έλαφρά πουδραρισμένους τους κροτάφους απ' το χρόνο. Είνε έαπλωμένο, πλάι-πλάι, έπάνω στην άμνη, θερμή, σκεδόν καυτή, που 'έκείνη τη χαϊδεύει, με τα μακριά, καλομανικουισμέ-να δακτύλα της, σαν ζωντανό, άνθρώπινο κορ-μι. "Ο ήλιος κι' ο μπάπης τους στεγνώνουν. Κι' έμπρός τους η κυανή άοριότητα της θάλασσας με δυο άπρόοπτα κρινάκια στο βάθος, δυο ιανιά-κια καίκινα.)

ΕΚΕΙΝΗ: Μα έπί τέλους θα μιλήσης; Τι έχει σήμερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω... Έκω βαρεθεί τη θά-λασσα!

ΕΚΕΙΝΗ: Τι θάλασσα ή... έμένα;... ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι γανία έχεις να μπερδέψς τα πιε-διάφορα πράματα!... Τι σκέδι έχεις εσύ με τη θάλασσα;... 'Η θάλασσα είνε... άμυρη... κι' εσύ είσαι πιο γλυκεία κι' απ' το μιλώειν! 'Η θάλασσα έχει τοούτρες, μουδιάστρες, δράκα-νες... Κι' εσύ είσαι σωστό άγγελάκι!... Δε βλέ-πω τι το κοινό μπορεί να έχετε... εκτός από το κοχύλια!... Έχεις και συ δύο, χαριτωμένα... 'Η αυτιάκια σου! Τόσο χαριτωμένα, που θάθελα κάθε πρσί, να τα στολίζω με δυο καινουργία μπριλιάντια.

ΕΚΕΙΝΗ (κοφτά): Άς τ' αυτά! Δε με τωμ-πάζεινεις!... Σε ξέρω: Είπες, ότι βαρέθηκες τη θάλασσα... Στη θάλασσα δεν έρχεσαι παρά μ' ένα κα μ' έμένα: Άρα με βαρέθηκες!... Μία για μια φορά, έίλικρίνα στή ζωή σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Άκου, παιδί μου!... Μπο-ρεί να βαρέθηκες τη θάλασσα εν σέοει με σέοει ή έσέοει εν σέοει με τη θάλασσα!... Αυτό δε θα πη πως σε βαρέθηκε!... Θα πη αυτό που σοι-είπες: ότι βαρέθηκες τη θάλασσα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν καταλαβαίνω!... (σχεδόν έξω-γριμμένη). Πολύ μπερδεύενα μου τα λές σημέ-ρα!... Το ξέρεις: Τι θα πη βαρέθηκες τη θά-λασσα εν σέοει με μένα; Μήπως θέλεις να έρχε-σαι στην πιάς με άλλη;

ΕΚΕΙΝΟΣ (κατηννορηματικά): Όστε ιδέα! ΕΚΕΙΝΗ (έπιμονα): Μα πως! Τό είπες καθα-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙ-ΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

Άρχίζει μια έξαιρετική έπι-καιρότητα σερά άποκαλυ-πτικών άρθρων απ' το βιβλίο των γνωστών Άγγλων συγ-γραφέων Μ. ΣΕΓ'ΝΤΕΒΙΤΣ και Κ. ΝΤΟΜΠΕΡΕΡ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΟΠΛΑ

Πρόκειται περί των μυστικών τρομερών όπλων που δεν χρησιμοποιήθηκαν κατά τον πόλεμον και βρισκονται στο στάδιο του πειραματισμού. Περί όπλων τρομακτικών, άφαντάσως έξονωτικών, πε-ρι έφευρέσαν άφαντισμού της άνθρ-ωπότης.

Ίδου οι τίτλοι μερικών εκ των συναρρηστικών αυτών όπλων:

Άεροπλάνα χωρίς πιλότο.— 'Η σκιπηλή ρολή.— Το υπο-δρόμιο ύδροπλάνο.— Άτμοκι-νιπτα βομβαρδιστικά.— Άόρα-τοι προδολείς.— Ο θάνατος με τον ήχο.— Το σιωπηλό αερο-πλάνα.— Οι «άκτινες του θά-νατου».— Τα «πλοία-φαντά-σματα».— 'Η «μολυσθένια» ά-κτινη του Νεάνδ.— «Χρωμα-τιστές όμικρες».— Οι έκρηκτι-κές και έκπληκτικές άκτι-νες.— 'Η άόρατη σκηνή του θανάτου.— Τα υπερπλεξόδα κλπ.

Η δελκτική νάρκη

ΕΚΕΙΝΗ (κάπως μαλοκωμένη): Τι να σου κά-νω; Μόρε και συ κρόουλ να με φτάνεις! ΕΚΕΙΝΟΣ: Είνε άργά πιά για μένα! Οι άπλω-τές μου άρκοιν!

ΕΚΕΙΝΗ (ζωηρά): Δε μου λές την αλήθεια!... (χαϊδευτική): Έλα, γλυκέ μου... μη με βασα-νίζεις! Πες μου τι τρέχει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τίποτα!... Άλλα από την ήμερα που έρχομαστε στη θάλασσα τίποτα δικό σου δε μου άντικει πιά!... (με πάθος). Κορμι, γορ-μής, χάρες, λεπτομέρειες, ό,τι κοιροφουν σαν άπολύτως μονάρχης έχουν γίνει κτήμα δημοσίου! Πες πως μπήκες γυμνή στην πρώτη σεάδα μιας έφημερίδας πουχίτη την πρώτη κυκλοφορία. 'Ο κάθε νεαρός ξέρει πιά όλες σου τις λεπτομέ-ρειες, μπορεί να τις πασπατεύει με το βλέμμα της του! Να κι' αυτή η έλπίση σου, στη βάσι του λαι-μού σου, που τη λατρεύω, κι' αυτή... κι' αυτή... είνε ήπιδόσια!

ΕΚΕΙΝΗ (ξεσπάζοντας σ' άκράτητα γέλια): Ζηλεύεις!... Έσύ! Μα είνε άπίστευτο!... (Ε-κείνος ντροπισμένος, κυττάζει τον ούρανό).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μετά δυο λεπτά σιωπής, ζωηρικά τρυφερός): Διάβασε, χρυσό μου, την είδοποίη-σι των άρχων για τις νάρκες;

ΕΚΕΙΝΗ (βοήθεια ίκανοποιημένη): Να!... γιατί; ΕΚΕΙΝΟΣ: Βρίσκω πως είνε λαθησμενών! Οι νάρκες δε βρισκονται στη θάλασσα... Είνε έδω, στην άκμή. Σε μια τέτοια... σε μια δελκτική νάρ-κη έχω προσκρούσει κι' εγώ... κι' έχω άνασινι-χθεί στον έρα!... (άνασινιχεται, με πάθος). Ναι, δεν είμαι πιά ο ίδιος: Ζηλεύω, γιατί άγα-πώ! Κατάλαβε το!... (Εκείνη πιάδ έαφν-κά έπάνω, χαρούμενη και τρέχει προς το άπο-δυτήριο. 'Εκείνος, τώρα, με μεγάλη έκπληξη). Που πας;

ΕΚΕΙΝΗ (κοντοστέκει, γελαστά): Να ντυθώ!... 'Ο, τι σου άντικει δεν πρόκειται να ξαναγίνη δη-μοσίο!... (φεύγει τρεχάτη).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μόνος, μακάριος): Άγάπη μου!... (Τό δυο πανάκια στο έάθος του όρίζοντος έχουν σμίζει).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ ΤΗΣ Άκαδημίας Άθηνών

Σειρήνες και θαλασσάνθρωποι

Ορύλος ή πραγματικότης;

πρώτα, που τους δείπνουν αυτά τα πράγματα..."

Να τώρα κι' ένας περιηγητής, ο Ρίτσαρντ Ουίτμπορν, που βε-βαιώνη, σ' ένα βιβλίο που έξέδωσε στα 1622, ότι είδε με τα μάτια του μια Σειρήνα. Καθώς ήταν — λέει — έαπλωμένος μια μέρα στην άκροαλιά, έδω γάργετα και κολυ-μπώντας προς το μέρος του ένα πλάσμα με πρόσωπο γυναικείο. "Ο-ταν έφτασε κοντά, πρόσθεε ότι απ' τη μέση και κάτω είχε σώμα φα-ριού. Δεν μπόρεσε ωστόσο να έ-ξακριώσει τους σκοπούς του, γιατί τόδελε στα πόδια τρομαγμένος...

"Ο Τζών Σέαν μάς μίλει για τους θαλασσάνθρωπους και βεβαί-ωνει ότι ήταν πολύ άγριοι κι' ότι κυνηγούσαν τις γυναικες. Κάποτε μάλιστα ένας απ' αυτούς άρπαξε μια γυναικα και την πήρε μαζί του στη θάλασσα για να την παν-τρευτεί. Άργότερα, οι κάτοικοι του τόπου έπισαν τον... άπαγω-γέα, ό όποιος όμως έκλήρε... ά-περγία πέλης και πέθανε από ά-στίαι!

"Ο ίδιος Τζών Σέαν διηγείται ότι οι κάτοικοι μιας άλλανδικής πόλεως έπισαν κάποτε μια Σει-ρήνα, που την είχε ρίξει ή τρι-κυκλια στις άκτές τους. Την έγκα-τέστησαν σ' ένα σπίτι, την έτυσαν, την έθρεψαν με μωμιά και γάλα. Την έμαθαν γέννημο κι' άλλες γυ-ναικείες δουλειές, και την έπρό-σχαν γιατί ζητούσε διαρκώς να βραστειύει. Το πράξινο αυτό πλάσμα έζησε 15 χρόνια.

Κάποια Σειρήνα — μάς διηγεί-ται ο Ουάλλιαμ Κόλλινς, το 1746 — έρωτεύθηκε ένα νέο νηπιώτη έ-ξαιρετικής όμορφιάς. Κάποτε λοι-πόν, που τον βρήκε μόνον στην ά-κροαλιά, παρουσιάστηκε και το έκαιστρούθηκε στο αίσθημά της. Κατάλαβε όμως ότι ή έμφάνισ-της το προκάλούσε μάλλον κατά-πληκ και φρίκη, παρά έρωτα. Και θυμώσε τόσο γι' αυτό, ώστε έκκι-κήθηκε όλους τους κατοίκους του νησιού σκεπάζοντας τον τόπο τους με μια διαρκή και πυκνή όμίχλη, έτσι ώστε δεν μπορούσε πιά να πλησιάσει ένα πλοίο χωρίς να τσα-κιστεί στους βράχους.

Την έποχή του "Ολίβερ Κρόμ-βελ, δεν άπηρε μεγάλη ναυτική κίνηση στις άγγλικές άκτές. Βρή-καν λοιπόν τότε την ευκαιρία οι θαλασσάνθρωποι κι' οι Σειρήνες να βγαίνουν τις νύχτες στην ά-κροαλιά, και να χτενίζουν τα μαλλιά τους στο φως του φεγγα-ριού. Μόλις πλησίαζε κανείς δια-βότης, έσπεύσαν να βουτήσουν στο νερό και να κρυφτούν. Κι' όμως οι έντόπιοι κατάφεραν να πιάσουν μια Σειρήνα. Την πήγαν σ' ένα σπίτι, την περιποιήθηκαν, της έδω-σαν να φάει και να πεί. Αυτή όμως δεν έβασε τίποτε στο στόμα της, ούτε και μιλούσε καθόλου. Άφου-την κρατήσαν τρεις ήμερες στήμα-λωτη, είδαν ότι είχε άρρωστήσει απ' τη νηστεία και τη στενοχωρία της. Φοβήθηκαν μήπως ο θάνατός της φέριε δυστυχία στον τόπο. Την άνοιξαν λοιπόν την πόρτα, κι' έ-κείνη σηκώθηκε άμέσως πάνω στην ούρα της και γλύστρησε με κατα-πληκτική ευκρινσία ως τη θάλασα.

"Εκείνοι που την παρακολού-θουσαν από μακριά, είδαν ότι την έποδεδέχθηκαν εκεί πολλές άλλες Σειρήνες, οι όποιες τη ρώτησαν πως της είχαν φανή οι άνθρωποι της γής.

— Πολύ άνόητοι! άπάντησε έ-κείνη, φαντασθήτε ότι πετούν το νερό όπου έδρασαν τ' άγιά τους! Τη νηυσούσε ή Σειρήνα μ' αυτά τα λόγια της: Και πως κατάλα-βαν οι άνθρωποι τη γλώσσα της;... Αυτά δε μπορούσε ίσως να σας τα εξηγήσει ο Τζέορτζ Γουάλλντριν, ό όποιος διηγείται την ιστορία σ' ένα βιβλίο περιηγήσεων του 1744.

Τέλος, ένας Άγγλος κληρικός — λέει άραγε ψέματα κι' αυτός; — βεβαιώνει ότι δυο φαρδές βρή-καν μια μέρα τα δάχτυλα τους πολύ βαριά, τα σημάσαν κι' είδαν μέσα μια Σειρήνα. Στάσιαν τότε και τρώαζαν τόσο πολύ, ώστε τη γλώ-στην με το μοχαίρι που δόθηκε για το κου-βας και την πέταξαν μακριά.

Δραματικά διηγήματα

Παρ' όλη τη φτώχεια της, η Σολάνζ ήταν περιζή-τητη για την όμορφιά της. Αυτή όμως άγαπούσε από μικρή, το Λωράν Γκριγέ, ένα φτωκό έργατη. Οι γονείς της δεν ήθελαν ν' άκούσουν ένα τέτοιο γάμο. Κι' απαγόρευσαν στην κοπέλλα να βλέπει το φίλο της. Άλλά η Σολάνζ δεν έπαυε να πηγαίνει κρυφά στο ραντεβού τους στο γειτονικό δάσος, ό-που βλεπώντουσαν τη νύχτα κι' έμεναν ως τα ζι-μερώματα.

Πέρασε έτσι το καλοκαίρι, κι' έφτασε ο χειμώνας. Το κρύο ήταν τρομερό. Τα ποτάμια πάγαναν. Κι' οι λύκοι κατέβηκαν απ' τα βουνά τους και μπήκαν στα χωριά... Άρχισε τότε ένα ασυμπατικό κυνήγι τους. Το Κράτος πλήρωνε ένα καλό ποσόν για κάθε κεφάλι λύκου.

"Όστόσο, ούτε τα θηρία ούτε η παγωνιά έμπόδι-σαν τους δυο έρωτευμένους να συναντώνται τη νύ-χτα. Ένα βράδυ, καθώς έφτανε στο ραντεβού, ο Λωράν γλύστρησε στο χιόνι, έπεσε και χτύπησε ά-σχημα το πόδι και το χέρι του. Ήταν άδύνατον πιά να σηκωθεί. 'Η Σολάνζ τον τράβηξε κάτω από ένα ψηλό δέντρο, τον σκέπασε με το παλτό της και του είπε:

— Περιμένε με. Τρέχω να είδοποιήσω το γιατρό, για ναρόβη ότι σε πάρη με το άμοξάκι του.

Μόλις είχε άπομακρυνθί λίγο, άκουσε ένα πυρο-βολισμό και μια φωνή. Ξαναγύρισε τρέχοντας και βρήκε το φίλο της κατάδωλωμο, με το τσιουέκι του όπλα του.

Συ πυροβόλησε Λωράν; τον ρώτησε.

— Ναι, ενώ! Είδα ένα λύκο!... Δεν μπορούσα να σηκώω το όπλο, γιατί πονούσε το χέρι μου. Έρρι-ξα στην τύχη, για να τον φοβίσω. Κι' έφυγε... Άλ-λα θα ξαναγυρίω! Άν δεν μείνεις κοντά μου, Σο-λάνζ, είμαι χαμένος!

— Καλά, θα μείνω! άπάντησε άποφασιστικά ή κο-πέλλα. Δόσμου το τσιουέκι σου.

Πήρε το όπλο, το ξαναέγεισε και περίμενε. Έπρε-με και βογγούσε. 'Η Σολάνζ είχε μουδιάσει απ' το κρύο... Έξαφνα είδε άνάμεσα στα δέντρα δυο μά-τια κόκκινα, φλογερά. Ήταν ένας μεγάλος λύκος, που προχωρούσε προς το μέρος τους ακολουθόμε-νος από πέντε άλλους.

"Η κοπέλλα σημάδεψε, πυροβόλησε. Άλλά ή σφαί-ρα της άσκόπησε. Το θηρίο έφυγε πάλι, τραμαγμέ-νο, κι' εξακολουθούσε να ουρλιάζει μακριά... Τού άπάντησαν κι' άλλα ουρλιάσματα. Στο φως του φεγ-γαριού, η Σολάνζ κι' ο Λωράν είδαν σε κάποια απόστασι πέντε λύκους καθήμενους στα πονία πό-δια τους, ενώ ένας άλλος, τολμηρότερος, προχω-ρούσε σιγά-σιγά.

— Προσάθες να τον σκότώσης, είπε ο Λωράν στη φίλη του. Οι άλλοι θα τον φάνε τότε, και θα μάς ά-φίσουν πίσω τους για λίγο.

"Ο λύκος εξακολουθούσε να προχωρή. Τα μάτια του έβγαζαν φωτιές.

"Η Σολάνζ σήκωσε το τσιουέκι, σημάδεψε και πίε-σε τη σκανδάλη. "Ο λύκος έκαμε ένα πδόημα κι' έ-πεσε κεραυνοβολημένος. Οι άλλοι πέντε χάθηκαν τρέχοντας μέσα στο δάσος.

— Γρήγορα, Σολάνζ! φώναζε ο Λωράν. Τράβηξε τον όσο μακρύτερα μπορείς! Κόψε του όμως πρώτα το κεφάλι με το μοχαίρι μου.

Πραγματικά, έγινε ό,τι είχε προβλέψει: 'Η μυρ-ωδιά του αίματος τράβηξε τους άλλους πέντε λύ-κους. Ξαναγύρισαν και καταδέχονταν το σκοταμένο. Δεν άφισαν τίποτε, ούτε ένα κόκκαλο, ούτε μια τσιουφα τρίχες.

Το πόδι του Λωράν πονούσε άνυπόφορα. 'Η Σο-λάνζ πάλευε μάταια με την κούρασι και τη νύστα.

Οι λύκοι άρχισαν πάλι να πλησιάζουν. 'Η κοπέ-λα πυροβόλησε δυο φορές μέσα στο σωρό. Άλλά τα μουδιάσμένα δακτύλα της έτρεμαν. Δεν έκτύπη-σε κανένα θηρίο.

Σε κάθε πυροβολισμό, οι λύκοι έφευγαν έκαστο μέτρα, για να ξαναγυρίσουν πάλι... Οι δυο νέοι κατάλαβαν ότι είχαν τελειώσει όλα, ότι έπρεπε να πεθάνουν! 'Η Σολάνζ άφισε να περσι το όπλο. Δεν έσκέφθηκε ούτε στιγμή να φύγει, ν' άφισαν τον πλη-γμένο. Ξαπλώθηκε δίπλα του τον άντάκιασε και περίμεναν μαζί το θάνατο! Άλλά ο θεός δεν τό ήθελε να βρουν τέτοιο φρικτό τέλος. "Ο γιατρός που χωριού έτυχε να περνάει απ' το δάσος με το των κοινών του, γυρίζοντας από μια επίσκεψη. "Ο ήχος τους λύκους. "Ο γιατρός είδε τους δυο νέους, κάτω κίως, τους άναίσθητους, παγωμένους. Τους ση-κουέβατα και τους πήγε στο χωριό, κατά τα έμμε-ρώματα, όταν οι όικοί τους είχαν αντίληψη την έ-ξαφανισί τους κι' έβγαιναν για να τους άναζητή-σουν.

"Επειτα απ' την περιπέτεια αυτή, οι γονείς της Σολάνζ έδωσαν έπί τέλους τη συγκατάθεσι τους στο γάμο τους. Και το νυφικό φόρεμα της κοπέλλας πληρώθηκε με την άμοιβή που δόθηκε για το κου-μένο κεφάλι του λύκου.

MARCEL PREBO

17.4
— Μήπως σ'ε γνωρίζει η δική Σαμπρ;
— 'Η άνεψιά του;...
— Ναι.
— Δεν τ'οντάζομαι.
— Εσύ, τήν γνωρίζεις;
— Τήν έχω δη' κανά δυο φορές.
— Θα τήν αναγνώριζες σήμερα αν τήν ξανάβλεπες;
— Βεβαίως.
— Τότε, πάρε αυτό το γράμμα. Θα π'ες νά σταθ'ω έξω από τ'ο σπίτι του Σαμπρού και μόλις τήν δ'ης νά βγαίνει, θά τήν πλησιάσ'ω. θά τήν δώσω τ'ο γράμμα και θά φύγ'ω άμέσως, χωρίς νά χασομερήσ'ω στιγμή. Δεν πρέπει νά σ'ε σταματήσ'ω νά σ'ε ρωτήσ'ω από ποιόν προέρχεται τ'ο γράμμα αυτό. Μ'ε κατάλαβες;
— Ναι. Μπορείτε νά μείνετε απολύτως ήσυχος. Φεύγω άμέσως.
— Φύγε. Θά σ'ε περιμένω νά μάθω τ'ο αποτέλεσμα.
— 'Ο Άλμπρετ έφυγε. Πέρασε μισή ώρα γεμάτη αγωνία γιά τόν Ρενέ. "Αν πετύχαινε τ'ο σχέδιό του, όλα θά π'ήγαιναν κατ' εὐχ'ήν. Θά γλύτωνε απ' ένα τρομερό έρίδιγμά, και δά μπορούσε νά συνεχίσει άπερίσπαστα τή ζωή του... Σ'έ λίγο ο Άλμπρετ γύρισε. Φαινόταν χαρούμενος.
— Όλα εν τάξει! έπρε, θριαμβευτικά.
— Δράδ'η; ρώτησε ο Ρενέ μέ αγωνία.
— Τ'ης έστησε καρτέρι, τήν είδα νά βγαίνει κι' έτρεξε και τ'ης έβασε τήν έπιστολή. Δίστασε λίγο νά τήν πάρη, αλλά έδώ τ'ης τήν έχ'ωσα μέσα στά χέρια και άπομακρύνθηκα.
— Δεν σού είπε τίποτε;
— Πώς! Φάνηκε ξεφαντισμένη. "Τί είνε αυτό;», ρώτησε. Και μηχανικά έχ'ωσε τ'ο φάκελο. Καθώς διάβασε αυτά πού τ'ης γράφατε, έγινε καταχλωμή. Στριγμάρισε σ' ένα δένδρο νά μ'ήν π'έρη. Τήν άκουσα από μακριά νά τραυλίζει: "Θέέ μου! "Ω! Θέέ μου!". Απαμακρύνθηκα βιαστικά. "Άλλωστε, δεν έζησε νά μέ άνακαλύψ'η."
— "Υστερα;
— "Όταν άπομακρύνθηκα άρκετά, στράφηκα νά δώ τί έκανε. Στεκόταν πάντα στήν ίδια θέση, και, αν δεν κάνω λάθος, μου φάνηκε ότι έκλαιε."
— "Αί.
— Ναι. Κρατούσε τ'ο μαντίλι τ'ης στά χέρια τ'ης και σφόνγιζε τ'α μάτια τ'ης.

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ
"Ο κ. Ντεμαρέ είχε π'η στήν Ζανίν, τ'ο βράδυ τ'ης συλλήψεως τ'ο Ντιντιέ:
— "Αί είνε μία κοινή ύποθεση εγκλήματος. Σ'έ μία βρομάδα θά έχουν τελειώσει οι άνάκρισεις.
— Και δεν έπεσε έξω στους ύπολογισμούς του. Κανένα νεότερο γεγονός δεν ήρθε νά διατίκ'η τήν πορεία τ'ων άνακρίσεων. "Ο άνακριτής είδε θά είνε τ'ο Ντεμαρέ μέ τ'η σειρά του, έστειλε τόν Ντιντιέ στό Κακούργιοβιτς.
— Στό μεταξύ ο Ντιντιέ μεταφέρθηκε απ' τήν άτυνομία στίς φυλάκες.
— "Όλα τελειώσαν! ψιθύρισε ο άμοιρος Ντιντιέ.
"Η παραμικρή έλπίδα έσβυσε πιά γι' αυτόν. Δεν είχε πιά τίποτε νά έλπιζ'η, τίποτε νά περιμέν'η. "Ήξερε πώς μία και κλεινόνταν στήν ύγρη φυλακή άνάμεσα στους εγκληματίες και τους κακοποιούς, ή θέσις του γινόταν τραγική.
— Βέβαιος γιά τήν άσφάλειά του, τ'ς πρώτες μέρες τ'ης συλλήψεώς του είχε φανή δυνατός και ένοιωσε τόν έαυτο του έτοιμο γιά τήν σκληρότερη πάλη. "Έξ' άλλου σκεπτόταν:
"Ο Ρενέ είνε ένας δυστυχισμένος. Δεν μπορεί όμως νά φθάσ'η μέχρι τ'ο σημείου νά τ' άποσπάρ'η νά καταδικασθ'ά άντί αυτού. "Όταν πληροφορηθ'η τήν σύλληψ'ή μου, έάρθ'η νά άμολόγησ'η όσα έγώ δεν ώμολόγησα..."

— Τότε θ' άκούσετε τούς μάρτυρας. Περήλασαν άρκετοί μάρτυρες. Κανείς όμως δεν ήξερε νά δώσ'η μία συγκεκριμένη πληροφορία. "Όλοι οι έργάτες, πάντως, άνέφεραν ότι ο Ντιντιέ ήταν χλωμός και ταραχμένος όταν β'ηκε από τ'ο γραφείο του κ. Σαμπρού, ότι διά τ'ης βίας στεκόταν στά πόδια του, ότι περπατούσε τρικλίζοντας και παρ'αμολούσε, αλλά σ'ε κανένα δεν άνέφερε λέξη γιά τ'ο έγκλημα και έφυγε, σάν νά μ'ήν είχε συμβ'η τίποτε απολύτως μέσα στό έργοστάσιο. Αυτό ήταν και τ'ο σοβαρότερο σημείο τού κατηγορητήριου. "Έτσι τουλάχιστον θέλησε νά τ'ο παρουσιάσ'η ο πρόεδρος.
— Τέλος, μετά τούς μάρτυρας, σηκώθηκε ο εισαγγελέας και άγόρευσε. "Έπί μία ώρα περίπου ο Ντιντιέ άκουσε τρέποντας τ'α φοβερότερα λόγια. "Ο εισαγγελέας καταφέρων έναντίον του μέ μία ασυνκράτητη μαγία, μ' ένα τρομερό μίσος.
— "Έπειδή δεν είχε γνωρίσει τούς γονείς του, τόν κατηγορούσε ως νόθο... "Έπειδή ύπήρξε καλός και πονετικός σ'η ζωή του τόν χαρακτήρισε ύποκριτή... "Έπειδή είχε κατορθώσει μέ τήν τιμιότητά του και τήν εργατικότητα του νά άποσπάρ'η τήν συμπάθεια τού κ. Σαμπρού, τού καταλόγισε προμελέτη στό έγκλημα και τ'απεινόν ύπολογισμό.
— Τόν συκοφάνησε μπρός στό άκροατήριό ως τόν τελευταίο, τόν π'ό ύποκυλό και δειλό τών εγκληματιών.
"Ο Ντιντιέ είχε κλείσει τ'α μάτια και παράδερνε μέσα σ'ε μιά άνέλπιτη άγωνία, νιώθοντας ότι άργονέβαινε σιγά-σιγά μέσα στήν τόση αλγούνη.
— Και γιά μία στιγμή, μ'ή άντέχοντας περισσότερο στό μαρτύριο αυτό πού παρεινέτο, στόν πόνο πού τόν σπάρ'αζε τήν καρδιά, πετάχτηκε απ' τ'η θέση του, σήκωσε τ'α χέρια π'ρός τούς δικαστάς και φώναξε σ'ε τόνο έκείνης:
— "Σας ξεροκ'ίζω, κύριοι, καταδικάστε μέ άλλα μ'η μέ βασανίζετε περισσότερο.
— "Όλος ο κόσμος σηκώθηκε. "Ένας γενικός ψιθύρος άποδοκιμασίας άκούστηκε. "Η συνεδρίασις άνεβλήθη γιά τήν έπομένη.

Τήν άλλη μέρα ο Ντεμαρέ έπήρε μαζί του στό δικαστήριο γιά νά παρακολουθήσ'η τήν πολύροπη δίκη, τήν Ζανίν.
— Στήν άρχή εκείνη δεν θέλησε νά πά'η. Γιά π'όλο λόγο ν' άφήσ'η τ'ο σπίτι τ'ης; "Η έπιμονή όμως τού Ντεμαρέ ήταν τόση ώστε στό τέλος, μ'ή θέλοντας νά τόν δυσφορήσ'η, ύποχώρησε στήν άπαιτήσί του.
— Δεν καταλάβαινε τόν λόγο τ'ης έπιμονής του συζύγου τ'ης. "Άλλα ούτε και ύποπτευόταν τίποτε. "Υπέθεσε μάλλον ότι ή δίκη παρουσιαζε ζωηρό ενδιαφέρον γιά τόν σύζυγό τ'ης, πού είχε ένα άληθινό πάθος, στό έπαγγελματά του, και γι' αυτό ήθελε νά τήν παρακολουθήσ'η κι' εκείνη.
— "Η άμοιρη! "Αν μπορούσε νά φαντασθ'η τ'ο τρομερό μαρτύριο πού τ'ης έτοιμάζε ο σύζυγός τ'ης, τήν σκληρή έκδίκησί του, θά προτιμούσε νά είχε πεθάν'η παρά νά τόν άκούουθή.
— "Όταν έφθασαν ή δίκη άρχισε άμέσως. Και τέλος, οι ένορκοι άποσύρθηκαν γιά νά συσχεθ'ούν. "Ο κόσμος περίμενε άνυπόμονα τήν έτυμηνόρια τού δικαστηρίου.
— Τέλος, οι ένορκοι έπέστρεψαν και ήσαν τ'ς θέσεις τών.
— Μία νεκρική σιγή άπλώθηκε στήν αίθουσα. "Ο πρόεδρος τών ένόρκων σηκώθηκε όρθιος κι' άρχισε νά διαβάζ'η:
— "Ο κατηγορούμενος έδολοφόνησε τήν 29 Σεπτεμβρίου τόν κ. Σαμπρού. Στό έρώτημα αυτό, ή πλειοψηφία τών ένόρκων άπάντησε: Ναι.
— "Ο κατηγορούμενος προέβη στό έγκλημά του σ'ε προμελέτη; "Οχι.
— "Ο κατηγορούμενος είχε λόγους προσωπι. "Οχι.
— "Ο Ντιντιέ καταδικάθηκε σ'ε ισόβια καταναγ. καστικά έργα.
— "Ένας άναστεναγμός συμπόνιας ξεφύγε απ' τ'α χείλη τών άκροατών.
— "Η Ζανίν π'άβη στήν έβρα τού Ντεμαρέ σ'ε φηκε στόν άντρα τ'ης και τόν ρώτησε:
— "Είσαι ικανοποιημένος απ' τήν έτυμηνόρια τού δικαστηρίου;
— Τήν κύτταξε κατάματα και ή Ζανίν άπόρησε μέ τήν σκληρότητα πού είχε ή έκφρασις τού προσώπου του.
— Κατ'ίπιν.
— Ναι, πολύ.
— "Εκείνη άστυγία έμπαινε στήν αίθουσα ο τήν ίδια στιγμή έμπαινε στήν αίθουσα ο κατηγορούμενος.
— Κύτταξε τόν τ'ης έπρε ο Ντεμαρέ.
— Τόν κύτταξε. "Όταν χλωμός σάν νεκρός, έτρίκλιζε σ'ε κάθε βήμα. Συγκινημένη ψιθύρισε:
— "Ω, τόν δυστυχισμένο πόσο τόν λυπάται ή ψυχή μου!
— "Έχεις δικήν;
— Δεν είνε έτσι; ρώτησε έκπληκτη.
— Ναι. "Έχεις δικήν. "Άκουσε μέ, Ζανίν. Θυμάσαι τήν 23 Μαΐου 1871;
— Τήν 23 Μαΐου;...
— Ναι. Τήν ημέρα εκείνη πού, ύστερα από μεγάλη άπουσία μου, ήρθα νά σ'ε σώσω από τ'η φλόγες πού είχαν ζώσει τ'ο σπίτι πού έμενες;
— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

— Τότε είδατε δλοι σας, φώναξε, π'ός ή προσβολή τών Λαυνέξ ξεπλώθηκε μέ τ'ο αίμα τού έχθρου τού!

— "Ο δόν Ρουί, φεύγοντας τήν όργή του βασιλιά, έγκατέλειπε τή Ζαμόρα και άποτραβήχθηκε πάνω στό βουνά. Και τότε μόνο, λέει ο παλιός θ'όλος, θυμήθηκε π'ός ο άνθρωπος πού είχε σκοτώσει ήταν ο πατέρας τ'ης ώρας Χιμένης, τ'ης γυναίκας πού άναπαύσε περισσότερο: ρο από δ'ιδιαίτοτε άλλο στόν κόσμο. Σ'η σκέψη αυτή, τ'α μάτια τού νέου πλημμύριαν από δάκρυα και μία μαύρη λύπη άπλώθηκε στήν ψυχή του...
— Γιά νά ξεχάσ'η τόν πόνο του, ρίχθηκε τότε μέ όλη τή νεανική του όρμη στόν άγώνα έναντίον τών Μαύρων και ή σ'ημη τών κατορθωμάτων του συνεκέντρωσε γρήγορα γύρω του χιλιάδες οπαδών από όλα τ'α μέρη τ'ης Ισπανίας.
— "Επί κεφαλή τού στρατού αυτός διέτρεξε όλες τ'ς νύκτες και νοτισανολικές άκτές τ'ης Ισπανίας, διώχνοντας από παντού τούς Μαύρους κι' έβφασε ως τήν Βαλέντσια, πού τήν κατέλαβε έπειτα από ένα σκληρόν άγώνα.
— "Η έπιστροφή του σ'η Ζαμόρα ήταν ένας μεγάλος θρίαμβος. "Έερνε πίσω του π'ντε έμπούδες και τήν λεοή σπίαία τών Μαύρων, πού τήν είχαν φέρει από τή Μεδίνα.
— "Ο ίδιος ο βασιλιάς Φερδινάνδος, μαζι μέ όλους τούς αδελφούς του, έβ'ηκε γιά νά τόν πρηντήσ'η. Κάθως προχωρούσαν έξω από τ'α τείχη τ'ης πόλεως, μία νέα, ντυμένη άλθινα και μέ τ'α μαλλιά τ'ης ριγμένα ξεπ'ελα σ'ους ώμους, δίστασε, έσφηνάκε, τ'ο πλήθος και ήλ'η νά γονατίσ'η μπροστά του. "Ήταν ή ώραία Χιμένη, ή κόρη τού κόμητος.
— Βασιλιά, έπρε, τ'ο αίμα τού άνδρά που πού β'ηκε από τ'ο παλάτι σου γιά νά τόν ύποδεχ'ής μου άνήκει! Ζητώ έκδίκησι!

— "Ο Φερδινάνδος βρέθηκε σ'ε πολύ δύσκολη θέση.
— "Ο Μπιθάρ μου είνε πολύ άσχημής, άπάντησε. Είνε ή έλπίδα και τ'ο σπ'ηριγμα τ'ης Καστίλλης.
— Είνε ο άνθρωπος πού σκότωσε τόν πατέρα μου!
— Εκδίκηθηκε τήν προσβολή πού είχε γίνει στό δικό του. "Ο άγώνας ήταν τίμιος και κανένας ίνταλγκο δεν θά μπορούσε νά π'η τ'ο αντίθετο.
— "Εκείνη τή στιγμή, έφθασε ο Σ'Ις. "Ήταν άνεδοσμένος σ' ένα ύπεροχο άλ-όνο και τ'ο πλήθος τόν έπαινεμούσε μ' ένα τρολλό ένδοσιασμού.
— "Όταν άντίκρουσε τή Χιμένη, πού έξακολουθούσε νά μέν'η γονατιστή μπροστά στό βασιλιά, μία παράξενη χλωμάδα άπλώθηκε πάνω στό πρόσωπό του, αλλά τ'ο περιφανό βλέμμα του δέ λυγίσε καθόλου.
— Βασιλιά, έπρε, οι χ'ώρες σου είνε ελεύθερες και οι έχθροί σου β'σκοινται μακριά ή είνε χωμένοι κάτω από τ'η γ'η. Τ'ο έργο τού δικό μου τελείωσε! "Όσο γιά τ'η ζωή μου, σού άνήκει και μπορείς νά τήν διαθέσ'ης όπως θέλεις.
— "Ο Φερδινάνδος γύρισε τότε π'ός τ'η νέα:
— "Ωραία Χιμένη, έπρε, δέχομαι τήν αίτησί σου. "Αφού τ'ο έπιθυμείς, ο Σ'Ις θά πεθάν'η! Μά ή καρδιά μου δεν άντέχει γιά νά διατάξ'η τ'ο θάνατό του. Θά δώσ'ω σ'η τ'η διαταγή και οι άν'θρωποι μου θά σ'ε σ'ακούουν!
— Στά λόγια αυτά, ή Χιμένη σήκωσε τ'ο κεφάλι τ'ης και τ'ο βλέμμα τ'ης συναντήθηκε μέ τ'ο βλέμμα τού Σ'Ις. "Αλλά, άμέσως χαμ'ήλωσε τ'α μάτια τ'ης και έσ'επασε σ'ε λυγμούς...
— "Ο παλιός θ'όλος έπέστηγει αυτή τ'η συγκίνηση:
— "Τ'ο βλέμμα αυτό, λέει, είχε κάμει τ'ο θαύμα και ή Χιμένη άκουσε και π'ήλ'η μέσα στήν ψυχή τ'ης τ'η γλυκαία φωνή τού έρωτος... Γιατί, μ' όλο πού ζητούσε τ'ο θάνατό του, δεν είχε πούσει ούτε μία στιγμή ν' άγοστή τόν Ρουί Διάξ, τόν άστυγιοτή ήρωα...
— Βασιλιά, έπρε, λυπήσου μία δυστυχισμένη, πού δεν έφέρει πιά τί πρέπει νά σού ζήτησ'η και σ'αχ'ωθεσ'ε τ'ην!
— "Ο Φερδινάνδος διάταξε νά δηλητηριάσ'η τ'η Χιμένη στό παλάτι του και ο ίδιος προχωρώντας μπροστά, δεικνύθηκε τόν ήρωα.

— Αίγο καιρό άργότερα, οι κάτοικοι τ'ης Ζαμόρα μάθαιναν τούς γάμους τού Σ'Ις μέ τήν ώραία Χιμένη.
— Κι' όλοι πανηγύριζαν τ'ο χαρμόσυνο αυτό γεγονός, πού έσβυσε ένα παμπάλαιο μίσος και ένωσε δύο από τ'ς μεγαλύτερες οίκογένειες τ'ης Ισπανίας. "Ο ίδιος ο Φερδινάνδος όπερ'οφανεύονταν γιά δύο νέων ήταν τ'ο μεγαλύτερο κατορθώμα τ'ης βασιλείας του.

Το ειδύλλιο του Σιδ και της Χιμένης

— "Ο Σιδ ήταν σκεπτικός και περίλυπος, βλέποντας πόσο νέος ήταν ακόμη, γιά νά εκδικηθ'η τόν πατέρα του. σκ'ωτώντας τόν κόμητα τού Λοτ'άνο. Συλλογίζονταν πόσο τρομερή ήταν ή δύναμη τού πανίσχυρου έχθρου του, πού είχε πάνω στό βουνά χίλιους Άστουριανούς, άφοσιωμένους σ' αυτόν συλλογιζόταν άκόσμη π'ός σ'ίς Κορτές τού βασιλιά τ'ης Λεόν Φερδινάνδου, ή ψ'ήρς τού κόμητος ήταν ή πρώτη και τ'ο χέρι του τ'ο καλλίτερο σ'ους πολέμους.
— Μά τίποτε από όλα αυτά δεν τόν συγκινούσε μπροστά σ'ε μία τόσο μεγάλη προσβολή, τήν πρώτη πού είχε ν'ίνεϊ στό αίμα τού Λαόν, τού Φαλακρού.
— "Από τόν ουρανό, ζητούσε δικαιοσύνη! από τ'η γ'η, ζητούσε έναν κατάλληλο τόπο γιά ν' άντιμετωπίσ'η τόν έχθρό του! από τ'ο γέρο τόν πατέρα του, τήν άδεια νά πολεμήσ'η! κι' από τήν τιμή, θάρρος και ένα ρωμαλέο χέρι.
— "Γιά τ'ο π'ός ήταν τ'ός νέος, δεν νοιαζόταν καθόλου, γι'ατί όταν γεννιέται κάθε ίνταλγκο τ'ο έρεϊ π'ός είνε χρέος του νά πεθάν'η γιά νά προστατεύσ'η τήν τιμή του...
— "Έτσι άρχίζει τ'ο ώραίο ρομάντισσόν τού δόν Ρουί Διάξ ντε Μπιθάρ, πού έμεινε γνωστός σ'ήν Ιστορία μέ τ'ο όνομα τού Σιδ (Αδελνέου).
— "Ο άλαφροκόμος κόμης τού Λοτ'άνο είχε προσβάλει θανάσιμα τόν πατέρα τού Σιδ, λέγοντάς του π'ός ή γενιά του δεν είχε προσέβ'η τίποτε στόν άγώνα έναντίον τών Μαύρων κι' όταν αυτός θέλησε νά άντιμετωπίσ'η, σήκωσε τ'ο χέρι του και τόν σ'άπησε στό ποσάσι.

— "Ο γέρο Ντιέγκο Λαυνέξ ντε Μπιθάρ γύρισε ντροπισμένος στό σπίτι του και κάλεσε γύρω του τ'α παιδιά του, τόν Σάγχο, τόν Άλδονο, τόν Μανρίκ και τ'ο νεότερο από όλους τόν Ρουί Ντιάξ. Θελόντας τότε νά δοκιμάσ'η τ'η δύναμη και τήν άντοχή τους, άρχισε νά τούς σφίγγ'η διαδοχικά τ'α χέρια, χώνοντας τ'α νύχια του μέσα σ'ίς σάρκες τους. Οι τρεις πρώτοι, λιποθυμισμένοι από τόν πόνο, πέσανε στά γόνατα, ζητώντας νά τ'ους λυπηθ'η. Μά όταν ήλ'η ή σειρά τού τελευταίου, ο Ρουί Ντιάξ τινάχθηκε έπάνω σάν λιοντάρι και φώναξε:
— "Άρ'ησε με, πατέρα, γι'ατί, άλλωθ'ς, θά σ'ε κάμω νά μετανοήσ'ης!
— "Ο γέρο Λιπιθάρ έκλαψε τότε από τ'η χαρά του:
— Είσαι ο γιός τ'ης ψυχής μου. φώναξε, άγκαλιάζοντας τόν Ρουί. Μέσα σ'ίς φλόγες σου τρέχει άμ'έλυτο τ'ο αίμα τών Λαυνέξ. Σ'υ μόνο μπορείς νά μέ έκδικήσ'ης!

— Και τού διηγήθηκε τ'η μεγάλη προσβολή.
— "Ο κόμης τού Λοτ'άνο θά πάρ'η τ'η δικαιο τιμωρία πού δέξ'η ή άτιμη γλ'όσσα και τ'ο χέρι τού! άπάντησε ο νέος.
— "Έπειτα γονατίσε μπροστά στόν πατέρα του και π'ήρε από τ'α χέρια τ'η τήν βαρεία "Τ'όλ'ονα", τ'ο δοξασμένο σπαθί τών προγόνων του.
— Λίγη ώρα άργότερα, συνήντησε τόν κόμητα μπροστά στό άνάκτορο τού βασιλιά, τόν προσκάλεσε σ'ε μονομαχία και τόν σκότωσε. "Έπειτα, έκοψε τ'ο κεφάλι του και τ'ο έφερε στόν πατέρα του.

— "Η μακρούα και άλγ'εληκη γενειάδα τού Ντιέγκο Λαυνέξ έτρεμε από τ'η συγκίνηση, όταν άντίκρουσε τ'ο κεφάλι τού μισητού έχθρου του. Κάλεσε άμέσως όλους τούς άνθρώπους τού μέσα σ'η μεγάλη αίθουσα τού πύργου τού κι' εκεί, μπροστά τους, άπλωσε τ'ο γέρο του. "Ή έβρεξε μέσα στό αίμα τού κόμητος τόν Λοτ'άνο και έτρεψε μ' αυτό τ'ο μάγουλό του.

— "Το είδατε δλοι σας, φώναξε, π'ός ή προσβολή τών Λαυνέξ ξεπλώθηκε μέ τ'ο αίμα τού έχθρου τού!

— "Ο δόν Ρουί, φεύγοντας τήν όργή του βασιλιά, έγκατέλειπε τή Ζαμόρα και άποτραβήχθηκε πάνω στό βουνά. Και τότε μόνο, λέει ο παλιός θ'όλος, θυμήθηκε π'ός ο άνθρωπος πού είχε σκοτώσει ήταν ο πατέρας τ'ης ώρας Χιμένης, τ'ης γυναίκας πού άναπαύσε περισσότερο: ρο από δ'ιδιαίτοτε άλλο στόν κόσμο. Σ'η σκέψη αυτή, τ'α μάτια τού νέου πλημμύριαν από δάκρυα και μία μαύρη λύπη άπλώθηκε στήν ψυχή του...
— Γιά νά ξεχάσ'η τόν πόνο του, ρίχθηκε τότε μέ όλη τή νεανική του όρμη στόν άγώνα έναντίον τών Μαύρων και ή σ'ημη τών κατορθωμάτων του συνεκέντρωσε γρήγορα γύρω του χιλιάδες οπαδών από όλα τ'α μέρη τ'ης Ισπανίας.
— "Επί κεφαλή τού στρατού αυτός διέτρεξε όλες τ'ς νύκτες και νοτισανολικές άκτές τ'ης Ισπανίας, διώχνοντας από παντού τούς Μαύρους κι' έβφασε ως τήν Βαλέντσια, πού τήν κατέλαβε έπειτα από ένα σκληρόν άγώνα.
— "Η έπιστροφή του σ'η Ζαμόρα ήταν ένας μεγάλος θρίαμβος. "Έερνε πίσω του π'ντε έμπούδες και τήν λεοή σπίαία τών Μαύρων, πού τήν είχαν φέρει από τή Μεδίνα.
— "Ο ίδιος ο βασιλιάς Φερδινάνδος, μαζι μέ όλους τούς αδελφούς του, έβ'ηκε γιά νά τόν πρηντήσ'η. Κάθως προχωρούσαν έξω από τ'α τείχη τ'ης πόλεως, μία νέα, ντυμένη άλθινα και μέ τ'α μαλλιά τ'ης ριγμένα ξεπ'ελα σ'ους ώμους, δίστασε, έσφηνάκε, τ'ο πλήθος και ήλ'η νά γονατίσ'η μπροστά του. "Ήταν ή ώραία Χιμένη, ή κόρη τού κόμητος.
— Βασιλιά, έπρε, τ'ο αίμα τού άνδρά που πού β'ηκε από τ'ο παλάτι σου γιά νά τόν ύποδεχ'ής μου άνήκει! Ζητώ έκδίκησι!

— "Ο Φερδινάνδος βρέθηκε σ'ε πολύ δύσκολη θέση.
— "Ο Μπιθάρ μου είνε πολύ άσχημής, άπάντησε. Είνε ή έλπίδα και τ'ο σπ'ηριγμα τ'ης Καστίλλης.
— Είνε ο άνθρωπος πού σκότωσε τόν πατέρα μου!
— Εκδίκηθηκε τήν προσβολή πού είχε γίνει στό δικό του. "Ο άγώνας ήταν τίμιος και κανένας ίνταλγκο δεν θά μπορούσε νά π'η τ'ο αντίθετο.
— "Εκείνη τή στιγμή, έφθασε ο Σ'Ις. "Ήταν άνεδοσμένος σ' ένα ύπεροχο άλ-όνο και τ'ο πλήθος τόν έπαινεμούσε μ' ένα τρολλό ένδοσιασμού.
— "Όταν άντίκρουσε τή Χιμένη, πού έξακολουθούσε νά μέν'η γονατιστή μπροστά στό βασιλιά, μία παράξενη χλωμάδα άπλώθηκε πάνω στό πρόσωπό του, αλλά τ'ο περιφανό βλέμμα του δέ λυγίσε καθόλου.
— Βασιλιά, έπρε, οι χ'ώρες σου είνε ελεύθερες και οι έχθροί σου β'σκοινται μακριά ή είνε χωμένοι κάτω από τ'η γ'η. Τ'ο έργο τού δικό μου τελείωσε! "Όσο γιά τ'η ζωή μου, σού άνήκει και μπορείς νά τήν διαθέσ'ης όπως θέλεις.
— "Ο Φερδινάνδος γύρισε τότε π'ός τ'η νέα:
— "Ωραία Χιμένη, έπρε, δέχομαι τήν αίτησί σου. "Αφού τ'ο έπιθυμείς, ο Σ'Ις θά πεθάν'η! Μά ή καρδιά μου δεν άντέχει γιά νά διατάξ'η τ'ο θάνατό του. Θά δώσ'ω σ'η τ'η διαταγή και οι άν'θρωποι μου θά σ'ε σ'ακούουν!
— Στά λόγια αυτά, ή Χιμένη σήκωσε τ'ο κεφάλι τ'ης και τ'ο βλέμμα τ'ης συναντήθηκε μέ τ'ο βλέμμα τού Σ'Ις. "Αλλά, άμέσως χαμ'ήλωσε τ'α μάτια τ'ης και έσ'επασε σ'ε λυγμούς...
— "Ο παλιός θ'όλος έπέστηγει αυτή τ'η συγκίνηση:
— "Τ'ο βλέμμα αυτό, λέει, είχε κάμει τ'ο θαύμα και ή Χιμένη άκουσε και π'ήλ'η μέσα στήν ψυχή τ'ης τ'η γλυκαία φωνή τού έρωτος... Γιατί, μ' όλο πού ζητούσε τ'ο θάνατό του, δεν είχε πούσει ούτε μία στιγμή ν' άγοστή τόν Ρουί Διάξ, τόν άστυγιοτή ήρωα...
— Βασιλιά, έπρε, λυπήσου μία δυστυχισμένη, πού δεν έφέρει πιά τί πρέπει νά σού ζήτησ'η και σ'αχ'ωθεσ'ε τ'ην!
— "Ο Φερδινάνδος διάταξε νά δηλητηριάσ'η τ'η Χιμένη στό παλάτι του και ο ίδιος προχωρώντας μπροστά, δεικνύθηκε τόν ήρωα.

— Αίγο καιρό άργότερα, οι κάτοικοι τ'ης Ζαμόρα μάθαιναν τούς γάμους τού Σ'Ις μέ τήν ώραία Χιμένη.
— Κι' όλοι πανηγύριζαν τ'ο χαρμόσυνο αυτό γεγονός, πού έσβυσε ένα παμπάλαιο μίσος και ένωσε δύο από τ'ς μεγαλύτερες οίκογένειες τ'ης Ισπανίας. "Ο ίδιος ο Φερδινάνδος όπερ'οφανεύονταν γιά δύο νέων ήταν τ'ο μεγαλύτερο κατορθώμα τ'ης βασιλείας του.

Μιά άνατριχιαστική ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

"Ανδ'ρωπος κατά μπουλντών
"Ός τόν περνούσαν αϊώνα άκόμη, οι κατώτερες λαϊκές τάξεις τ'ης Άγγλίας διασκέδάζαν συχνά μέ θαύματα βάνους και άγριο, πού θυμίζαν άρκεσί Ρωμαϊκό ίπποδρομο. "Ο Γάλλος όπερ'οιονόγραφος "Έκτωρ όφρανς, πού παροσκολούσ'ε άλλοτε μία τέτοια πάλη άνθρώπου μέ σκύλο, τήν περιέγραψε κατόπιν άδελώντ'ανα. "Απ' τήν περιγραφή του λοιπόν αυτή, θά πάρουμε τ'α π'ό σπαρτερίστ'α άποσπάσματα:
— Τ'α στοιχήματα έδιναν κι' έπαιρναν, όταν μπήκα στό ύπόγειο τ'ης ταβέρνας:
— Πέντε σελλινία γιά τόν Κρίπλου!...
— Δυό λίρες γιά τόν Μπούμ!...
— Δέκα λίρες!
— Είκοσι!
— Οι έργάτες κι' οι ύποπτοι τύποι, πού γέυ'εζαν τήν αίθουσα, έπαίζαν τ'ς κουσούδες λίρες σάν πεντάρες. "Ο στίβος δεν ήταν μεγαλύτερος από δυό τετραγωνικά μέτρα, υπ'έρως άλλα άρκετάς γιά τ'ο ιδιαίτερο είδος τού θαύματος...
— Στίς 8, άπλώθηκε σιωπή άπόλυτη στή σάλλα. "Η πόρτα τού β'θους άνοιξε.
— Κρίπλου!... Κρίπλου!... ούρλισσαν όλοι.
— Είχε παρουσιασθ'ί ένας σάρκινος όγκος, ένας ά-νάπ'ηρος γίγας γυμνός ως τ'η μέση. Τ'α πόδια του ήσαν κομμένα ως τ'α γόνατα, κι' απ' εκεί κι' έπάνω κλεισμένα μέσα σ' ένα πείσινο σακί. Προχωρούσε λοιπόν μέ τ'α τέσσερα, γρήγορος σάν κιμπιτ'ζ'η. Είχε άποκρουστική μορφή, κ'αμ'ηλό μέτωπο, κοντή μύτη, στόμα τεράστιο και φρύδια κοντρά. "Αφού καιρ'ήσε τ'ο πλήθος, στάθηκε δίπλα στόν ένα όπ' τους δυό νερούς πασάλοος τού στίβου, απ' όπου κρεμόταν σ' ένα καλκά μία ζώνη γυμναστικής. Τήν πέρασε σ'η μέση του και δέχθηκε έτσι στόν πάσαλο.
— Οι μύς φύσκωσαν στό ήράκλειο κορμί του. Τ'ο στίβος και τ'α μπράτσα του ήσαν γευστά από σπ'ηαία πληγών. Δυό δάκτυλα έλειπαν απ' τ'ο άριστερό του χέρι. "Έτρεφε τ'ο κορμί του μέ άμμο και, γιά νά χαμ'ογελάσ'η, έδεξε τ'α δόντια του.
— Τήν ίδια στιγμή, άκούστηκε βιαστικό ποδοβολητό ζώου, μία λαχανισμένη άνασπ'η και πνιγμένα μουγκρητά. "Ο θεαταί έξοσασαν σ'ε καινούργιες έ-π'ευφημίες και γέλια:
— Μπούμ!... Μπούμ!... Μπούμ!...
— Είχε έμφανισθ'ί ο δεύτερος παλαστής: "Ένα π'άλριο μπουλντόκ, μέ τ'ο φοβερό στόμα τού μισο-νοϊκτό. "Ο άσπεντικός του τ'ο τράβ'ε με πολλύν κόπο ως τ'ο δεύτερο πάσαλο και τ'ο έδεσε εκεί μέ τήν αλυσίδα του.
— "Ο σκύλος τέντωσε τήν αλυσίδα του, ναυνίζοντας λυσσασμένα. "Άρ'ηκε, όσο ένοιώζε τ'ο π'έσσο-κρέας, τ'ο ζεστό αίμα. "Άλλά κι' ο γίγας είχε άπ'ρίκει κι' αυτός. Π'ήρε τήν κλασική στάσι τού ήρωέ. "Ο άντιμετώπιζε μέ τ'ς γροθιές του τ'α φοβερά δόντια τού σκύλου. Μάλις ο διαπαιτήξ'ης έδωσε τ'ο σύνθημα ο άπεντικός τού σκύλου, πού τόν συγκρατούσε απ' τ'ο περιαίσιμό, τόν άφισε ελεύθερο. Τ'ο ζώο κύ-υπηε τόσο άπότομα, ώστε τ'ο τράνταγμα τ'ης αλυσίδας του τ'ο ξεναούριζε π'ός τ'ο πίσω. Χύμισε πάλι. Κι' άκούστηκε ένας κρότος ύπόκωπος, σάν νάπαζαν κόκκαλα. Είχε τ'ορξ'η τ'ο σ'αγόφι τού σκύλου απ' τ'η γροθιά τού κούτσ'ου.
— "Όταν δεινόνοι κι' οι δυό, έτσι ώστε δεν μπορούσαν ν' άπομακρυνθ'ούν πολύ απ' τόν κάθε πάσαλο, "Άλλά οι άποστάσεις είχαν υπολογισθ'ί σωστά και δίκαια: "Η γροθιά τού γίγαντος έφτανε τ'ο σκύλο, και τ'α δόντια τού ζώου μπορούσαν νά χυθ'ούν στό στίβος, α'ι στό μπράτσο τού άνθρώπου.
— Δεύτερη γροθιά έβ'ριξε κάτω τ'ο μολοσσό. Ξανα-σπ'ηκώθηκε μουγκρίζοντας.
— Τ'α σπ'ηαίσματα τού κόσμου ζητούσαν νά δώσουν κουράγιο στόν ένα ή στόν άλλο άντίπαλο. Τ'ο αίμα κυλούσε, απ' τόν άν'θρωπο κι' απ' τ'ο ζώο...
— Αυτό κράτησε πολύ, ως ένα τέταρτο τ'ης ώρας. "Η δεξιά γροθιά τού Κρίπλου άνεδοκατέβ'ινε σάν γύφτικη (βρασιάν). "Άλλά κι' ο σκύλος είχε δαγκώσει τ'ο άριστερό του χέρι και, σ'ε κάθε κτύπημά του, έ-κ'ωνε β'εθευτέρα τ'α δόντια τ'ης σ'ίς σάρκες.
— Ξετρελλαμένος, λυσσασμένος από θυμό και πόνο, ο Κρίπλου κτυπούσε, κτυπούσε όπου τύχαινε: ψ'ηλά, κ'αμ'ηλά, στά μάτια, σ'τ' αυτιά, σ'η μύτη τ'ο αϊμα τού σκύλου άνακατεύονταν μέ τ'ο δικό του. Είχε σ'ημορραγία από έλ'ερτά, άρχιζε νά χλωμιάζ'η απ' τ'ην ζώου, αλλά δεν τ'α κατάφερε.
— Τ'ο μάτι!... Τ'ο μάτι!... τού φώναζε ξεφηνικά μία γυναικα άνασπ'ημένη, σωστή μέγαιρα — ή φι-λεγάδα του, όπως έβ'εβα κατόπιν.
— "Αμέσως ο κούτσ'ος άκούστηκε τ'ο χέρι του σ'τό δάκτυλό, γιά ένα δευτερόλεπτο... Β'ήκε τ'ο μάτι τού και τ'ο τ'όβ'αλε. Τ'ο ζώο έσφίριζε τ'α δόντια σ'ε τ'αμ'ηροσύριζ'η έπ'ι τ'όν γ'έ, μέ τ'η γλ'όσσα έξω απ' τ'ο στόμα, σάν νά ζήτουσε νά πιήσ'η τ'ο μάτι του. πού κρεμόταν βγαλμένο απ' τήν άδειανή κόγχη του!...
— Αίοςος!... Αίοςος! "Ατιμο κόλπο! φώναξαν ό-σοι έκαναν τ'α στοιχήματά τους, ενώ ο νικητής, ά-διάφορος, τινάζε πάνω σ'ίς πλακάς τ'α κόκκινα κύ-ματα τού αίματος πού κυλούσαν απ' τ'ο καταρ'ω-μένο μπράτσο του...
— ΕΚΤΩΡ ΟΦΡΑΝΣ

ΜΙΑ ΤΙΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κατά τα μέσα του 14ου αιώνα, τρεις έμποροι από τη Γένοβα συναντήθηκαν τυχαία στη Βενετία όπου ο καθένας πήγαινε για υποθέσεις του. Ο ένας ήταν παντρεμένος και οι δύο άλλοι άγαμοι.

Μία μέρα, εκεί που μιλούσαν για τις γυναίκες, ο πόντος ένας είπε πως δεν υπάρχει στον κόσμο καμιά ενάρετη γυναίκα, η αν υπάρχει, διατρέχει την τιμή της γιατί δεν βρέθηκε άκοιμη άνδρας ικανός να την κατακτήσει.

Ο άλλος έμπορος που ήταν νεοπαντρός, έχοντας απόλυτη πεποίθηση στην πίστη της συζύγου του έφερε αντιρρήσεις και υπεστήριξε πως ο συνομιλητής του δεν ήξερε καλά τις γυναίκες. Ο νέος πρότεινε να στοιχηματίσουν επί της τιμής της συζύγου του άφου είχε τότε εμπιστοσύνη σ' αυτή. Ο νεοπαντρός δέχτηκε το στοιχημα και κατέθεσε όλα τα μετρητά, με τα οποία έμπορεύονταν και τα οποία άνηρχοντο σε όκτω χιλιάδες χρυσά φιορίνια. Αν ο νεαρός έμπορος κατάρθανε να εξασκήσει τη γυναίκα του φιλώ του, θα κέρδιζε αυτό το τεράστιο ποσό. Ο σύζυγος υποσχέθηκε πως δεν θα είδω ποτέ κανένα σχετικά την συζύγου του και ο αντίπαλός του ανέκρινε για τη Γένοβα προς εκτέλεση του τολμηρού σκοπού του.

Μόλις έφθασε εκεί, ο νεαρός πήγε και βρήκε μία γρή, ικανή για κάθε είδους βρωμοδουλειά που καθόταν δίπλα στο σπίτι της γυναίκας στο δώματι του. Της πρόσφερε ένα γενναίο φιλόδοξο και της ζήτησε πληροφορίες για την γειτονιά της. Η απάντησή του πήρε ήταν όμως απογοητευτική. Η γρή τον βεβαίωσε πως άδικα θάχανε τον καιρό του προσπαθώντας να την κατακτήσει.

Ο νέος δεν απέλλιπτο. Παράγγειλε να του κατασκευάσουν ένα μεγάλο σεντούκι, μήτε μέσα σ' αυτό και παρακάλεσε τη γρή να τον μπασί με κάθε τρόπο στο σπίτι της γειτονιάς της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

Η γυναίκα του έμπορου που συμπάσθεσε τη δουλειά, μη βρίσκοντας σ' αυτό τίποτε το όπιο δέχτηκε να φιλώ το σεντούκι στο δώματι της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

Η γυναίκα του έμπορου που συμπάσθεσε τη δουλειά, μη βρίσκοντας σ' αυτό τίποτε το όπιο δέχτηκε να φιλώ το σεντούκι στο δώματι της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

Η γυναίκα του έμπορου που συμπάσθεσε τη δουλειά, μη βρίσκοντας σ' αυτό τίποτε το όπιο δέχτηκε να φιλώ το σεντούκι στο δώματι της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

Η γυναίκα του έμπορου που συμπάσθεσε τη δουλειά, μη βρίσκοντας σ' αυτό τίποτε το όπιο δέχτηκε να φιλώ το σεντούκι στο δώματι της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

Η γυναίκα του έμπορου που συμπάσθεσε τη δουλειά, μη βρίσκοντας σ' αυτό τίποτε το όπιο δέχτηκε να φιλώ το σεντούκι στο δώματι της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

Η γυναίκα του έμπορου που συμπάσθεσε τη δουλειά, μη βρίσκοντας σ' αυτό τίποτε το όπιο δέχτηκε να φιλώ το σεντούκι στο δώματι της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

Η γυναίκα του έμπορου που συμπάσθεσε τη δουλειά, μη βρίσκοντας σ' αυτό τίποτε το όπιο δέχτηκε να φιλώ το σεντούκι στο δώματι της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

Η γυναίκα του έμπορου που συμπάσθεσε τη δουλειά, μη βρίσκοντας σ' αυτό τίποτε το όπιο δέχτηκε να φιλώ το σεντούκι στο δώματι της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

Η γυναίκα του έμπορου που συμπάσθεσε τη δουλειά, μη βρίσκοντας σ' αυτό τίποτε το όπιο δέχτηκε να φιλώ το σεντούκι στο δώματι της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

Η γυναίκα του έμπορου που συμπάσθεσε τη δουλειά, μη βρίσκοντας σ' αυτό τίποτε το όπιο δέχτηκε να φιλώ το σεντούκι στο δώματι της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

Η γυναίκα του έμπορου που συμπάσθεσε τη δουλειά, μη βρίσκοντας σ' αυτό τίποτε το όπιο δέχτηκε να φιλώ το σεντούκι στο δώματι της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

Η γυναίκα του έμπορου που συμπάσθεσε τη δουλειά, μη βρίσκοντας σ' αυτό τίποτε το όπιο δέχτηκε να φιλώ το σεντούκι στο δώματι της.

Η γρή πήγε τότε και βρήκε τη γυναίκα του έμπορου και την παρακάλεσε να της φιλώ ένα μέσο στο δώματι της ένα σεντούκι με πολυτιμα πράγματα γιατί εκείνη τη νύχτα θα λείπε και φοβόταν μήπως της το κλέψουν. Την έπεισε θάρχεσαν να το αναλάβει.

μου και πήγαίνε τα δια μαζί στον κύριο σου.

Έτσι κι έγινε. Όταν η άτυχη γυναίκα έμεινε ολομόναχη στην ερημιά εκείνη έρεξε σε μια σπάνη βρήκε ένα τοσπάνο και τον παρακάλεσε να αλλάξουν τα ρούχα τους. Έκείνος προθυμοποιήθηκε βέβαιονα την πολυτιμή φορέσει της άγνωστης και της έδωσε τα τριμμένα ρούχα του.

Ύστερα απ' αυτό η γυναίκα του έμπορου, μεταμφιεσμένη έτσι σε άνδρα τράβηξε για την άκρογυαλιά, βρήκε εκεί ένα αραγμένο πλοίο και παρακάλεσε τον πλοίαρχο να την πάρει μαζί του ως ναύτη. Έκείνος δέχτηκε και την άλλη μέρα το πλοίο έκανε πανιά για την Αλεξάνδρεια.

Εκεί, η γυναίκα του έμπορου ζήτησε δουλειά για να μπορέσει να ζήσει. Έφτασε έτσι στο παλάτι του χαλίφη βρήκε τον αρχιμαγειρό και τον παρακάλεσε να την πάρει κοντά του για βοηθό, δεδομένου ότι ήξερε να μαγειρεύει ναυμάσια. Έκείνος την πήρε κι έμεινε τόσο εύχαριστημένος ώστε συχνά την άφηνε να ετοιμάζει μόνι της τα φαγητά.

Μία μέρα ο Χαλίφης βρήκε το φαγητό εξαιρετικά νόστιμο και θαυμάζοντας ότι το είχε ετοιμάσει ο βοηθός του αρχιμαγειρό, τον κάλεσε κοντά του και έπεισε του άρεσε το παρουσιαστικό του τον διώρισε αρχιμαγειρό των άνακτορων και άρχιτοίχο του έδωσε τον βαθμό του εκατόνταρχου.

Μία μέρα πού γινόταν στα περίχωρα της Αλεξάνδρειας κάποιο μεγάλο πανηγύρι, ο Χαλίφης κάλεσε τον ανούσιον εκατόνταρχο του και τον έπεισε να έλθει να πάρει την τάξη. Μεταξύ των διαφόρων εμπορών που βρίσκονταν στο πανηγύρι ήταν κι ο νεαρός έμπορος ο οποίος είχε κερδίσει άλλοτε το στοιχημα εις βάρος του συζύγου της.

Καθώς λοιπόν ο εκατόνταρχος, η καλλίτερα η γυναίκα του έμπορου περνούσε απ' τη σκηνή του, είδε ανάμεσα στις άλλες προματείες του και το χρυσό ασμανοκόλλητο δαχτυλίδι που της είχε κλέψει απ' το συρτάρι της.

Το πήρε άμέσως στα χέρια της το κυτταξε προσεκτικά και ζήτησε να μάθω ποιοι στοίχιζε. Ο έμπορος της είπε τότε πως δεν το πουλούσε γιατί το θυμίζει μια ωραία περιπέτεια της ζωής του.

Η γυναίκα του έμπορου υποψιάστηκε τότε και παρακάλεσε τον έμπορο να της διηγήσει την περιπέτεια του αυτή. Ο νεαρός πραγματευτής δέχτηκε και της άφηγήθηκε όλη την ιστορία. Έτσι η γυναίκα του έμπορου έμαθε σε ποιά αίτια φερόταν το μέρος του συζύγου της. Συνέλαβε τότε τον έμπορο και τον φιλώσε.

Ύστερα παρουσιάστηκε στον Χαλίφη και τον παρακάλεσε να στείλει ένα πλοίο στη Γένοβα και να μεταφέρει στην Αλεξάνδρεια το σύζυγό της, χωρίς όμως να του αποκαλύψει πως είναι γυναίκα. Ο Χαλίφης προθυμοποιήθηκε να εξυπηρετήσει τον εύνομιον του εκατόνταρχο κι έτσι ύστερα από λίγο καιρό βρισκόταν και ο άλλος έμπορος στην Αλεξάνδρεια.

Μπροστά στο Χαλίφη ο νεαρός πραγματευτής αναγκάστηκε να δηλώσει την αλήθεια. Άμέσως τότε ο εκατόνταρχος φάνεσε το πραγματικό του φυτό και την ταυτότητα του και παρακάλεσε το Χαλίφη να του δώσει την άδεια να φύγει μαζί με το σύζυγό της που είχε ναυαγίσει κλαίοντα μπροστά της και της ζήτησε συγγνώμη.

Ο Χαλίφης χάρισε άπειρα δώρα στο ευτυχισμένο ζεύγος και διέταξε να κρεμάσουν άναπόφα των άπασιων πραγματειών.

Ο Χαλίφης χάρισε άπειρα δώρα στο ευτυχισμένο ζεύγος και διέταξε να κρεμάσουν άναπόφα των άπασιων πραγματειών.

Ο Χαλίφης χάρισε άπειρα δώρα στο ευτυχισμένο ζεύγος και διέταξε να κρεμάσουν άναπόφα των άπασιων πραγματειών.

Ο Χαλίφης χάρισε άπειρα δώρα στο ευτυχισμένο ζεύγος και διέταξε να κρεμάσουν άναπόφα των άπασιων πραγματειών.

Ο Χαλίφης χάρισε άπειρα δώρα στο ευτυχισμένο ζεύγος και διέταξε να κρεμάσουν άναπόφα των άπασιων πραγματειών.

Ο Χαλίφης χάρισε άπειρα δώρα στο ευτυχισμένο ζεύγος και διέταξε να κρεμάσουν άναπόφα των άπασιων πραγματειών.

Αιώνια γυναίκα

Είνε μία τίγρις ή γυναίκα αλβανική...

(Στίχος άραδικού τραγουδιού)

Έκείνος: Σε λατρεύω!... Πές μου, γλυκεριά μου άγάπη, τί θές από μένα;

Έκείνη: Όχι!... Σκεδόν τίποτε... Έκείνος: Τι καλή που είσαι!... Πόσο λίγα που μου ζητάς!... Μα πές μου πού καθαρά, άγαπημένη μου, τί θάθελες άκριδώς να σου χαρίσω;

Έκείνη: Σου είπα, σκεδόν τίποτε. Άφου έπιμένεις όμως να σου ζητήσω κάτι, θέλω πρώτα πρώτα όλα τα λουλούδια της Άνοιξης κι όλα τ' άστέρια της νύχτας!

Έκείνος: Σου τα προσφέρω στούς στίχους μου, άγαπημένη μου.

Έκείνη: Θέλω άκόμη ένα μέγαρο με έπιπλα πολυτελή.

Έκείνος: Θα το έχω.

Έκείνη: Θέλω δώδεκα άλογα για τις κούρες, άπ' τα καλύτερα που υπάρχουν στον κόσμο.

Έκείνος: Θα σου αγοράσω τα δώδεκα ωραιότερα άλογα του κόσμου.

Έκείνη: Θέλω να φορώ τα ωραιότερα και κομψότερα φορέματα και όλων των ειδών τα καπέλλα!

Έκείνος: Θα σου άνοιξω άπερίριστη πίστωση στα μεγαλύτερα καταστήματα μόδας και νεωτερισμών.

Έκείνη: Θέλω επίσης κοσμήματα από το πιο καθαρό χρυσάφι και τα πιο σπάνια πετράδια.

Έκείνη: Θα έργασθω σκληρά για να στα εξασφαλίσω κι αυτά, άγαπημένη μου.

Έκείνη: Κι έπειδή ο άγαπημένος μου ποθώ να είναι μεγάλος άνδρας, θέλω να γράψης πολλά άριστουργήματα για τα όποια να μιλά ο δλος ο κόσμος.

Έκείνος: Θ' άρχίσω σήμερα κιόλας.

Έκείνη: Θα ήθελα να είσαι πρόθυμος και ν' άτιμασθής άκόμη, άρκει να το θελήσω εγώ. Γι' αυτό, θα μου δώσης ένα τσέκ στο όπιο δάχνης πλαστογραφήσει την ύπογραφή ενός μεγάλου τραπεζίτου.

Έκείνος: Αυτό είναι το μόνο εύκολο!

Έκείνη: Έμαθα πως έχεις γυναίκα με στεφανί και τρία παιδιά. Μου είπαν επίσης πως έχεις και μία γρή υπερίτερα της οποίας είσαι ο μόνος προστάτης. Θέλω να πάψης να φροντίζης για όποιονδήποτε άλλον εκτός από μένα.

Έκείνος: Έχεις τον λόγο μου πως θα τους εγκαταλείψω στο έλεος του Θεού.

Έκείνη: Θέλω μία θαλαμγύ, την πιο πολυτελή και πιο γρήγορη του κόσμου, για να σκίζω μ' αυτή τις θάλασσες!

Έκείνος: Θα την έχω κι' αυτή, άγάπη μου!

Έκείνη: Θέλω να κάνω κάθε μέρα μπάνιο μέσα στα πιο άκριδα άρώματα και μέσα σε γάλα έλαφιών!

Έκείνος: Θα σου γίνω κι' αυτό το χατήρι, άγγελέ μου.

Έκείνη: Θέλω να κυνηγήσης ό γίγας, να σκοτώσης και να μου φέρης τα δέρματα των πέν άγριων θηρίων που ζουν στις ζούγκλες!

Έκείνος: Θα το κάνω κι' αυτό, φως των ματιών μου!

Έκείνη: Θέλω να είσαι δούλος μου, να σέρνεσαι στα πόδια μου. Κι' όταν σου πω: «Πήγαινε απ' το παράθυρο του έκτου ποτώματος!» να το κάνης άόισταχτα.

Έκείνος: Σου όρκίζομαι ότι θα κάνω ό,τι με προστάξεις. Άλλά πές μου τώρα άγγελέ μου. Άφου σου τα προσφέρω όλα αυτά τι θα έχω ως αντάλλαγμα των θυσιών μου και της άπειραντης άγάπης μου για σενα;

Έκείνη: Τι θα έχω; Θα έχω την χαρά και την ικανοποίησι ότι μου σέφερες ό,τι σου ζητάσα!

ΚΑΤΟΥΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΜΑΡΙΟ ΑΑ ΣΤΕΛΛΑ

ΜΑΡΙΟ ΑΑ ΣΤΕΛΛΑ

ΜΑΡΙΟ ΑΑ ΣΤΕΛΛΑ

ΜΑΡΙΟ ΑΑ ΣΤΕΛΛΑ

Τα καλορίζικα

Η Έφταλία ντύθηκε, στολίστηκε κι' είπε στον άντρα της:

—Θα πάω, Νικολάκη μου, μη μου κοινοτροπάρης. Άκούς ν' άρραβωνιάζεται η κόρη τ' αδερφού μου, και να μη πάω να δω από πού βαστά η σκούφια του γαμπρού! Δεν έχω εμπιστοσύνη στη λωλοκουδούνα τη νύφη μου.

Και την άλλη μέρα πρωί-πρωί βρέθηκε η Έφταλία στην Κοκκινιά.

—Ήρχα να σάς δω, και να πω τα καλορίζικα, είπε. Γέσσερα χρόνια τώρα με τού γιοκλαμάδες, τα πόστα μπλόκα, και τα φερμπότα, σάς λαχταρούσα! Μάρτυρά 'χω το Θεό.

Και γυρίζοντας σ' ένα νέο ποτάν στο πλάι τ' άνηψιάς της ρώτησε:

—Τού λόου σου θάσαι ο γαμπρός;

—Ναι, θεία Έφταλία, ήθελε νάρχαιτο, το βίζιτο, της άπάν-

χουμε να σου κάνουμε το μπράσο τησ άκείνος.

—Μπράδο παλληκάρι μου. Μα και το κορίτσι που παίρνεις είναι από σόι, δαχτυλοδείχτούμενο! Να την προσέχης τη Ζαχάρα μας.

—Την άγαπάω τρία χρόνια! είπε ντροπαλά ο νέος.

—Έτσι έ; ξεφώνισε η Έφταλία. Μωρή νύφη μου, κοιμούσυνα; Εύτυχός που θα την πάρη. Άγχαλα δά και σ' τα ίδια τά-κανες με τον άδελφό μου, τέσσερα χρόνια τον ήθαζες κρυφά απ' το πορτί, και σ' είχε ο μαχαλάς, κι' ούλο το Τσαίρη-Μπαζέ μπορούμλο!

Κι' άμέσως άνοιξε το μπράσο τησ και τούς είπε:

—Ήφερα ένα ματινέ, γιατί μία πορχα, θα κάτσω κι' ένα-δύο μέρες να σάς χορτάσω, ν' αλλάξω και τον άγέρα μου.

Κι' εδώς άρχισε κοντράλο, και κομψότατο μέσο στο σπίτι. Τό ένα της βρωμά, τ' άλλο της μουρίε, δίνει διαταγές. Κατακοπεί το γαμπρό, δά φορκίζει όσο βλέπει να καθέται πλάι στη Ζαχάρα, κι' όλο να της κρυφουλιά, κι' όλο να την άγκαλιάζει.

—Καλέ άδερφέ μου! ξεφώνισε ένα βράδυ άφρισμένη, τί είναι έτούτα τα πέν-πένινα, και τα ραζιλίκια; Πώς τα ντυγαντάς, πως κάνεις κομπόλ να την πασπατεύη μπρός στα μάτια σου;

Ο άδελφός της που την ήξερε κάνει υπομονή. Κι' η Έφταλία μπαίνει και βγαίνει και ρουθούνιζει, κι' έπιτρείει το ζευγάρι.

—Έτσι μοδράχεται, να της στρίψω το λαρύγγι! μουρμουρίζει ο νέος.

Και για να δώση τόπο στην όργη, παίρνει την άφοφαί να πάνε σ' ένα σινεμά με την άρραβωνιαστικιά του.

—Τι, να πάτε σε σινεμά; φωνάζει λυσσασμένη η Έφταλία. Άκου παλληκάρι μου, μόν' αυτό δέ θα γίνη ντυνιαντί! Έκτός αν έρχη ματζού κι' ο κύρης τησ. Κι' έπειδή ο άρχαίς-μπουνταλάς ο άδερφός μου κοιμάται πάντα μέσ' στα σινεμά, θάρχω κι' εγώ ματζού σας, να βλέπω τί γίνεται. Στο σόι μας μούτζαλιές δεν χωρούνε.

Ο άδερφός της της που την ήξερε κάνει υπομονή. Κι' η Έφταλία μπαίνει και βγαίνει και ρουθούνιζει, κι' έπιτρείει το ζευγάρι.

—Έτσι μοδράχεται, να της στρίψω το λαρύγγι! μουρμουρίζει ο νέος.

Και για να δώση τόπο στην όργη, παίρνει την άφοφαί να πάνε σ' ένα σινεμά με την άρραβωνιαστικιά του.

—Τι, να πάτε σε σινεμά; φωνάζει λυσσασμένη η Έφταλία. Άκου παλληκάρι μου, μόν' αυτό δέ θα γίνη ντυνιαντί! Έκτός αν έρχη ματζού κι' ο κύρης τησ. Κι' έπειδή ο άρχαίς-μπουνταλάς ο άδερφός μου κοιμάται πάντα μέσ' στα σινεμά, θάρχω κι' εγώ ματζού σας, να βλέπω τί γίνεται. Στο σόι μας μούτζαλιές δεν χωρούνε.

Ο άδερφός της της που την ήξερε κάνει υπομονή. Κι' η Έφταλία μπαίνει και βγαίνει και ρουθούνιζει, κι' έπιτρείει το ζευγάρι.

—Έτσι μοδράχεται, να της στρίψω το λαρύγγι! μουρμουρίζει ο νέος.

Και για να δώση τόπο στην όργη, παίρνει την άφοφαί να πάνε σ' ένα σινεμά με την άρραβωνιαστικιά του.

—Τι, να πάτε σε σινεμά; φωνάζει λυσσασμένη η Έφταλία. Άκου παλληκάρι μου, μόν' αυτό δέ θα γίνη ντυνιαντί! Έκτός αν έρχη ματζού κι' ο κύρης τησ. Κι' έπειδή ο άρχαίς-μπουνταλάς ο άδερφός μου κοιμάται πάντα μέσ' στα σινεμά, θάρχω κι' εγώ ματζού σας, να βλέπω τί γίνεται. Στο σόι μας μούτζαλιές δεν χωρούνε.

Ο άδερφός της της που την ήξερε κάνει υπομονή. Κι' η Έφταλία μπαίνει και βγαίνει και ρουθούνιζει, κι' έπιτρείει το ζευγάρι.

—Έτσι μοδράχεται, να της στρίψω το λαρύγγι! μουρμουρίζει ο νέος.

Και για να δώση τόπο στην όργη, παίρνει την άφοφαί να πάνε σ' ένα σινεμά με την άρραβωνιαστικιά του.

—Τι, να πάτε σε σινεμά; φωνάζει λυσσασμένη η Έφταλία. Άκου παλληκάρι μου, μόν' αυτό δέ θα γίνη ντυνιαντί! Έκτός αν έρχη ματζού κι' ο κύρης τησ. Κι' έπειδή ο άρχαίς-μπουνταλάς ο άδερφός μου κοιμάται πάντα μέσ' στα σινεμά, θάρχω κι' εγώ ματζού σας, να βλέπω τί γίνεται. Στο σόι μας μούτζαλιές δεν χωρούνε.

Ο άδερφός της της που την ήξερε κάνει υπομονή. Κι' η Έφταλία μπαίνει και βγαίνει και ρουθούνιζει, κι' έπιτρείει το ζευγάρι.

—Έτσι μοδράχεται, να της στρίψω το λαρύγγι! μουρμουρίζει ο νέος.

Και για να δώση τόπο στην όργη, παίρνει την άφοφαί να πάνε σ' ένα σινεμά με την άρραβωνιαστικιά του.

—Τι, να πάτε σε σινεμά; φωνάζει λυσσασμένη η Έφταλία. Άκου παλληκάρι μου, μόν' αυτό δέ θα γίνη ντυνιαντί! Έκτός αν έρχη ματζού κι' ο κύρης τησ. Κι' έπειδή ο άρχαίς-μπουνταλάς ο άδερφός μου κοιμάται πάντα μέσ' στα σινεμά, θάρχω κι' εγώ ματζού σας, να βλέπω τί γίνεται. Στο σόι μας μούτζαλιές δεν χωρούνε.

Ο άδερφός της της που την ήξερε κάνει υπομονή. Κι' η Έφταλία μπαίνει και βγαίνει και ρουθούνιζει, κι' έπιτρείει το ζευγάρι.

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Μερικές φωτογραφίες ήθελε να βγάλη για τη νέα ταυτότητα του ο Πρόδρομος. Είχε αναβάλει πολλές φορές αυτή την φασαρία αλλά στο τέλος ηλπίσας να τελειώσει η προθεσμία και αναγκάστηκε να πάη σ' ένα φωτογράφο. Ήταν ένα μεγάλο φωτογραφείο της όδου Σταδίου. Στάθηκε απ' έξω, είδε στη βιτρίνα νεαρούς να μειδιούν, κυρίες να κυττούν ρεμβαστικά, άλλοι να κρατάνε το τσιγάρο, άλλοι να σπέκονται άγρια και κατσούφικα. Είδε και γυναίκες φωτογραφημένες μισόδυτους και απέστρεψε το πρόσωπο μουμουρίζοντας:

—Βαί-βαί-βαί έτεφίζ καρί!

Μπρίκε.

—Πού είναι μπέ;

—Ποιος κύριε;

—Φωτογράφος κούζουμ.

—Εγώ είμαι.

Τόν κυττάει από πάνω ως κάτω, δεν του γέμισε το μάτι ο φωτογράφος:

—Άμα φωτογράφος μεγάλω άνθρωπο ένεσαι, μάτι σου να γεμίρη. Καταλαβαίνεις; Έσύ... Ιξέρεις, κούζουμ, να βγάλης φωτογραφία;

Ο φωτογράφος ξεροδόνει. Κυττάει με τη σειρά του τον περιεργό πελάτη από πάνω ως κάτω και είπε:

—Θέλετε φωτογραφία κύριε;

Ο νέος μηχανικός Χάουλαντ φτάνει στις παγωμένες εκτάσεις του Καναδά, στο λιμάνι του Πρίγκιπα Λαΐντρου για να πάρει ο έλκυο στο Βεκουόσκο και να επωφεληθεί στα έργα που γίνονται εκεί. Στον Πρίγκιπα Λαΐντρου όμως του συμβαίνουν αλλοτρώτες περιπέτειες. Μια παγετόφορη, νέα, η Γιέλλα, τον παρενοχλεί σε μια ενέδρα - ακούσιως της οδηγεί φαίνεται - όπου παρ' όλο να τον σκοτώσουν, αν δεν επενέβαινε στην κρίση του στιγμή ένας υγιής, ο Ματέο Ίντο. Ο Χάουλντ ερωτεύεται φλογερά τη Γιέλλα και συγχρόνως αντιπαρατίθεται διασπορά του πυρηνίου της έκρηξης του επιδόκιμου... Δεν κατορθώνει όμως να εξακριβώσει τίποτε και φεύγει από το Βεκουόσκο. Βρίσκει όμως κι' εκεί τους φίλους του ανησυχούς, τρομαγμένους. Κάποιο πυρηνίο απλώνεται επάνω σ' όλη... Κάποιος άορατος κίνδυνος...

τὸ μέγα, ψεύδους, δεν εἶναι ἀσχημα εἰ-
νοντας τὸν ἐξέστησε ὁ μηχανικός, τελειώ-
τατά του γιατί ὁ Γκρέγκου και ὁ Τόρν ἐγ-
κατέλειψαν αὐτὸ τὸ σπίτι.

Γύρισε κατόπιν στὸ μεγάλο δωμάτιο
ἐξέλασε τὸ παλτό καὶ τὸ κεφάλαιο του καὶ
γύωτερα, ὁ Τεκκπιν ἐμφανίσθηκε στὸ ἀνοι-
γματο πύρρον πρῶτον ἀπὸ τὸ χέρι ἐ-
νος μέγα δὲ γυναικός.

Μία κραυγὴ γεμάτη ἐκπληξὴ ἔξωρε ἀπὸ
τὸ χεῖλι τοῦ Χόουιντ, κῶς ἀντίκρισε
τὸ ἀποσκελετωμένο πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ
ἀνθρώπου. Στὰ μάτια τοῦ Χόουιντ ὁ
ὄψεως, ἄλλοτε, τὸν τύπο τοῦ Τόρν ἐκπρό-
σθετο, ὅμως, τὸν τύπο τοῦ Τόρν ἐκπρό-
σθετο, τὸν ἐκπρόσθετο, τὸν ἐκπρόσθετο
ὁ Χόουιντ, τὸν ἐκπρόσθετο, τὸν ἐκπρόσθετο
καὶ μὲ τὴν ῥάχη του ἔναν ἀνθρώπου ἐκπρόσθετο,
καὶ ὁ Χόουιντ ἐκπρόσθετο, τὸν ἐκπρόσθετο
μέγα γυναικός ἐκπρόσθετο, τὸν ἐκπρόσθετο
τὸ χεῖρι εἶπε τὸ ἐκπρόσθετο, τὸν ἐκπρόσθετο
ἐκπρόσθετο.

Ὁ Τόρν ἔλασε πρῶτος τὴν αἰσθή-
ση. —“Ε, Τζάκι φωνάζει. Τὴν ὁδοὸν εἶπε
μοῖς καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
—“Ὅχι, γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ θροῦ, Τόρν.
Γιὰ τὴν αἰσθήση, ἐκπρόσθετο, τὸν ἐκπρόσθετο
ἀλλήλας τὸν ἴσα τόσο πολὺ ἀλλανγμένο
καὶ τὴν ῥάχη πῶς καὶ οὐ.
— Εἶπε θροῦ, φῆλε μου, ἐκπρόσθετο μὴ ἐκ-
νευρικό γέλιο ὁ Τόρν, πῶς δὲν με ῥο-
κός πεδῶμένο. Ἐκπρόσθετο πῶς ἐκπρόσθετο
ῥοκός ῥοκός κῶς ἐκπρόσθετο πῶς ἐκπρόσθετο
καὶ τὴν ῥάχη, δὲ μὴ τὴν ῥάχη, τὴν ῥάχη
ῥοκός.

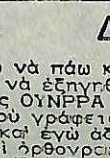
ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Διανομή

Λέω να πάω κατ' εὐθεί-
για νὰ ἐξυμνήσω σπείδι
στῆς ΟΥΝΝΕΡΑ τὴ γαρφεῖα
— πὺν γράφεται μὲ δύο ρό,
ἀν καὶ ἐγὼ ἀδιαφορῶ
περὶ ὁρθονομία —
Τὸν Πρόεδρο, λοιπόν, θὰ ἰδῶ
νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅς' ἀπ' τὰ δο-
γιατὶ καθ' ὁστεράει
καὶ δὲν μοιράζει δηλαδὴ,
στὸν κόσμο ἐνδο- καὶ ὑποδι-
ποῦ ὅλο παλὰ φορεῖ.

Καὶ θὰ ζητήσω καὶ γιὰ
(μὲ
στὶς πρῶτες τὶς δια-
(νομέ-
γιὰ τὸ δικό μου μπόι,
ἐνὰ ζευγάρὶ ἔξτρα σὶκ
καὶ καθυοράκι ἐξαντρίκ
καὶ φῖνο κουμπολόι.
Κι' ὅταν, λοιπόν, θὰ
(τὰ φορῶ
στὴν πόλι θὰ κυκλοφο-
(ρῶ
λὶν ὑπερσφάνως,
καὶ θὰ ποζάρω δηλαδὴ
μὲ νέα ἐμφάνσι: εὐτε-
(δῆ
— μάνγας ἀμεοκᾶνος...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Δίστασε για μία στιγμή. 'Αλλά' άμέσως έπειτα, πήρε το περιστροφικό του, σπληνώθηκε αποφασιστικά πλάι στην πόρτα και την άνοιξε απότομα με το αριστερό χέρι. 'Εάν ο έπισκέπτης ήταν έχθρος, θα τον έκανε, χωρίς αμφιβολία, να πληρώσει πολύ ακριβά το τόλμημά του.

'Αλλά' ή όρμη του έπεσε άεσως. Και καρωμένος στη θέση του, άνικανός να προσφέρει και την παραικρότερη λέξη, είδε να περνά μίσο στο δωμάτιο τή γυναίκα που τήν είχε έπιθυμήσει περισσότερο από ό,τι ποτέ άλλο στον κόσμο και που είχε πάρει μία τόσο μεγάλη θέρη έίσο στην ζωή του, από τή στιγμή που είχε φθάσει στο λιμάνι του Πρίγκιπα 'Αλβέρτου.

Έρχοταν ως σίλη ή έχθρα;
'Ο Χόουλαντ δέν θα μπορούσε να τό πη.

IV

Η ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ

Ξανάκλεισε τήν πόρτα πίσω του και γύρισε προς τή νέα. Δέν είχε προσφέρει άκόμη ούτε λέξη. Χωρίς να τό καταλαβή, ύπσκοντονος στο ένστικτό του και μόνο, είχαν άπλώσει τά χέρια προς τό μένος τής, άναζητώντας τή δική τής.

Έκείνη δίστασε και έκανε ένα βήμα προς τό πίσω. 'Αλλά' ο Χόουλαντ είχε βρεθ- ή μ' ένα πόδιμα κοντά τής και, κυττάζοντας τήν στό μάτια, ρώτησε:

— Γιατί έφύνατε;

Είχε προσφέρει πολύ ήμερα αυτά τά λόγια, χωρίς κανένα παράπονο, χωρίς καμμία πικρία.

— Σας είπα φέμισμα, άπάντησε εκείνη με φωνή που μόλις άκούονταν. Σας.

Δέν κατόρθωσε ν' αποτελειώσει τή φράση τής. Είχε σωρίσει μόλις τώρα σ' ένα κάθισμα και, κρύβοντας τό πρόσωπο μέσο στό χέριο τής, είχε ξεσπάσει σε λυγμούς.

'Η βθεσία αυτή συγκίνησι νέμειζε με μία παράξενη χαρά τήν ψυχή του Χόουλαντ. 'Οχι, πώς χαίροταν γιά τή λύπη τής. 'Αλλά γιατί ή λύπη τής αυτή τό έδινε τήν άπόδειξη πώς είχε μεταμελήσει γιά τήν πράξη τής.

Ήρθε σιγά κοντά τής. 'Η γούνινη τόκα τής νέας είχε πέσει πάνω στο τραπέζι και τό πυκνά όλόμοσρο μαλλιά τής είχαν ξεφυθή στους ώμους τής. Το χέρι του Τζακ δίστασε, γιά μία στιγμή, προτού ν' άκούμνησει πάνω στο σκυμμένο αυτό κεφάλι.

— Κάποτε, είπε, τονίζοντας τή λέξη του, ο φίλος που λέει φέμισμα είναι ο μόνος ελίκρινος φίλος. Είμαι βέβαιος ότι σάς ύποκρέωσαν να πείτε φέμισμα.

— Τό πιστεύετε; ρώτησε εκείνη. Πιστεύετε ότι με ύποκρέωσαν να πω φέμισμα;

Είχε σκώσει τό κεφάλι τής και, κυττάζοντας τον στό μάτια, περίμενε με άγωνία τήν άπάντησή του.

— Ναι, άπάντησε ο Χόουλαντ. Πιστεύω ότι σάς ύποκρέωσαν να πείτε φέμισμα.

'Η φωνή του ήταν ήρεμη και σταθερή. Κι' άλλα λόγια ανέβαιναν από τήν καρδιά του στό χέλιο του. 'Αλλά δέν τά άπείρασε να βγούν από τό στόμα του. 'Η έκπληρα του και ή λαβή των μισιών του υιοθέτησε καλύτερα γιά τά σίσήματα που ύποκρούριζαν τήν ψυχή του. 'Η νέα τό άντενσε και τό σίμα έβλεπε κατασκόκινα ά μάγουλά τής. Με μία ένστικτική κίνηση, άποτρεβήθηκε άμέσως από κοντά του.

— Πιστεύω ότι δέν θα υιο πείτε ποτέ μία φέμισμα, πρόσθεσε ο Χόουλαντ.

Άνασκόπωσε τό κεφάλι τής και σπληνώσε ά μεγάλα μάτια τής επάνω του.

— 'Οχι, είπε. Δέν θα σάς πω ποτέ μία φέμισμα. Με πιστεύετε τώρα;

— Ναι.

— Τότε, πρέπει να γυρίσετε άμέσως στό ότο. 'Ηρθε άπόψε γιά να σάς τό ξαναπώ, γιά να σάς προσκαλέσω να φύγετε. Δέν δέν φύγετε αύριο...

Δέν ύπόρεσε ν' αποτελειώσει τά φράσις. 'Ο Χόουλαντ τήν συνηλθωσε:

— Εάν δέν φύγν αύριο, θα με σκοτώσουν. Έστω... Άφού όμως μου ύποκρέωσκετε ότι θα είσαστε ελίκρινος μεζί μου, άπάντησέ μου σ' αυτή τήν έρωπίη: Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι που θέλουν να με σκοτώσουν και γιά ποιο λόγο έλουν να με σκοτώσουν;

— Σας ύποσκέχθη άτι δέν θα σας έαπαλώ φέμισμα, άπάντησεν ή νέα. 'Όταν πώς δέν θα μπορεί να πω τήν αλήθεια, ά προτιμάτε να σιωπώσ... Μου είναι άύναστο να σάς πω γιά ποιο λόγο ή ζωή σας βολέκεται σε κίνδυνο.

— Τό έζέρετε όμως!

— Ναι...

— Μπορείτε τουλάχιστον να μου πείτε οίά είσαστε;

— 'Η νέα δίστασε γιά μία στιγμή.

οιός είναι εκείνος· που απειλεί τη ζωή σας.

— Είχε σπικωθεί τώρα και προχωρούσε προς την πόρτα.

— Θα φύνετε! είπε, ρίχνοντας του ένα ικετευτικό βλέμμα. Υποσχέθηκε μου ότι θα φύνετε!

— Ο Χόουλαντ χαμογέλασε.

— Θα φύγω, απάντησε και αυτή τη στιγμή μάλιστα. Άλλα, για να έρθω μαζί σας... για να σας συνοδεύω!

Συγχρόνως φερούσε το γούνινο παλτό και το κεφάλι του.

— Η νέα είχε σπληνωθεί στην πόρτα.

— Δεν θέλω να έρθετε μαζί μου! είπεν απορροιστικά.

— Γιατί;

— Γιατί θα σάς σκοτώσω!

— Είμαι πολύ εύτυχη γιατί δείχνετε τόσο μεγάλο ενδιαφέρον για μένα! Έκπαι ο Χόουλαντ με ύφος που ήταν ελαφρά ειρωνικό.

Είχε ανοίξει τώρα την πόρτα και βγήκαν και οι δύο έξω. Η νέα βαδίζει νοσηρά, ακολουθώντας ένα μονοπάτι, που προχωρούσε ανάμεσα από ένα σκοτεινό δάσος. Στάθηκε σε λίγο και, σφίγγοντάς του το χέρι, ψιθύρισε.

— Δεν είναι πολύ μακριά από εδώ... Έαν μ' έδωσαν μαζί σας!...

— Άς προχωρήσω· λίγο ακόμη...

— Υπάκουσε διατάζοντας και συνέχισαν άργα την πορεία τους. Μερικά φωτά μάσκων στο βάθος.

— Ώ! Τώρα πρέπει να μέ αφήσετε! φώναζεν η νέα.

— Ο Χόουλαντ κατάλαβε ότι ήταν πραγματικά επίνδυνο να προχωρήσει περισσότερο. Θα ήταν σαν να έπιγαινε μόνος του να καθή μέσα στο στόμα του λύκων.

— Θα φύνετε αύριο. Δεν είν' έτσι; ωπότεν η φίλη του. Μου το υποσχεθήκατε!

Είχε πιάσει τα χέρια της μέσα στα δικά του και τα έφερε άργα στο στόμα του.

— Όχι! απάντησε. Δεν θα φύγω. Δεν το υποσχεθήκα και δε μπορώ να το υποσχεθώ!

— Γιατί; ρώτησε, ενώ τα χέρια της έτρεψεν ελαφρά μέσα στα δικά του.

— Θέλετε να το μάθετε, λοιπόν; Δεν θα φύγω... γιατί σάς αγαπώ!

— Έπειτα, σαν να είχε τραχείσει και ο ίδιος από τα λόγια του αυτή, πρόσθεσε:

— Συγχωρήστε με... Δεν έλθω να σας προσβάλω. Ήθελα μόνο να σάς εξηγήσω γιατί δε μπορώ να φύγω...

— Η νέα, με μία απότομη κίνηση, είχε τραβήξει τα χέρια της μέσα από τα δικά του.

— Εάν μ' αναπατέ, τότε πρέπει να φύγετε αύριο! είπε.

— Και σεις;

— Ενώ; Έκουμε με πικρία. Τι σημασία έχω ενώ;... Θα με ξεχάσετε πολύ νήρυγορα...

Μέσα από τις βοθείες λόχμες του δάσους, ένας θόρυβος φωνών ακούσθηκε σε πολύ μικρή απόσταση. Η νέα ανασήκωσε τα χέρια της και τον έσπρωξε ως όριμ.

— Φύνετε! φύνετε! έκομει. Γυρίστε νήρυγορα στο σπίτι σας. Φύνετε!

Οι φωνές πλησιάζαν. Άλλα! ο Χόουλαντ δεν είχε μετακινήσει από τη θέση του.

— Δεν θα φύγω! ψιθύρισε. Ξέρω να υπερασπισθώ τον εαυτό μου, εάν ου επιτεθούν. Το βλέπετε αυτό;

Την ίδια στιγμή, είχε βγάλει το περιστροφικό του, που η κάννη του γυάλιζε κάτω από τη λάμψη των άστρων.

— Η νέα, πνίγοντας μία σωνή τρόμου, που ανέθηκε στα χείλη της, τον έσπρωξε τότε μέσα στα πυκνά κλαδιά, που έφραζαν και από τις δύο μεριές το μικρό μονοπάτι και ήρθε και αυτή να κρυφθεί μαζί του.

Σφιγγόμενη κοντά του, τον κτύπησε με τα μεγάλα μάτια της, μέσα από όποιο ο Χόουλαντ διάδεσε μία σιωπηλή έκπαι.

Κατάλαβε άμέσως τη έσημια αυτή η έκπαι. Οι άνθρωποι που έρχονταν πρόσ το μέρος τους ήταν άσφαλως οι μυστηριώδεις έχθροί του, από τους οποίους έκινδυνευε η ζωή του.

Στη σκέψη αυτή, ένοιωσε το αίμα του να κοχλάζει. Δεν θα ήταν προτιμώτερο να τους προκλήσει και να έμπερθεύει μί για πάντα μαζί τους; Το χέρι του είχε σφίξει μηχανικά πάνω στο όπλο του και διπλώνε την κάννη του, ανάμεσα από τα κλαδιά, προς το μέρος από το όποιο άκουγόταν οι φωνές.

— Άλλα! η νέα κατάλαβε άμέσως αυτή την κίνηση και σφίχθηκε με παραφορά παντού. Τα μαλλιά της και η αναπνοή της χάδευαν το πρόσωπό του.

— Όχι! Όχι! ψιθύρισε. Δεν θα το κάμετε αυτό. άν με αγαπάτε!

— Ο Χόουλαντ γυρισε πρόσ το μέρος της. Το πρόσωπό της είχε πλημμυρίσει από δάκρυα και τα μάτια της καθρεφτόζαν τον άειπνιτο οπαρχμό της ψυχής της.

ΟΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΤΟΥ ΑΙΘΕΡΟΣ

[illegible]

δύναται το συμπέρασμα ότι πρόκειται να πειδισθούν στα συμμαχικά εξοπλισμένα αεροπλάνα προπομπά, επιφορτισμένα να εδραζοφύλουν τον άνοιχτο πέλαγος. Η υπηρεσία RID συνέλαβε αυτό το μήνυμα. Αμέσως το αμερικανικό υπουργείο Ναυτικών μπόρεσε να λάβει τα μέτρα του και αποτρέψει την καταστροφή.

Άλλοτε πάλι, οι κατασκοπικοί έστειλαν έξι μήνυμα:

«Αμερικανικά πολεμικά αεροπλάνα ανεφοδιαζονται Νότιον Αμερικήν. Είκοσι πρόβλεπται αναχώρησης εντός τριών εβδομάδων από Νάταλ δι' Αφρικήν. Ακολουθούν επιτομείαι».

Όταν το υπερκράδειο «Βασιλεία Μαρία» φόρτισε στρατό για τη Βραζιλία, έτη διάφοροι Γερμανοί ασυρματιστάι ανήγειραν το εδάφιο, την αναχώρησι και την πιστοφί του.

Επ'ι τέλους, ένας τεχνικός της RID, ο ζών Μπαντελμπεν, πήγε στη Χιλή, όπου, με τη βοήθεια των τοπικών αρχών, έρχε ότι ο κυριώτερος πομπός των κατακόπων ήταν εγκατεστημένος σε ώριμο-ο σημείο του Βαλπαράϊζο, στο οποίο κάποιος Ουίλλιαμ Ζέλλερ. Η Χιλιανή αστυνομία έκανε μία αιφνιδιαστική έρευνα, έβρεσε το Ζέλλερ και τους συντρόφους του και βρήκε το μηκύνημα του πομπού, φορτωμένο σ' ένα καροτσάκι, μέσα σε μία άσφα με την επιγραφή «Ραδιομηχανή».

Επ'ι οικη των κατακόπων, ο Μπαντελμπεν έβαλε να λειτουργήση το μηκύνημα. Έμπρος στο μάτι των δικαστών και τους πειρές απόλυτα για την ένοχη των κατηγορουμένων.

Στη Βραζιλία, η γερμανική κατασκοπεία είχε τρεις μυστικούς πομπούς, με τα διακριτικά σήματα (LIR), «CEL» και «CIT». Ο αποστελλόμενος της RID Ρόμπερτ Λινξ εξαπέστειλε διάφορους Βραζιλιάνους στην τεχνική της ραδιο-αντικατοσκοπείας. Έτσι, πολλοί απ' τους κατασκόπους πιάστηκαν, ενώ άλλοι πρόλαβαν να καταφύγουν στην Αργεντινή.

Ένα μήνυμα σταλμένο απ' την Άργεντινή, που το πήρε ο σταθμός RID της Σάντα Άννα της Καλιφορνίας, ώδηγους στη σύλληψη του περιήμιου Γκιαντζέου κατακόπου Μοσά Τουσόντα. Ο Τουσόντα έστειλε απ' το Μπουένος Άϊρες άδους δθεν ειδοίσεις στο Πρακτορείο Ντολός της Ιαπωνίας, συγχρόνως όμως και αποδοίσεις πληροφορίες στρατιωτικής φύσεως. Η άσθεντική αστυνομία καταφέρει να τον αποκλεισθή και να τον πιάση, εκμεταλλευόμενη την άδυναμιά του για τις ώρες γυναικής.

Άλλοτε πάλι, οι ασυρματιστάι της RID έστειλαν ένα επείζον-ό που άφορρους αποκλειστικά τη ζωή των Γερμανών κατακόπων της Νότιου Αμερικής. Κάποιος απ' αυτούς τους πράκτορες είχε γίνει ύποπτος στους συνδεδεμούς του. Μία μέρα λοιπόν, ειδοποιήθηκε με τον ασύρματο το Βερολίνο ότι το πρόσωπο αυτό δεν θα έστειλε πια στο έθελ-ραδιογραφιστήριο. Τί είχε συμβεί; Απαχαιώθηκε, οι ασυρματιστάι του του είχαν δώσει ένα πανώμενο ανεφύκτικο κατά της τροπικής ζέστης, το οποίο περιείχε γενναία δόσι δηλητηρίου!

Ένας θρίαμβος της RID ήταν η σύλληψη του περιήμιου Γερμανο-χιλιανού κατακόπου Πέντρο. Όταν η χιλιανή αστυνομία είχε πιάσει τη συμμορία του, ο ίδιος είχε δραπέτευσει. Ένα έτος αργότερα, οι ασυρματιστάι της RID ανακάλυψαν την ύπαρξιν ενός καινούριου κομπού πουποδ στη Νότιο Αμερική, και πείσθηκαν ότι τον χρησιμοποιούσε ο παλιός κατακόπος γνώριμος Πέντρο. Κάθε ασυρματιστής έχει ένα ατομικό, ιδιότερο τρόπο να κτυπάει το χειριστήριό, τόσο χαρακτηριστικό όσο και ο γραφικός χαρακτήρας. Ο Πέντρο προσπαθών να αλλάξη το δικό του τρόπο, κτυπώντας το χειριστήριο με το αριστερό χέρι, αλλά δεν το κατάφερε. Οι άνθρωποι της RID τον ανακάλυψαν και τον κατέδωσαν στη χιλιανή αστυνομία η οποία τον έπιασε.

Όταν ο πόλεμος τελείωσε, η υπηρεσία RID θα έρη μία άλλη αποδοία αποστολή. Οι διάφοροι σταθμοί ραδιοφώνων και ασυρματών, οι πομποί των πλοίων, των αεροπλάνων, της αστυνομίας, καπ., λειτουργούν με έναν με διαφορετικό ύψος κύματος, απόλυτως ώριμους. Υπάρχουν στις Ηνωμ. Πολιτείες 200.000 ενεγκριμένω σταθμοί, και πριν απ' τον πόλεμο υπήρχαν επίσης και 60.000 έρασιονεχνικοί πομποί. Καθώς απ' αυτούς όφειλε να διατηρηθ το ύψος κύματος που του έχει οριστεί, για να μην παρενοχλή τους άλλους. Διαφορετικά, θα δημιουργείτο άφάντος το κωκενών στις ραδιοφωνικές εκπομπές. Η υπηρεσία RID θα παρεκλούθη λοιπόν τον

κάνει πιά φορμάρι. Αυτό είναι το παχάρι. Συγχρόνως όμως υπάρχει κίνδυνος να μας ξεπλύνει η βροχή το μακιγιάζ και τότε...

— Τότε να δώσω ό Θεός να μη βρέση, είπε η κ. Ντέλνι.

— Έχω είχε απλώς το σκοτάδι. Χαίρεται την οικοδόμηση και φύγαν. Προχωρούσαν μαζί. Ήταν πολύ φυσικό να οδηγεί ένας αστυνομικός στο τμήμα ένα ρακοσυλλέκτη για κάποια παράβαση Ισως

— Είπε χωρίς ακόμα, είπε ο Ζάκ. — Το ξέρω, απάντησε ο Καρτίε. Βγήκαμε πριν της ώρας για να μάθουμε νέα από το σπίτι της Μαρσελίν.

— Θα πάμε ως εκεί; — Έμεινε όχι. Όχι ήταν τρέλλα. Θα στείλω με κάποιον.

— Έχεις εμπιστοσύνη στον πρώτο τυχόντα;

— Δεν θα είναι ο πρώτος τυχόν. Θ' αναθεώρησε αυτή τη δουλειά σ' ένα μικρό διάβολο που θα μας προσφέρει Ισως κι' άλλες έκδοσεις στον αγώνα που έχουμε α-καλάσει.

— Για ποιών μιλάς; — Ληστώνες το Σπουργίτη;

— Το μικρό χαμνί που γλυτά-σεσ άλλοτε απ' τη φυλακή;

— Ακριβώς. Είνα φτωχό παι-δί με μεγάλη καρδιά. Μισό είναι απόλυτος άφοσιωμένος. Όσο φο-ρέ τον χρησιμοποιήσα ως σήμερα έκαμε θαύματα. Είπε τετραπέρατος κι' έλπιζω ότι θα τον κάμω μία μέρα έναν άσσο στη δουλειά μας, άφκει να γλυτώσουμε έμεις κι' η Γαλλία απ' την κακή αυτή περι-πέτεια.

— Και ποιά θά τον βρούμε; — Την ώρα αυτή πηγαίνει σ' έ-να καφενείο στη Μονμάρτη και κά-νει διάφορες μικροδουλειές. Θα εί-νε εκεί άσφαλώς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Αισθητικών Έπιστημονικών Έργαστηρίων Βερανζέρου 12α

Αναλαμβάνει την εξέλιξη των δυνάμεων διαμορφώνοντας το προ-σώ-που, ως και την ριζική απρό-σχε-των, εξαφανίζει τα ρυτίδια, ούλας, έγκαυμάτα, στίγματα (πα-νός), στίγματα εύλογας και θε-ραπείας την τριχόπτωση.

Δ. Κ. ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ «Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ» ΤΟΥ 1940 - 1941»

(Ημέρα με την ημέρα)

Τόμος Α'.

Η Ιταλική εισβολή

— Το βιβλίο της εξομολόγησης των 5 εκατομμυρίων Έλλήνων κατά των 140 εκατομμυρίων Ιταλών και Γερμανών, που τους αντιμετώ-πισαν και τους έγκλημασαν. — Είνα η Πίνδος, η Μόραβα, το Τ-δόν, το Πόντος, η Κλαυδία, η Νυμφαία, η Κρήνη. — Είνα ο θαυμασμός όλου του κόσμου, και της ξεπεσμένης τότε Ευρώπης, που έτινάχθη και άρπασε να παίρνει θάρρος με το «Όχι» μας. — Είνα η πρώτη αθηνική πολυετής έξι-στροφή, της εποποιίας και της δρμή, που έκίνησε και έξημέ-λισε τους παλιν-Ιταλούς. — Είνα η μεγάλη Ιστορική συμβολή μας στον πόλεμο, που θα αποτελέσει την Ιερωτέραν και επιδερμικότε-ραν αντιπροσώπηση στη Διάσκεψη της Ειρήνης. — Είνα το βιβλίο, που είς το τέλος περιλαμβάνει με-ταξύ των άλλων επίσημον έγγρα-φον, και των πλήρη πίνακα διά πρώτης φοράς των ενδόξων τραυ-ματιών μας.

Πωλείται είτε δια τα Άθηναικά Βιβλιοπωλεία. Είς τας άπαρχίας και το εξωτερικόν διατίθεται παρά του Κεντρικού Πρακτορίου Έρη-μερίδων «Σπύρος Τσιγγάρης».

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΦΙΑΣ

Μία τρομερή όρ,άνωσις

Έπι αιδώνες δολοκλήρι, κι' ά-κόμα ως το έτος 1927, η έξου-σία στη Σικελία βρισκόταν στα χέρια όχι της νόμιμης Ιταλικής κυβέρνησης, αλλά μίας μυστικής έταιρείας κακοποιών: της περιό-ητης «Μαφίας». Ή έταιρεία αυτή δεν ήταν άποκλειστικά μία μεγα-λή συμμορία από κλέφτες και δολοφόνους. Έφηρμοζε βέβαια έν-κληματικές μεθόδους, κυρίως όμως ήταν μία όργανισμός αυτοδιοική-σεως, με δικούς της νόμους και διοικητικά συστήματα.

Δεν έμοιαζε έξ άλλου με τις τό-σες άλλες μυστικές έταιρείες, ό-πως π. χ. τών Μασόνων, των Καρ-μικών, των Εξομολογητών, κλπ. Όι «Φίλοι» ή «Μαφιόζι» — όπως λε-γόντουσαν τα μέλη της — δεν ύ-πηκούσαν σε γραπτό καταστατικό, αλλά σε άγραφους και πανίσχυ-ρους νόμους.

Στις πύλεις, και ιδίως στο Πα-λέριο, οι καλύτεροι «Μαφιόζι» εί-χαν την όνομασία «Ρικοκτάρνι». Έ-μοιαζαν άρκετά με τους δικούς μας «κουτασάκηδες». Είχαν μα-λικά λαδώμενα, στραβοφορεμέ-να καπέλα, μαχαίρι στη ζώνη, και γύριζαν στους δρόμους λοξοκυ-τάζοντας προκλητικά τους διαβά-τες. Κάπως πιο έξελιγμένοι ήταν οι «Μαφιόζι» που άναγκαζαν τα θέατρα του Παλέριου να τους πλη-ρώνουν για «ακρόαση». Όλα αυτά τα μέλη της «Μαφίας» περνούσαν τις ημέρες τους στα χαρτοπαίγνια και στα μπλιάρσα και άπορούσαν με χίλιες-δύο ύποπτες «επιχειρή-σεις».

Στα χωριά, οι «Μαφιόζι» ήταν άκόμη πιο επικίνδυνοι. Έκταν κλέπες, άπαγωγές, εκδισμούς, και πρό πάντων ζωοκτόνες. Οι Ι-διοκτίτες περιόχων με πορτοκα-λιές ή λεμονιές εξαναγκαζόντου-σαν να πληρώνουν ένα απ' αυτούς για φύλακα. Ό άνθρωπος αυτός δεν έκανε τίποτε άπολύτως. Άλλά ή παρούσια του και μόνο εξασφα-λίσε τα φρούτα. Άν άπεναντίας κανείς Ιδιοκτίτης δυστοπούσε να

προλάβει τέτοιο φύλακα, έκανε τη συγκομιδή του, κι' έπειτα και τη ζωή του ακόμα. Ή Μαφία δεν διοργάνωνε πο-τέ ληστείες. Πολλοί ληστές της Σικελίας ήταν μέλη της, αλλά έ-νεργούσαν για λογαριασμό τους, έντελώς άνεξάρτητα απ' την έται-ρεία. Ή έρεαν ώστόσο ότι, σε πε-ρίπτωση κινδύνου, θα είχαν την παλυμνη ύποστηρίξει της. Κανείς άμάρτυς δεν θα τόλμιζε να κατα-θέσει έναντιον τους, γιατί ήξερε ότι θα κινδύνωνε να τον σκοτώση ή «Μαφία» μέσα σε μία βδομάδα. Άυτή ακριβώς ή άπαγόρευσι κάθε καταγγελίας έώσεσε τση δύναμη στη μυστική έταιρεία, γιατί ή δι-καίωση δεν κατώρθωνε ποτέ να βρή χειροπιαστά στοιχεία έναντιον της. Λέγονταν δέ, στη σικελιανή διαλεκτό, «όμμερτα» — λέξις που προέρχεται πιθανότατα απ' το λα-τινικό «χάμο» και που σημαίνει γε-νικός «αυτοπρέπεια».

Ή «όμμερτα» επέβαλλε στους «Μαφιόζι» την άπολυτή ασιμη κι' έχεμύθεια, την περιφρόνησι προς το Ιόμο, και την αυτοκυρία ως μονα-δικό τρόπο ύπερασπίσεως των δι-καιωμάτων τους. Κάθε παραβίαση το πληρώνει με τη ζωή του. Πρέπει να σημειώση ότι οι «Μα-φιόζι», καθώς και οι ληστές της Σικελίας εν γένει, δεν έπαιραζαν ποτέ τους ζένους. Ένας Γάλλος ή Άγγλος π. χ. μπορείς να ταξιδεύει μόνος κι' άνεώχλητος στα πιο επικίνδυνα μέρη του νη-σιού, ενώ ένας Σικελός θάπρεπε να συνοδεύεται από όλοκληρο λόχο Καρομπινιέρων!

Ή έλόννη των τοπικών άρη-γών της «Μαφίας» γινονταν μεταξή εκείνων που είχαν δειξή την περι-σσότερη δράσι και το μεγαλύτερο σεβασμό στην «όμμερτα». Όλοι οι τοπικοί άρχηγοί ύπηκούσαν στον γε-νικό άρχηγό του Παλέριου. Τα κα-θήκοντα τους ήταν ιδίως ούκονοι-κής και δικαστικής φύσεως. Όταν ή όργάνωσις χρειαζόταν χρήματα, έστελανε ένα γράμμα σε κάποιον πλούσιο και του ζητούσε μ' εύγε-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τα κύτταρα των πνευμόνων

Τα κύτταρα από τα όποια αποτελούνται οι πνευμόνες μας έχουν επίπεδο σχήμα. Έάν τα έτοποθετούσαμε το ένα πλάι στο άλλο θα έοχημάτιζαν ένα ορθόγωνιο μικρούς πηνήντα μέτρων και πλάτους δέκα μέτρων.

Μάστιγες του καλοκαιριού

Ή ζωή ενός φύλλου μόλις διαρκεί 2 μήνες. Μία μάνα ζή 3-4 μήνες. Ένας κορσός 4-5 μήνες. Και ένα κουνούπι θα ήταν πολύ τυχερό άν μπορούσε να συμπληρώσει το εξάμηνο.

Τό τραγουδι των... τηλεγραφικών καλωδίων

Τό τραγουδι των τηλεγραφικών καλωδίων, που είνα εύκολο να τό προσέχη κανείς όταν δεν υπάρχουν άλλοι θόρυβοι, είνα ένα από τα πολλά αίνιγματα της έπιστήμης. Παλαιό-τερα, έπίστευαν πως ό ρυθμικός αυτός ήχος ήταν άποτέλε-σμα του άνέμου, που έπαιζε πάνω στα σύρματα, όπως πάνω στις χορδές μιάς άρπας. Άλλά, ό ήχος αυτός άκούγεται και όταν επικρατεί απόλυτη ήρεμία. Μία άλλη εξήγηση άποδί-δει αυτό τον θόρυβο στη διαφορά της θερμότητας, που δια-στέλλει ή συστέλλει τα σύρματα και προκάλεϊ σ' αυτά ένα είδος παλμικής δόνησεως. Τα σύρματα πειράματα άπέδειξαν, όμως, ότι, για να παραχθή ένα παρόμοιο φαινόμενο, θα έ-χρηάζονταν μεγάλες και άπομέρες μεταβολές της θερμότη-τας, που, εύτυχώς, δεν συμβαίνουν πάνω στον πλανήτη μας.

Μία τελευταία θεωρία έφάλλεται στον καθηγητή Φρέλντ, των τηλεγραφικών συρμάτων όφειλεται σε κραδασμούς που άναγνίζονται σ' αυτά από τη γη, διά μέσου των τηλεγραφικών άναγνιχτών κι' όμοιοι μ' εκείνους που σημειώνονται από τους

σε άτισμοφαρικές μεταβολές. Γι' αυτό, άνάμεσα στα άλλα άποδίδεται έξαιρετική προσοχή και στις ένδειξεις των σει-σμών για την κατάστασι της άτμοσφαιρας πριν από 24 ή 48

ώρες. Ό καθηγητής Φρέλντ λέει ότι τα τηλεγραφικά καλώδια και βαρύς θα έχωμε μεταβολή του καιρού έπειτα από δύο ή τρεις ώρες. Άντιθέτα, ό ήχος ήχος από το καιρού έπειτα από δύο ή τρεις ώρες μεταβολής του καιρού.

νικές φράσεις ένα όρισμένο ποσό, άνοητός του να καταλάβη ότι, άν δεν τό πλήρωνε, θάχανε τη ζωή του κι' ότι θα πάθωνε το ίδιο κι' ή ούκογένειά του.

Οι όπαδοί της «Μαφίας» έτρε-φαν μεγάλη έκτιμησι στους άρχη-γούς τους. Σ' αυτούς κατέφευγαν σε κάθε δυσκολία τους, σε ζητή-ματα «τιμής», σε φιλονεικίες τους, όταν κινδύνωναν για ένα έγκλημα, και γενικώς όταν χρειαζόντουσαν συμβούλη ή βοήθεια. Άκόμα και πρόσφατα ξένα προς την όργάνωσι τους ζητούσαν να λύσουν τις δια-φορές τους, σάν δικαστή, γιατί είχαν άπολύτη πεποίθησι στην έ-υθυκρία τους και στη δύναμή τους να επιβάλλουν τις άποφάσεις τους.

Νά τί έγγραφε, στα 1925, ό Γε-νικός Εισαγγελέης του Παλέριου για τη δράσι της «Μαφίας»:

«Ή «Μαφία» κυριαρχεί και δι-ευθύνει όλη την κοινωνική ζωή. Έχει τους άρχηγούς και τους ά-παόδους της, εκδίδει νόμους και δι-ατάγες, βριόκεται τόσο στις με-γάλες πόλεις όσο και στα μικρά κέντρα, κανονίζει την κίνησι της γεωργίας και του έμπορίου, άνα-κατευταται σε όλες τις επιχειρήσεις, μεταχειρίζεται τις άπειλες και τις τιμαρίες που επιβάλλουν οι άρχη-γοί της και που έκτελούν οι άξιω-ματις της... Τα περισσότερα ά-πό τα έγκλημά της μένουν ά-γνωστα, γιατί τα θύματα δεν τα καταγγέλλουν, απ' τό φόβο των άντιποιόνων».

Άυτή ήταν ή κατάσταση στη Σι-κελία, όταν ό Μουσσολίνι πρότεινε διά τό νόμαρχο Τεζάρε Μόρι να προσχωρήσουν οι Μαφιόζι στο φασισμό. Οι Μαφιόζι όμως άρή-θησαν. Τότε ό Μόρι χρησιμοποίησε θρασυτικά μέσα, έναντιον τους. Έ-ξόντωσε έτσι πολλούς Μαφιόζι. Έγκατέστησε σε κάθε χωριό λοχ-υές στρατιωτικές δυνάμεις και ά-στυνιούς, τις πρώτες για έκφοβί-σμο και τη δεύτερη για τό άλύ-πητο κυνήγι των έγκληματιών.

Συγχρόνως έκαμε συστηματική προπαγάνδα έναντιον των συνη-μάτων της «Μαφίας». Σύστησε στους Σικελούς να πάψουν μία να είνα ύποδούλοι σε μία μικρή σχε-τική ομάδα κακοποιών. Κατοπι-ν αυτούς οι Μαφιόζι έγιναν άπολύτα-τα φασίστες, φίλοι, σύμμαχοι και πιστοί μπράβοι του Μουσσολίνι.

Συγχρόνως έκαμε συστηματική προπαγάνδα έναντιον των συνη-μάτων της «Μαφίας». Σύστησε στους Σικελούς να πάψουν μία να είνα ύποδούλοι σε μία μικρή σχε-τική ομάδα κακοποιών. Κατοπι-ν αυτούς οι Μαφιόζι έγιναν άπολύτα-τα φασίστες, φίλοι, σύμμαχοι και πιστοί μπράβοι του Μουσσολίνι.

Πέρασαν μερικές ημέρες. Ό κ. Λα-μαντέν είχε τα νεύρα του σήμερα. Τό τζάκι του σαλονιού του κιννιζε άπελ-πυστικά, μέσα από χειμάδα, και μάλι-στα τη στιγμή που σκόπευε να δώσει μία μεγάλη δέξωσι για τα γενέθλια της κόρης του Τί σοβέλοϊ.

— Έστειλε να φέρη έναν είδικό. Έ-κείνος έξέτασε τό τζάκι και θάρωσε. — Καπνίζει γιατί καίτε Κάρβφι. Με-ταχειρίσθε έδρα, και θα πάη περι-φρα».

Ό κ. Λαμαντέν συμμορφώθηκε. Μα τό τζάκι εξακολουθούσε να καπνίζει. — Άπευδύνθηκε τότε σ' άλλους είδικούς. — Ό ένας τό συνέστησε να μακρύνη την καυσόδοχο 50 πόντους, ό δεύτερος πρό-σθεσε ένα φειδωτό σωλήνα από λαμπί-να. Άλλά τό τζάκι, σάν πεισματωμένο μουλάρι, κιννιζε πάντα!

— Έπί τέλους, ό θυρωρός του σπιτιού είπε μία μέρα στον κ. Λαμαντέν: — Μην άπελπίσθε έτοι. Υπάρχει ή

Μελετάται στις Ήνυμ. Πολι-τείες ένα νέο σύστημα ρυθμί-σεως της τροχαίας κινήσεως: Στα πιά πολυσύχναστα οταυρο-δρόμια, θα τοποθετηθούν μικ-ροί ραδιοφωνικοί πομπή βορα-χών κυμάτων, με άκτινα δρά-σεως ως 200 μέτρα. Οι πομπή αυτοί θα προκαλούν τό άνοημα και τό σβύσιμο μιάς κόκκινης και μιάς πράσινης λάμπας, που θα συνοδεύονται κι' από ένα ήχητικό σήμα. Έτσι θα ρυθμι-ζεται αυτόμάτως ή κυκλοφορία των αυτοκινήτων. Συγχρόνως όμως θα έκπνέμονται συνεχώς κι' ένα σύντομο δελτίο είδη-σεων και όδηγιών άσφαλείας, τό όποιο θα παίρνουν μόνο τα ραδιοφωνα των αυτοκινήτων που θα βρίσκονται μέσα σε ά-κτινα 200 μέτρων. Τό δελτίο αυτό θα μπορεί ν' αλλάξει, χά-ρις στην τηλεφωνική σύνδεσι του μικρού πομπή μ' ένα κεν-τρικό όστυνωμικό γραφείο, άπ' όπου ένας υπάλληλος θα ένη-μερώνη κάθε τόσο τό δελτίο.

Ή κρίμα της κυρίας

Οι κρέμες του προσώπου, που φυλάγονται μέσα στο συνθη-γόνα κουτιά, άλλοιώνονται με τον αέρα, ξεραίνονται, κλπ. Είνα λοιπόν πολύ πρακτική ή ιδέα ενός έργαστασίου καλ-λυντικών, που σκεφθηκε να τις κλείσι σε μικρές άμφοδες. Κάθε άμφοδα περιέχει μόνο ένα κρέμα χρειαζόται για ένα μακιγιάρισμα. Ή κομψή κυρία που σπάει τη στιγμή που θα μεταχειρισθή τό περιεχόμενό της, και τό βρίσκε πάντα θαυ-μάσια διατηρημένο.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΠΑΝΗΓΥ-ΡΙΚΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Άρχίζει τό νέο μας έλληνικής ύποθέσεως, αίσθηματικό μυθιό-τημα

Η ΑΡΡΑΒΟΝΙΑΣΤΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Είνα ή συγκλονιστική Ιστορία του δραματικού έρωτος μιάς πο-νεμένης Έλληνισσας κατά την τρομερή περίοδο της Κρο-τικής, πίν περίοδο της σκλαβιάς. Είνα ή Ιστορία του σπαρταγού μιάς άθώας, τρυφερής έρωτευ-μένης καρδιάς, Ιστορία είδυλ-λακή και περιπετειώδης, Ιστο-ρία δοκρύων και ήρωισμών.

ΖΑΝ ΝΤΕΣΤΡΕΝ

ΟΓΑΝ ΤΟ ΘΕΛΟΥΝ ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Στη σοφία μιάς πολυκατοικίας κα-τοικούσε ό Ρενέ Πασσερό. Άποτέλουσε τη μοναδική έξαιρσι άνάμεσα στους έ-νοίκους του κτιρίου — όλους τραπεζί-τες, διπλωμάτες και χρηματιστές — Ή-ταν ένας νέος φτωχός και άσημος ά-κόμα. Είχε σπουδάσει μηχανικός και έρ-γαζόταν για την έφεύρεσι ενός αυτο-μάτου φρένου των τρένων, που έλπιζε ότι θα τον έκανε πλούσιο και ένδοξο.

Μία μέρα, συνάντησε στη σκάλα μία κοπέλλα ξανθή, τριχορτισμένη. Ή ά-γνωστη προχώρησε και ήμπεκε στο πρό-το πάτωμα, ενώ ό Ρενέ έμεινε με τό στόμα άνοιχτό, σάν άπολιθωμένος απ' τό θαυμασμό. Την άλλη μέρα ό νεαρός μας ξαναβρέθηκε την ίδια ώρα στο ίδιο κεφαλόσκαλο. Ή κοπέλλα πέρασε και πάλι βιαστικά, κοκκινίζοντας έλαφρά.

— Την πρόσβαλα! — συλλογιόθηκε ό Πασσερό. — Δεν θα ξανακατέω ποτέ τη σκάλα, αυτή την ώρα!

Κι' όμως, την άλλη μέρα, βρισκόταν πάλι εκεί. Και πρόσθεσε ότι ή κοπέλλα κοκκίνισε ακόμα περισσότερο. Ή ίδια σκηνη επανέληψε έπί μία βδομάδα. Τώ-ρα ή νέα χαιρετούσε τον ευγενικό γε-νιόνα της, που παραμέριζε για να ή άφήση να περάση. Κι' ό χαιρετισμός της έπαιρνε σιγά-σιγά μεγαλύτερη οι-κειότητα.

Τό γεγονός αυτό έώσεσε στο Ρενέ τό θάρρος να έπιχειρήσει ένα άποφασιστικό βήδημα. Είχε πείσει ότι ή έλκεκτη του λευγόταν Βαλεντίν κι' ότι ήταν ή κόρη του κ. Λαμαντέν, τό σπιτονοικοκύρη του. Ένα πρωί λοιπόν, ντυμένος όσο καλύτερα μπορούσε, παρουσιάσθηκε στον πατέρα της και του ζήτησε τό χέρι της. — Έκείνος τον κούταξε τό χέρι της.

— Μα τί σας έπιασε, κύριε; φώναξε. Θέλετε να σας δώσω την κόρη μου, μαζί με 10 εκατομμύρια προίκα; Πί έχετε, έρείς; — Χμ! Δεν είμαι πλούσιος τώρα. Άλ-λά, με την έργασία μου...

— Μην έπιμένετε, κύριε. Πηγαίνετε παρακαλώ! Χά, χά, τί άστειό!... Νά μου ζητάτε την κόρη μου, έρείς! — Ό Ρενέ έφυγε, καταντητισμένος.

Πέρασαν μερικές ημέρες. Ό κ. Λα-μαντέν είχε τα νεύρα του σήμερα. Τό τζάκι του σαλονιού του κιννιζε άπελ-πυστικά, μέσα από χειμάδα, και μάλι-στα τη στιγμή που σκόπευε να δώσει μία μεγάλη δέξωσι για τα γενέθλια της κόρης του Τί σοβέλοϊ.

— Έστειλε να φέρη έναν είδικό. Έ-κείνος έξέτασε τό τζάκι και θάρωσε. — Καπνίζει γιατί καίτε Κάρβφι. Με-ταχειρίσθε έδρα, και θα πάη περι-φρα».

Ό κ. Λαμαντέν συμμορφώθηκε. Μα τό τζάκι εξακολουθούσε να καπνίζει. — Άπευδύνθηκε τότε σ' άλλους είδικούς. — Ό ένας τό συνέστησε να μακρύνη την καυσόδοχο 50 πόντους, ό δεύτερος πρό-σθεσε ένα φειδωτό σωλήνα από λαμπί-να. Άλλά τό τζάκι, σάν πεισματωμένο μουλάρι, κιννιζε πάντα!

— Έπί τέλους, ό θυρωρός του σπιτιού είπε μία μέρα στον κ. Λαμαντέν: — Μην άπελπίσθε έτοι. Υπάρχει ή

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΠΑΝΗΓΥ-ΡΙΚΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Άρχίζει τό νέο μας έλληνικής ύποθέσεως, αίσθηματικό μυθιό-τημα

Η ΑΡΡΑΒΟΝΙΑΣΤΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Είνα ή συγκλονιστική Ιστορία του δραματικού έρωτος μιάς πο-νεμένης Έλληνισσας κατά την τρομερή περίοδο της Κρο-τικής, πίν περίοδο της σκλαβιάς. Είνα ή Ιστορία του σπαρταγού μιάς άθώας, τρυφερής έρωτευ-μένης καρδιάς, Ιστορία είδυλ-λακή και περιπετειώδης, Ιστο-ρία δοκρύων και ήρωισμών.

ΖΑΝ ΝΤΕΣΤΡΕΝ

ΟΓΑΝ ΤΟ ΘΕΛΟΥΝ ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Στη σοφία μιάς πολυκατοικίας κα-τοικούσε ό Ρενέ Πασσερό. Άποτέλουσε τη μοναδική έξαιρσι άνάμεσα στους έ-νοίκους του κτιρίου — όλους τραπεζί-τες, διπλωμάτες και χρηματιστές — Ή-ταν ένας νέος φτωχός και άσημος ά-κόμα. Είχε σπουδάσει μηχανικός και έρ-γαζόταν για την έφεύρεσι ενός αυτο-μάτου φρένου των τρένων, που έλπιζε ότι θα τον έκανε πλούσιο και ένδοξο.

Μία μέρα, συνάντησε στη σκάλα μία κοπέλλα ξανθή, τριχορτισμένη. Ή ά-γνωστη προχώρησε και ήμπεκε στο πρό-το πάτωμα, ενώ ό Ρενέ έμεινε με τό στόμα άνοιχτό, σάν άπολιθωμένος απ' τό θαυμασμό. Την άλλη μέρα ό νεαρός μας ξαναβρέθηκε την ίδια ώρα στο ίδιο κεφαλόσκαλο. Ή κοπέλλα πέρασε και πάλι βιαστικά, κοκκινίζοντας έλαφρά.

— Την πρόσβαλα! — συλλογιόθηκε ό Πασσερό. — Δεν θα ξανακατέω ποτέ τη σκάλα, αυτή την ώρα!

Κι' όμως, την άλλη μέρα, βρισκόταν πάλι εκεί. Και πρόσθεσε ότι ή κοπέλλα κοκκίνισε ακόμα περισσότερο. Ή ίδια σκηνη επανέληψε έπί μία βδομάδα. Τώ-ρα ή νέα χαιρετούσε τον ευγενικό γε-νιόνα της, που παραμέριζε για να ή άφήση να περάση. Κι' ό χαιρετισμός της έπαιρνε σιγά-σιγά μεγαλύτερη οι-κειότητα.

Τό γεγονός αυτό έώσεσε στο Ρενέ τό θάρρος να έπιχειρήσει ένα άποφασιστικό βήδημα. Είχε πείσει ότι ή έλκεκτη του λευγόταν Βαλεντίν κι' ότι ήταν ή κόρη του κ. Λαμαντέν, τό σπιτονοικοκύρη του. Ένα πρωί λοιπόν, ντυμένος όσο καλύτερα μπορούσε, παρουσιάσθηκε στον πατέρα της και του ζήτησε τό χέρι της. — Έκείνος τον κούταξε τό χέρι της.

— Μα τί σας έπιασε, κύριε; φώναξε. Θέλετε να σας δώσω την κόρη μου, μαζί με 10 εκατομμύρια προίκα; Πί έχετε, έρείς; — Χμ! Δεν είμαι πλούσιος τώρα. Άλ-λά, με την έργασία μου...

— Μην έπιμένετε, κύριε. Πηγαίνετε παρακαλώ! Χά, χά, τί άστειό!... Νά μου ζητάτε την κόρη μου, έρείς! — Ό Ρενέ έφυγε, καταντητισμένος.

Πέρασαν μερικές ημέρες. Ό κ. Λα-μαντέν είχε τα νεύρα του σήμερα. Τό τζάκι του σαλονιού του κιννιζε άπελ-πυστικά, μέσα από χειμάδα, και μάλι-στα τη στιγμή που σκόπευε να δώσει μία μεγάλη δέξωσι για τα γενέθλια της κόρης του Τί σοβέλοϊ.

— Έστειλε να φέρη έναν είδικό. Έ-κείνος έξέτασε τό τζάκι και θάρωσε. — Καπνίζει γιατί καίτε Κάρβφι. Με-ταχειρίσθε έδρα, και θα πάη περι-φρα».

Ό κ. Λαμαντέν συμμορφώθηκε. Μα τό τζάκι εξακολουθούσε να καπνίζει. — Άπευδύνθηκε τότε σ' άλλους είδικούς. — Ό ένας τό συνέστησε να μακρύνη την καυσόδοχο 50 πόντους, ό δεύτερος πρό-σθεσε ένα φειδωτό σωλήνα από λαμπί-να. Άλλά τό τζάκι, σάν πεισματωμένο μουλάρι, κιννιζε πάντα!

— Έπί τέλους, ό θυρωρός του σπιτιού είπε μία μέρα στον κ. Λαμαντέν: — Μην άπελπίσθε έτοι. Υπάρχει ή

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΠΑΝΗΓΥ-ΡΙΚΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Άρχίζει τό νέο μας έλληνικής ύποθέσεως, αίσθηματικό μυθιό-τημα

Η ΑΡΡΑΒΟΝΙΑΣΤΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Είνα ή συγκλονιστική Ιστορία του δραματικού έρωτος μιάς πο-νεμένης Έλληνισσας κατά την τρομερή περίοδο της Κρο-τικής, πίν περίοδο της σκλαβιάς. Είνα ή Ιστορία του σπαρταγού μιάς άθώας, τρυφερής έρωτευ-μένης καρδιάς, Ιστορία είδυλ-λακή και περιπετειώδης, Ιστο-ρία δοκρύων και ήρωισμών.

ΖΑΝ ΝΤΕΣΤΡΕΝ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΠΑΝΗΓΥ-ΡΙΚΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Άρχίζει τό νέο μας έλληνικής ύποθέσεως, αίσθηματικό μυθιό-τημα

Η ΑΡΡΑΒΟΝΙΑΣΤΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Είνα ή συγκλονιστική Ιστορία του δραματικού έρωτος μιάς πο-νεμένης Έλληνισσας κατά την τρομερή περίοδο της Κρο-τικής, πίν περίοδο της σκλαβιάς. Είνα ή Ιστορία του σπαρταγού μιάς άθώας, τρυφερής έρωτευ-μένης καρδιάς, Ιστορία είδυλ-λακή και περιπετειώδης, Ιστο-ρία δοκρύων και ήρωισμών.

ΖΑΝ ΝΤΕΣΤΡΕΝ

ΟΓΑΝ ΤΟ ΘΕΛΟΥΝ ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Στη σοφία μιάς πολυκατοικίας κα-τοικούσε ό Ρενέ Πασσερό. Άποτέλουσε τη μοναδική έξαιρσι άνάμεσα στους έ-νοίκους του κτιρίου — όλους τραπεζί-τες, διπλωμάτες και χρηματιστές — Ή-ταν ένας νέος φτωχός και άσημος ά-κόμα. Είχε σπουδάσει μηχανικός και έρ-γαζόταν για την έφεύρεσι ενός αυτο-μάτου φρένου των τρένων, που έλπιζε ότι θα τον έκανε πλούσιο και ένδοξο.

Μία μέρα, συνάντησε στη σκάλα μία κοπέλλα ξανθή, τριχορτισμένη. Ή ά-γνωστη προχώρησε και ήμπεκε στο πρό-το πάτωμα, ενώ ό Ρενέ έμεινε με τό στόμα άνοιχτό, σάν άπολιθωμένος απ' τό θαυμασμό. Την άλλη μέρα ό νεαρός μας ξαναβρέθηκε την ίδια ώρα στο ίδιο κεφαλόσκαλο. Ή κοπέλλα πέρασε και πάλι βιαστικά, κοκκινίζοντας έλαφρά.

— Την πρόσβαλα! — συλλογιόθηκε ό Πασσερό. — Δεν θα ξανακατέω ποτέ τη σκάλα, αυτή την ώρα!

Κι' όμως, την άλλη μέρα, βρισκόταν πάλι εκεί. Και πρόσθεσε ότι ή κοπέλλα κοκκίνισε ακόμα περισσότερο. Ή ίδια σκηνη επανέληψε έπί μία βδομάδα. Τώ-ρα ή νέα χαιρετούσε τον ευγενικό γε-νιόνα της, που παραμέριζε για να ή άφήση να περάση. Κι' ό χαιρετισμός της έπαιρνε σιγά-σιγά μεγαλύτερη οι-κειότητα.

Τό γεγονός αυτό έώσεσε στο Ρενέ τό θάρρος να έπιχειρήσει ένα άποφασιστικό βήδημα. Είχε πείσει ότι ή έλκεκτη του λευγόταν Βαλεντίν κι' ότι ήταν ή κόρη του κ. Λαμαντέν, τό σπιτονοικοκύρη του. Ένα πρωί λοιπόν, ντυμένος όσο καλύτερα μπορούσε, παρουσιάσθηκε στον πατέρα της και του ζήτησε τό χέρι της. — Έκείνος τον κούταξε τό χέρι της.

— Μα τί σας έπιασε, κύριε; φώναξε. Θέλετε να σας δώσω την κόρη μου, μαζί με 10 εκατομμύρια προίκα; Πί έχετε, έρείς; — Χμ! Δεν είμαι πλούσιος τώρα. Άλ-λά, με την έργασία μου...

— Μην έπιμένετε, κύριε. Πηγαίνετε παρακαλώ! Χά, χά, τί άστειό!... Νά μου ζητάτε την κόρη μου, έρείς! — Ό Ρενέ έφυγε, καταντητισμένος.

Πέρασαν μερικές ημέρες. Ό κ. Λα-μαντέν είχε τα νεύρα του σήμερα. Τό τζάκι του σαλονιού του κιννιζε άπελ-πυστικά, μέσα από χειμάδα, και μάλι-στα τη στιγμή που σκόπευε να δώσει μία μεγάλη δέξωσι για τα γενέθλια της κόρης του Τί σοβ

Η ΛΙΤΣΕΤΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

—'Αλλοιμονό σου Πάμπλο, αν καταλάβω μία μέρα πως με προδίδεις!

Τα μάτια της Λιτσέτας, μάτια δραστήσια φλογερής ταίγανας, όμοια με μαύρα διαμάντια, συνώδευαν τα απειλητικά αυτά λόγια με λάμψεις που φλόγιζαν όλους τους άλλους, εκτός από τον Πάμπλο. Ο νέος γελούσε, άγκάλιαζε απ' τη μέση την άσχημη του και την εσφύγγε με τα συνάτα μπράτσα του στο στήθος του.

—Γεια σου μου! της ψιθύριζε. Φύγε της καρδιά μου.

Η Λιτσέτα μαρμαρώσε τότε από εὐτυχία γιατί ήταν μεγάλος ο έρωτας της για τον Πάμπλο. Ανηκάν και οι δύο σε μία φυλή ταίγανων ή όμοια περιπαλατωμένων αινιγματικών παραστάσεων στις πλατείες των πόλεων και των χωριών του Μόσκοβου.

Ο Πάμπλο ήταν νέος, έκκυρτος, κάπως καλός, με φωνή τενόρου που προκάλυψε πάντα το θαυμασμό και τα χειροκροτήματα του πλήθους. Συνωδευμένη απ' το τραγούδι του και τους ήχους της κιθάρας του, η Λιτσέτα χόρευε με μουσική ευκινησία και έλαφρη σαν πεταλούδα.

Οι άνδρες κούταζαν με πόθο τη νέα, οι γυναίκες χαμογελούσαν προκλητικά στον Πάμπλο. Έτσι η Λιτσέτα εύχαστο να μην έλπιζε πως εά εδύλεπε τον έρωτά της να ηλευρή και συγχρόνως υπέφερε απ' το φόβο μήπως της τον κλέψει καμιά άλλη.

—'Αλλοιμονό σου, Πάμπλο, αν με προδώσεις! το έβαντα λαμβάνει συχνά. Θα εκδικηθώ άμείλικτα.

—Καλά έκανες και μου το είπες για να φυλάγομαι! της απάντησε έκλεινος γελώντας.

—Όσο και να φυλάγεις δεν θα μπορέσεις να σωθεις απ' την εκδίκησή μου.

Η συζήτηση αυτή γινόταν σε τόσο μάλλον άσπαστο. Έν τούτοις, υπήρχε στη φωνή και των δύο κάποια ανησυχία, σαν προαίσθημα ενός άνοητου πειράματος.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Εγιναν τελευταίως πειράματα ενός νέου συστήματος αυτοκινήτου, το οποίο κινείται δια της αναπνοής, χωρίς πυρηνόμοτο.

Η νέα αυτή εφεύρεση επιτρέπει στο αυτοκίνητο να ανοίγει ταχύτητα 400 χιλιομέτρων την ώρα; έχει τα περισσότερα αλυσά; ...

...Οι σελήνες είναι το ταχύτερο απ' όλα τα φάρια, διακινεί 25 μίλια την ώρα, αλλά και κινείται πολύ ελάχιστα.

Για να είναι καθαρός ο αέρας στο δωμάτιό σας, πλύνετε τα χέρια σας με νερό που είναι πολύ ζεστό.

Το λιγότερο ποσόν είναι το μόνο απαραίτητο για τους έχοντες ευαίσθητο δέρμα ή πάσχοντες από δερματικά νοσήματα.

Δεν πρέπει να σηκώνετε ποτέ τα μικρά παιδιά από τους βραχίονες των κρεβατιών, γιατί κινδυνεύουν να πέσουν εξάρθρωσι ή κάταγμα.

Κάθε τόννος απ' το νερό της Κασπίας θάλασσας περιέχει 4 οκάδες αλάτι.

Ενας τόννος νερού της Μάγκας περιέχει 24 οκάδες αλάτι.

Στη Νεκρά θάλασσα, ένας τόννος νερού περιέχει 61 οκάδες αλάτι.

Κατά τας παρατηρήσεις ενός επιστήμονος μεταξύ χιλίων τρελάνων γυναικών οι 290 έχουν γένεια.

...Ότι ο καρκίνος δεν μπορεί να μεταδοθί απ' τον άνθρωπο στο ζώο.

Στα ταχυδρομεία της Κίνας πουλιέται έκτος των άλλων και... κινίνο;

Ο Πάμπλο και η Ίρένε έφυγαν απόψε και γύρισαν στη κατασκήνωσή την άλλη μέρα το πρωί. Ήσαν κουρασμένοι αλλά κατενθουσιασμένοι.

—Θαίσιμος! δήλωσε ο Πάμπλο ριχνοντας συγχρόνως στην Ίρένε μια τόσο ευχάριστη ματιά ώστε η Λιτσέτα που την ανέληφθη άνεσκήρτησε.

Το φαμάκι της αμφοβολίας είχε εισχωρήσει πιά στην καρδιά της νεαρής ταίγανας και την κατέτρωγε φριχτά.

Αμφοβολία να ανακαλύψει την αλήθεια με κάθε θυσία!

Με κάποια πράσινη πηγή στο Μπανταγιόλ και έμαθε από τον ίδιο τον Ζουζάρα πως ο Πάμπλο και η Ίρένε είχαν φύγει από το σπίτι του κατά τα μεσάνυχτα. Αφού λοιπόν έφθασαν το πρωί στην κατασκήνωσή τους δεν άπαιξε παρά λίγα χιλιόμετρα απ' την πόλη, που είχαν περάσει την ύπολοιπη νύχτα.

Η Λιτσέτα δεν είχε ούτε λέξη στον Πάμπλο. Αντίθετα, μάλιστα προσποθήκε την ησυχία και την άσπαρη. Ο Πάμπλο και η Ίρένε, ξεγελασμένοι από τη στάση της αρχισαν να παραμελούν τις προφυλάξεις που έπαιρναν στην αρχή κι έτσι η ελπίδα της ταίγανας μπόρεσε μία μέρα να πεισθεί απόλυτα πως οι ύποψεις της ήσαν βάσιμες.

Εξακολουθούσε να σπαταλά αλλά στα κατάμαυρα μάτια της φάνηκε μία λάμψη τρομερή. Συχνά άπομακρυνόταν απ' τη κατασκήνωσή κι έκανε μακρινούς περιπάτους ανάζητώντας κάτι...

—Σκέφθηκε μία ώρα φιγούρα για το καινούργιο χορό που δοκίμαζομαι, είπε μία μέρα η Λιτσέτα στους συντρόφους της. Έσύ Πάμπλο, πάρε την κιθάρα σου, και συ Ίρένε, προσπάθησε να μιμηθεις τις κινήσεις μου.

Ο Πάμπλο ξεκρίνασε την κιθάρα του κι άρχισε να κινείται απαλά τις χορδές της, συνοδεύοντας με το τραγούδι του τον χορό των δύο γυναικών. Μουσική και τραγούδι αποτέλούσαν μία νοσταλγική ταίγανική αρμονία.

Οι δύο χορεύτριες παρακολουθούσαν τους ήχους και τα έρωτικά λόγια με κινήσεις ήδυναικές. Κάθε τόσο η Λιτσέτα έριχνε στον Πάμπλο παράξενες ματιές που εξέφραζαν μίσος και αγανάκτηση συγχρόνως.

Εξαφνα άκουσθηκε ένα ούρλιασμα και το τραγούδι και η μουσική σταματήσαν απότομα.

—Τι έπαθες, Πάμπλο; ρώτησε η Ίρένε χλωμαίνοντας.

—Το φείδι! τραύλισε εκείνος.

Με έκπληξη και φρίκη, είδαν τότε το κεφάλι ενός έρπειού που είχε ξεπροβάλλει απ' την κεντρική τρύπα της κιθάρας και είχε βυθιστεί τα δηλητηριώδη δόντια του στο δεξί χέρι του Πάμπλου!

Ο νέος άρχηγος πέταξε καταγής την κιθάρα του Πάμπλο και έλυσε με το πόδι του το κεφάλι του φειδιού.

—Είπε οχιά! φώναξε. Πρέπει άμεσα να καθαρίσω με την πλυνή.

Αλλά ήταν άργα πιά. Λίγα λεπτά αργότερα, ο νεαρός ταίγανος ξεψυχούσε με φρικτούς σπασμούς.

Ολοι οι σύντροφοί του έκλαιγαν γύρω του. Μόνο η άρτια Λιτσέτα έμενε σιωπηλή, με τα μάτια στεγνά, χλωμά σαν απολιθωμένη. Αλλά, μέσα στα μαύρα μάτια της φαινόταν μία λάμψη άγριας χαράς.

Αυτή είχε βάλει την έχιδνα μέσα στην κιθάρα, για να εκδικηθί τον Πάμπλο για την προδοσία του!

TOM EBANS

Ανατολικό Χίοιμα

Η πεθερά του Ναστράδιν

Ο Χόντζας ήταν δυστυχισμένος άνθρωπος. Είχε χάσει τον ύπνο του, είχε άδυνατισεί, μόλις στεκόταν στα πόδια του.

Οι φίλοι του που είχαν καιρό να τον δουν άπορσσαν με το χέλι του.

—Τι έχεις, Ναστράδιν; Έσαι άρρωστος; Μου συμβαίνει μία τρομερή αναποδιά; —Οχι δά! Έξηγήσου, τί τρέχει;

—Είμαι άτυχισμένος και δυστυχισμένος συγχρόνως. Έχω σπύι μου τον Παράδεισο και την Κόλσοι. ... Από τη μία μεριά έναν άγγελό κι από την άλλη ένα διάβολό και μισό.

—Σε καλό σου, Χόντζα! Τι λόγια είν' αυτά που λές, τρελλάθηκε;

—Δεν τρελλάθηκα, τζάνουμ, μα κοιτεύω να τρελλάθω, μα τον Άλλοχ.

—Εντάξει, Ναστράδιν; Είπα άρρωστος; —Οχι δά! Έξηγήσου, τί τρέχει;

—Είμαι άτυχισμένος και δυστυχισμένος συγχρόνως. Έχω σπύι μου τον Παράδεισο και την Κόλσοι. ... Από τη μία μεριά έναν άγγελό κι από την άλλη ένα διάβολό και μισό.

—Σε καλό σου, Χόντζα! Τι λόγια είν' αυτά που λές, τρελλάθηκε;

—Δεν τρελλάθηκα, τζάνουμ, μα κοιτεύω να τρελλάθω, μα τον Άλλοχ.

—Εντάξει, Ναστράδιν; Είπα άρρωστος; —Οχι δά! Έξηγήσου, τί τρέχει;

—Είμαι άτυχισμένος και δυστυχισμένος συγχρόνως. Έχω σπύι μου τον Παράδεισο και την Κόλσοι. ... Από τη μία μεριά έναν άγγελό κι από την άλλη ένα διάβολό και μισό.

—Σε καλό σου, Χόντζα! Τι λόγια είν' αυτά που λές, τρελλάθηκε;

—Δεν τρελλάθηκα, τζάνουμ, μα κοιτεύω να τρελλάθω, μα τον Άλλοχ.

—Εντάξει, Ναστράδιν; Είπα άρρωστος; —Οχι δά! Έξηγήσου, τί τρέχει;

—Είμαι άτυχισμένος και δυστυχισμένος συγχρόνως. Έχω σπύι μου τον Παράδεισο και την Κόλσοι. ... Από τη μία μεριά έναν άγγελό κι από την άλλη ένα διάβολό και μισό.

—Σε καλό σου, Χόντζα! Τι λόγια είν' αυτά που λές, τρελλάθηκε;

—Δεν τρελλάθηκα, τζάνουμ, μα κοιτεύω να τρελλάθω, μα τον Άλλοχ.

—Εντάξει, Ναστράδιν; Είπα άρρωστος; —Οχι δά! Έξηγήσου, τί τρέχει;

—Είμαι άτυχισμένος και δυστυχισμένος συγχρόνως. Έχω σπύι μου τον Παράδεισο και την Κόλσοι. ... Από τη μία μεριά έναν άγγελό κι από την άλλη ένα διάβολό και μισό.

—Σε καλό σου, Χόντζα! Τι λόγια είν' αυτά που λές, τρελλάθηκε;

—Δεν τρελλάθηκα, τζάνουμ, μα κοιτεύω να τρελλάθω, μα τον Άλλοχ.

—Εντάξει, Ναστράδιν; Είπα άρρωστος; —Οχι δά! Έξηγήσου, τί τρέχει;

—Είμαι άτυχισμένος και δυστυχισμένος συγχρόνως. Έχω σπύι μου τον Παράδεισο και την Κόλσοι. ... Από τη μία μεριά έναν άγγελό κι από την άλλη ένα διάβολό και μισό.

—Σε καλό σου, Χόντζα! Τι λόγια είν' αυτά που λές, τρελλάθηκε;

—Δεν τρελλάθηκα, τζάνουμ, μα κοιτεύω να τρελλάθω, μα τον Άλλοχ.

—Εντάξει, Ναστράδιν; Είπα άρρωστος; —Οχι δά! Έξηγήσου, τί τρέχει;

—Είμαι άτυχισμένος και δυστυχισμένος συγχρόνως. Έχω σπύι μου τον Παράδεισο και την Κόλσοι. ... Από τη μία μεριά έναν άγγελό κι από την άλλη ένα διάβολό και μισό.

—Σε καλό σου, Χόντζα! Τι λόγια είν' αυτά που λές, τρελλάθηκε;

—Δεν τρελλάθηκα, τζάνουμ, μα κοιτεύω να τρελλάθω, μα τον Άλλοχ.

—Εντάξει, Ναστράδιν; Είπα άρρωστος; —Οχι δά! Έξηγήσου, τί τρέχει;

—Είμαι άτυχισμένος και δυστυχισμένος συγχρόνως. Έχω σπύι μου τον Παράδεισο και την Κόλσοι. ... Από τη μία μεριά έναν άγγελό κι από την άλλη ένα διάβολό και μισό.

—Σε καλό σου, Χόντζα! Τι λόγια είν' αυτά που λές, τρελλάθηκε;

—Δεν τρελλάθηκα, τζάνουμ, μα κοιτεύω να τρελλάθω, μα τον Άλλοχ.

—Εντάξει, Ναστράδιν; Είπα άρρωστος; —Οχι δά! Έξηγήσου, τί τρέχει;

Οι έρωτευμένοι

Ποτέ μου δεν αισθάνθηκα μεγάλη συμπάθεια προς τας συναδέλφους μου της γυναικείας άστυνομίας. Άλλωστε όλοι οι άστυνομικοί τις ερωτεύονται πάντοτε γιατί έπαρναν πάλι στα σοβάρά τον ρόλο των κερέβαν της θήκης του Λονδίνου με την έσφαση που τους όνειρε ή σπύλη.

Πρότει έμως να όμολογήσω πως μία από τις πιο άξιες αντιπροσώπους του σώματος της γυναικείας άστυνομίας έπετυχε κάποτε — έστω και τυχαία — εκεί όπου έμεις είχαμε άποτύχει.

Μία απ' τις τελευταίες νύχτες της άνοιξης, συγκεντρωμένοι στην αίθουσα του άστυνομικού τμήματος είχαμε τα αυτά εντομώματα προς την πύρα του γραφείου του διευθυντού μας απ' όπου άκούονταν ζωηρή συζήτηση.

—Η Μόλλυ δά έκανε πάλι το θαύμα της! έλεπε σε μία στιγμή ο ένομοταγής Σούλλιβαν. Θά μάς κουβέλησε πάλι κανένα ζευγαράκι που δά βρήκε να περπατά στο δρόμο άγκαζέ.

—Η Μόλλυ — έτσι είχαμε έπονομάσει την άξιοέπαιστη κυρία Ροθμυτζ — ήταν ή πιο άσχημη και άμείλικτη φρουρά της θήκης. Δέν συγχωρούσε την παραμικρή δημόσια έρωτική έκδηλωση.

Ούτε οι συμδούλες, ούτε οι έπιπλήξεις του άρχηγού μας μπόρεσαν να την κάνουν πιο λογική και πιο έπεική. Έτσι περνούσε καθημερινώς από το τμήμα σειρά όλόκληρη ζευγαριών τα όποια ο άρχηγός άφηνε έλεύθερα ζητώντας τους συγγνώμη και έξαγανακτώντας την ύστρε Ροθμυτζ με άποσύρη τη μήνυσή που έλεγε όποδούλει.

Έξαφνα πάντα στη συζήτηση με είδοποιήσαν πως είχαν άκουσθί άπειλομένους κρουγές κ' ένα όποιομάνω έταυροζόμν ή στο όποιο γινόντοσαν συχνά ληροτρικές έβρισησεις. Έτρεξα άμέσως στο μέρος εκείνο συνοδευόμενος από δύο π'άσχημους. Η νύχτα ήταν κατασκότεινη. Βοηθούμενοι από τους άστυρβάκες τών γύρω βόρτων φάσαμε παντού χωρίς τ'άνακαλύψουμε τίποτε το ύποπτο.

Τέλος, κάποιος βρήκε πίσω από ένα περίπτερο το θύμα. Ήταν ένας άνδρας με σκούνο τον όποιον είχαν ληστέμει ένα έτελος στη δυστυχία του.

Έξνα πρωί που πήγαιναν με την πεθερά του στο γαρράρι τους, τη στιγμή άκριβώς που περνούσαν το ποτάμι έσφαρσε τη γρή στρίγγλα άπότομα και την έριξε στο νερό. Την περσούσε το θολό ρεύμα τη γερνόντας και σε λίγο την έβασε από τα μάτια του.

Γονάτισε, εύχάρισσε το Θεό και τράβηξε για το σπίτι του.

Σφίχθηκε όταν έφτασε εκεί, κατάρβωσε να άκούσθι και φώναξε στη γυναίκα του: —Φαμέ, ζώ σε λόγου σου. Η μάνα σου έπεσε στο ποτάμι και πνίγηκε.

Δέν πρόφτασε όμως να τελειώσει τη φράση του και είδε από μακριά την πεθερά του να γυρίζει στο σπίτι. Την είχε βγάλει το ρεύμα λίγο πιο κάτω κι είχε γλυτώσει ή στρίγγλα.

—Αμάν!... Χάθηκε!... φώναξε ο Χόντζας.

Και τρέχοντας σαν τρελλός έφτασε στον Κόσθ.

—Διάταξε να με κλείσουν στη φυλακή, το φώναζε. Αμάν... Έλας!... Έριξε την πεθερά μου στο ποτάμι.

Την έπνιξε, καταραμένος; ρώτησε ο Κόσθ.

—Οχι, Κόσθ μου. Γλύτωσε ή στρίγγλα. Και ν' αυτό σε παρακαλώ να με κλείσης στη φυλακή... για να με σώσης απ' τα νύχια της!

... ..

Οίκονομίες

Δυό φίλάρνγχοι Σκωτσέζοι συζητούν: —Λοιπόν Πητερ, παντρεύεις την κόρη σου; ... Καί ποιών ποίρνει;

—Όχι, ένα παιδί πολύ καλό και σοβάρ. Κάθε βράδυ σβύνει το φως και παίρνει την άρραβωνιστική του στα γόνάτα του.

—Και τον άνθρωπο αυτό τον λές καλό και σοβάρ;

—Βεβαίωτατα, Τζόνι! Κάνει πρώτα — πρώτα οικονομία στο φως κι ύστερα στις καρέκλες; φθείρει μία αντί δύο! ...

... ..

Οίκονομίες

Δυό φίλάρνγχοι Σκωτσέζοι συζητούν: —Λοιπόν Πητερ, παντρεύεις την κόρη σου; ... Καί ποιών ποίρνει;

—Όχι, ένα παιδί πολύ καλό και σοβάρ. Κάθε βράδυ σβύνει το φως και παίρνει την άρραβωνιστική του στα γόνάτα του.

—Και τον άνθρωπο αυτό τον λές καλό και σοβάρ;

—Βεβαίωτατα, Τζόνι! Κάνει πρώτα — πρώτα οικονομία στο φως κι ύστερα στις καρέκλες; φθείρει μία αντί δύο! ...

... ..

Οίκονομίες

Δυό φίλάρνγχοι Σκωτσέζοι συζητούν: —Λοιπόν Πητερ, παντρεύεις την κόρη σου; ... Καί ποιών ποίρνει;

φρασί άξιολύπητη. Η νέα ιδίως ήταν πείδινη κι έτρεμε όλόκληρη.

— Συγχωρήτριά, μιστρες Ροθμυτζ! φώναξε ο Σούλλιβαν, με όφρα κομικά σοβάρ. Τους πιάσατε τους κακούργους!

Άκούοντας τα λόγια αυτά η νέα κλονίστηκε και ήταν σχεδόν έτοιμη να λ'ποδούση. Έπίσης ο σύντροφός της άνεσκήρτησε άποτομα και τα χέλια του άρχισαν να τρέμουν. Ήμουν έτοιμος να έπεύω για τ' άπελευθέρωση τους δύο νέους, αλλά ή συμπεριφορά τους με κατέληξε.

Έκείνοι που έχουν να κάνουν σε τέτοιες περιστάσεις με άστυνομία δείχνουν βέβαια μία εύνοχη συγκίνησι, ντροπή και στενοχώρια. Αλλά οι δύο νέοι που είχαμε τώρα άπεναντί μας είχαν κυριεύσει από πραγματική φρίκη, έντελως άνεξήγητη.

Μία άκαθόριστη ύποψια πέρασε απ' τα υαλά μου. Κάτι μου έλεγε μέσα μου πως οι δύο εκείνοι νέοι δέν είχαν ήσυχία τη συνέλησή τους. Κούταξα πιο προσεκτικά τον άνδρα και προσπάθησα να έμβασθω στις σκέψεις του.

Έκείνος με άνεγνώρισε φυσικά, αλλά αντί να έπικαλώσθι την βολητιά μου, άπέφυγε να με κούταξί στα μάτια.

Με μία άποστη κίνησι τον έπιασα απ' το μπράτσο. Η νέα βγάζοντας μία κραυγή άγωνίας σωριώθηκε λιπόθυμη στα πόδια μου.

Έρεύνθησα το νέο παρ' όλη του την άντιστάσι και βρήκα έπάνω του ένα χρυσό ρολόι, ένα στυλογράφο με χρυσή πένα και ένα παραφουσκωμένο πορτοφόλι.

Στο μεταξύ αυτό ή νέα συνήλθε και τα όμολογησε όλα παρ' όλον ότι ο σύντροφός της προσπαθούσε να την κάνει να σωπάσει.

Ήταν οι δρόμοι της ληστείας που είχε γίνει πιο όληγος.

Σχεδιάζοντας τη ληστεία τους οι δύο αυτοί κακούργοι ήξεραν πως ένας άστυνομικός μπόρεσε να ύποπτευσί ή όλον τον κόσμο, ποτέ όμως δύο νέους χαμένους στο έρωτικό δίωρο.

Είχαν κάνει όμως τους λογαριασμούς των χωρίς την Μόλλυ. Χάρη σ' αυτήν ή πονηριά τους πήγε χαμένη.

Έτσι για πρώτη φορά ή μιστρες Ροθμυτζ δέχθηκε με ύπερηφάνεια τα συγκατήρησα ήλων της. Καί για πρώτη φορά έπίσης συνέταξε την μήνυσή της χωρίς ν' άναγκασθί να την άποσύρη κάποιον.

ΜΩΡΙΣ ΝΟΥΡΡΥ

Ξεφυλίζοντας τον καθημερινό τύπο

★Ένα έκατομμύριο άγορστικά κτίρια καταστράφησαν στη Γερμανία από τους Γερμανούς. Πολλά απ' αυτά έχουν κιάλες άνοικοδομηθεί και ή άνοικοδομία συνεχίζεται με γοργό ρυθμό.

★Ρώσοι μηχανικοί εργάζονται για την έπισκευή του μεγάλου φράγματος του Δνειπροπετρόφσκ το όποιο άνετίνασαν οι ίδιοι οι Ρώσοι κατά την γερμανική πρόσλασι.

★Στις 26 Μαΐου, Βρετανικοί βομβαρδιστικοί τύποι (Άνκοστερ) προσεγγίσθη από τον Σροπσάιρ, ύστερα από πτόη 4.000 μίλίων. Απ' ότου άπνευγίσθη εκ Μ. Βρετανίας την 10ην Μαΐου, το άεροπλάνο αυτό συνέληφθη από πτόη 18.000 μίλίων πάνω απ' το Β. Πόλο.

★Επιπρότερον, το άεροπλάνο αυτό έφερε μαζί του καταπληκτικά έπιστημονικά πορίσματα, για την έπεξεργασία των όποιων θα χρειασθί άρίκτος χρόνος.

★Απ' τις άρχές του 1944, ή Σουηδία παρέσχε μυστικές σημαντικές ενίσχυσι στο Νορβηγικό κίνημα άντιστάσεως. Άνάλογη βοήθεια παρέσχε και στους Άλνους πατριώτες.

★Στη Γαλλία, 100 κιάλεδες Γερμανών πύραυλων θα χρησιμοποιούσθον στις βαρύτερες έσώσεις άνοικοδομήσεως, 30 κιάλεδες όλδρες των (Ες. Ες) θα χρησιμοποιούσθον στα όρυκτα.

★Συνέληφθη από όλάνομπουργκ, ό περίφημος Άλφρέδος Ρόζενμπεργκ, θεωρητικός συγγραφέας του έθνικοσοσιαλισμού. Ο Ρόζενμπεργκ θεωρείται από πολλούς ως ό πραγματικός συγγραφέας του (Μάιν Κάμפ) του Χίτλερ.

ΣΟΥΛΦΑΜΙΔΑΙ

Σήμερα θα μιλήσωμε για τις σουλφamidες. Η έκλεισι του ζήτηματος των σουλφamidών καθίσταται απαραίτητος προς διεύρυσιν του κοινού, λόγω της παραπροσμένης τελευταίως ύπερμέτρων, άκρου, κακής και μετά προχειρότητας χρήσεως των, άποτελεσμα της όποιες είνε αντί ύφελους, ή έμψάνιας εις τινε εύπορη ιδίως άτομα σοβαρών και έπικινδύνων γενικών διαταραχών (γαστροεντερικά διαταραχά, έμετοι, κνύνωσις, άλλοιόμενες του αίματος, ίκτερος, νευριτίδες, έξάνθημα).

Ο πολυς κόσμος τα διάφορα παράγωγα των σουλφamidών τα γνωρίζει υπό το όνομα που φέρονται εις το εμπόριο.

Ότω ή Σ ο υ λ φ α μ ι δ η φέρεται εις το εμπόριον υπό τα έξής όνόματα: Ντεσπεπύλ, Χρομοζιλ, Σουλφοζιλ, Κοκεζιλ, κλπ.

Η Σ ο υ λ φ α μ ι δ η ν υπό τα όνόματα: Νταζενάν, Σουλφοριπιν, Σουλφιν, κλπ.

Η Σ ο υ λ φ α μ ι δ η ν υπό τα όνόματα: Σηπαζόλ, Σεμοσέπτιν, κλπ.

Η Σ ο υ λ φ α μ ι δ η ν υπό τα όνόματα: (και ποίος δέν την έρεσι!) είνε ή λίαν γνωστή ή Έλλάδι υπό το όνομα Σουλφοσεπύλ.

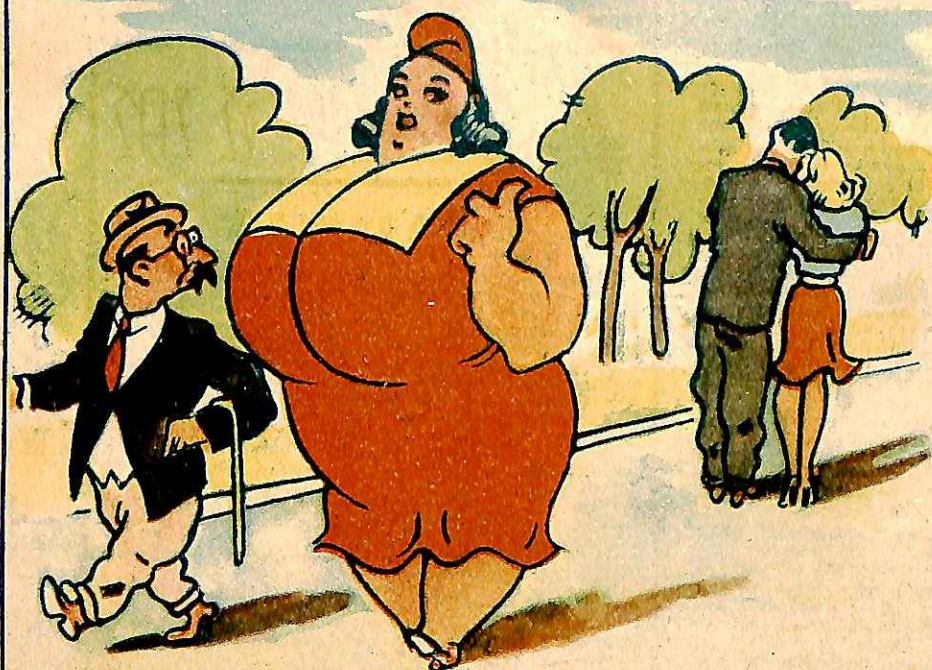
Η Σ ο υ λ φ α μ ι δ η ν είνε γνωστή υπό τα όνόματα Ντεζιλ, Πυριόλ, και ή Σ ο υ λ φ α μ ι δ η ν υπό τα όνόματα Σουλφρακοναλ, Γκουανιλ. Κατέστη άναγκαία ή άνωτέρω περιγραφή, διά να κατανοηθί ότι δέν υπάρχει ένα είδος σουλφamidών, αλλά διάφορα παράγωγα τούτων, ένα έκαστον των όποιων έχει και είδική άποτελεσματική έπενέργεια επί έκάστης παθήσεως ως π.χ. ή σουλφοναμίδη ενδεκνυται σε στρεπτοκοκκικές ιδίως λοιμώξεις και σφισμίες. Η Σουλφουριπιν είνε ιδιαίτερος όριστική επί πνευμονίων, μνιγγιτιδών και ότω καθεξής.

Η άνακαλύψι των σουλφamidών είνε μία εκ των σημαντικώτερων και πλέον άξιολογισμένων έπιτυχιών και προόδων της Χημείας και της Ιατρικής.

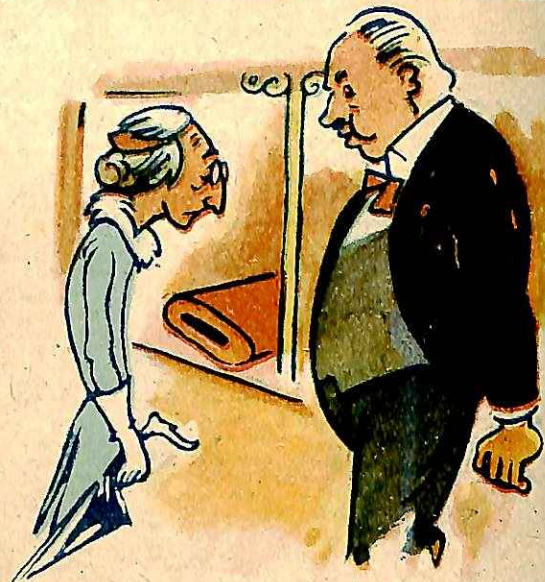
Επιστήμη διότι διά της χρήσεως των και της πίστες και άσφαλούς δράσεως των, θεωρείονται ή πικνύνον παθήσεις άπινες μέχρι σήμερον όλην ή ύδούλω ήτοι δυνατόν να θεραπευθύν. Π.χ. ή σφισμία και στη στρεπτοκοκκική μνιγγιτιδί, ενό ή θάνατος πρότερον ήτοι κατά κανόν ή μοιρία έκείνης, οι σουλφamidες είνε το μοναδικό ήρωικό και σωτήριο συνθήμας θεραπευτικό μέσον.

Τα σουλφamidα παράγωγα, σε κατάλληλες δόσεις και άναλόγως στην έκάστης παθήσι χρησιμποιούμενα είνε ένα σωτήριο, πολύτιμο κι άποτελεσματικό όπλο στα χέρια του γιατρού για τη κεραινοδόλο — δύναται τις να είπη — καταπολέμηση διαφόρων έπικινδύνων παθήσεων.

Οι σουλφamidες όμως

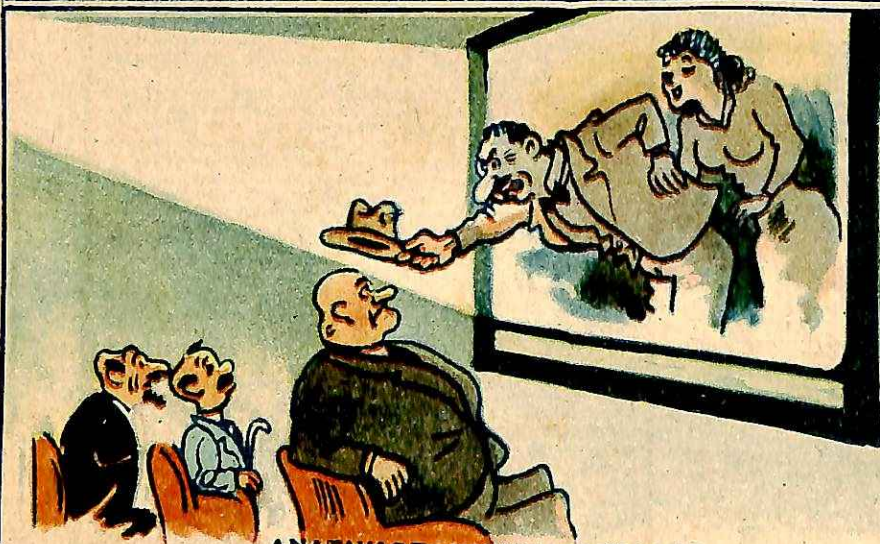

— Ζαχαρία, τόχω παράπονο! Έσὺ ποτὲ δὲν μ' ἀγκάλιασες ἔτσι!

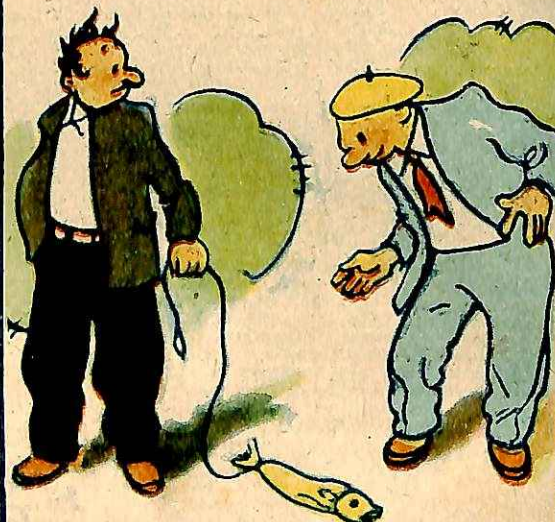
ΤΙ ΤΟ ΗΘΕΛΕ;

— Μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, ποῦ εἶνε τὸ τμήμα τῶν στηθοδέσμων;

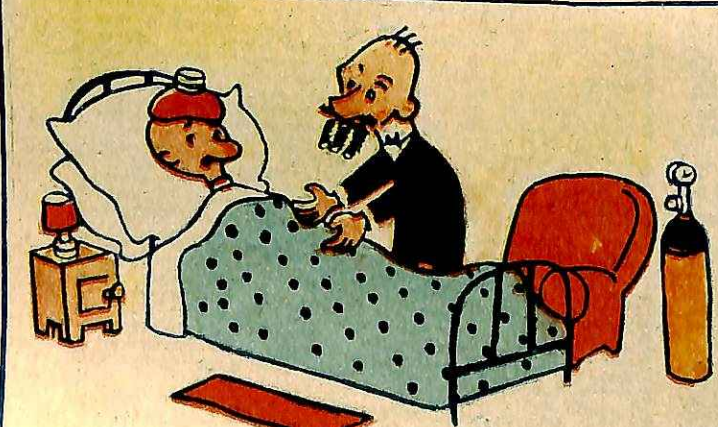
ΑΝΑΓΛΥΦΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

— Μὰ τέλος πάντων, κύριε, δὲν μάθατε ἀκόμη ὅτι στὸν κινηματογράφο βγάζουν τὸ καπέλλο τους;

ΣΤΟ ΔΑΦΝΙ

— Ὠραῖος εἶνε ὁ σκύλος σου...
— Δὲν εἶνε σκύλος. Σκύλα εἶνε...

ΔΙΦΟΡΟΥΜΕΝΟ

Ὁ ἄρρωστος. — Γιατρέ μου, δὲν θέλω νὰ ὑποφέρω πιά, προτιμῶ νὰ πεθάνω.

Ὁ γιατρός. — Ἐννοια σας καὶ ξέρω ἐγὼ τὴν δουλειά μου!

ΥΨΟΣ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ

— Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι τὸ καινούργιο μου καπέλλο θὰ ἔκανε ἐντύπωση. Ὅλος ὁ κόσμος μὲ κυττάει...